திரிசிரபுரம், மகாவித்துவான்

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்

கயப்பாக்கம்

சதாசிவ செட்டியாரவர்கள், பி.ஏ.

எழுதிய

குறிப்புரையுடன்

கழக வெளியீடு

கழக வெளியீடு: ௬௦

திரிசிரபுரம், மகா வித்துவான்
மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்

கயப்பாக்கம்
சதாசிவ செட்டியாரவர்கள், பி. ஏ.
எழுதிய

குறிப்புரையுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

CEKIZHAR PILLAITH THAMIZH

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

பதிப்புரை

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் செய்யப்பெற்ற சில்லைப்பிரபந்தங்களுள் சிறந்து விளங்குவதாலும், வேறு சுத்தப்பதிப்பு ஒன்று இல்லாமையாலும், திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வுக்குப் பாடமாக வைக்கப் பட்டிருத்தலாலும் அதனைக் குறிப்புரை ஒன்று சேர்த்து வெளியிடின் கற்பார்க்குப் பெரும்பயன் விளைவிக்குமென்று கருதி, திருவாளர் கயப் பாக்கம் சதாசிவ செட்டியார், பி. ஏ. அவர்களைக் கொண்டு எழுதிய குறிப்புரை, சரித்திரச்சுருக்கம், முன்னுரையுடன் சேர்த்துத் தமிழுலகிற்கும் சைவவுலகிற்கும் பயன்படுமாறு வெளியிடலா னோம். இதுபோல் இன்னும் அரிய நூல்கள் பலவற்றிற்கும் குறிப்புரை விளக்கவுரை முதலி யன எழுதி வெளியிட எண்ணியதை எல்லாம் வல்ல இறைவன் இனிது முடிப்பிக்குமாறு அன்னவன் பொன்னடிக் கமலங்களைப் பன் முறை வணங்குகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

மாறு வேண்டிக்கோடலையும், செங்கீரைப் பருவம் அக்குழவி செவ்விய மழலைச் சொல்லைப் பேசுதலையும், தாலப் பருவம் அச்சேய் தாலாட்டைக் கேட்டு மகிழ்ந்தயர்தலையும், சப்பாணிப் பருவம் அக்குழந்தை தன் இரு கைகளையும் ஒன்றுசேர்த்துக் கொட்டி மகிழ்தலையும், முத்தப் பருவம் அம்மகவு முத்தமிடப் பெறுஞ் செய்கையையும், வருகைப் பருவம் அப்பொருள் வருதலை விரும்பிய தன்மையையும், அம்புலிப் பருவம் அப்பிள்ளை சந்திரனைத் தன்னோடாட அழைத்தலையும், சிற்றிற் பருவம் சிறுமியர் கட்டிய சிறுவீடுகளை அச்சிறுவன் அழிக்கும் ஆடலையும், சிறுபறைப் பருவம் அம்மதலை சிறுபறை முழக்கி விளையாடுதலையும், சிறுதேர்ப் பருவம் அம்மகன் நடைவண்டி யுருட்டி விளையாடுதலையும் முறையே கூறுவனவாகும்.

பெண்பாற்பிள்ளைக்கவி ஆண்பாற்குக் கூறிய பருவங்களுள் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்பன வொழித்தொழிந்தவற்றோடு அம்மானையாடுதலைக் கூறும் அம்மானை, புனல்விளையாட்டயர்தலைக் கூறும் நீராடல், ஊசலாட்டயர்தல் கூறும் ஊசல் என்னும் மூன்றினையும் சேர்த்துக் கூறப்பெறுந் தன்மையதாம்.

இப்பிரபந்தம் தாம் வழிபடும் தெய்வங்கள், பெரியோர்கள் என்னும் இருகூட்டத்துட்படும் ஒரு தெய்வத்தை அன்றி ஒரு பெரியோரைப் பிள்ளையாகப் பாவித்துத் தம் அன்புடைமை தோன்றுமாறு பாராட்டிப் பாடுவதாகும். இதனிலக்கண விரிவை யெல்லாம் **பன்னிருபாட்டியல்** முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்ளக் கூடும்.

இதனையியற்றிய ஆசிரியராகிய **திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்** திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து வித்துவானாக இருந்தவராதலானும், அவ்வாதீனத்துத் தெய்வீக மகாவித்துவான்களாகிய திராவிடமாபாடியங் கண்டருளிய மாதவச் சிவஞான யோகிகள், அவர் மாணாக்கருட்சிறந்து விளங்கிய கச்சியப்பமுனிவர் முதலிய சிவாநுபூதிமான்களின் திருவாக்குகளை நன்கு பயின்றவராதலானும் அவ்வாதீனத்தும் பிறவிடத்தும் பன்னிரு திருமுறைகளையும் சிறப்புற ஓதக்கேட்டுப் பயின்றவராதலானும், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பண்டார சாத்திரங்கள் முதலியவற்றின் திட்பநுட்பங்களை அவ்

வாதீனத்து மகாசந்நிதானங்களோடும் முனிவர்களோடும் விரவிப் பழகிய அநுபவமுடையராதலானும், அந்தாதி, கலம்பகம், உலா, பிள்ளைக்கவி முதலிய சிறு பிரபந்தங்களையும், பெருங்காப்பியங்களாகிய புராணங்களையும் பல பாடிய நாவன்மை முதிர்ந்தவராதலானும் தொண்டர் சீர் பரவுந் தூயராகிய குன்றைமா முனிவரது பிள்ளைத்தமிழினைப் பாட மேற்கொண்டதும் அதனைச் சொல்வளம் பொருள்வளம் முதலிய எல்லா வளங்களும் ஒருங்குறவும் சைவமணம் வீசுமாறும் பாடிச் சைவ உலகத்திற்கு உதவியதும் ஒரு வியப்பன்று என்னலாகும். இந் நூலினைப் பாடியுதவிய பெருநன்றிக்குச் சைவவுலகமும் தமிழுலகமும் இயற்றுங் கைம்மாறு என்னையோ யாமறியோம்?

இந் நூலில் இவ் வாசிரியர் ஏனைய பிள்ளைத்தமிழ் ஆசிரியர்கள் அந் நூன்முறைபற்றிக் கூறிய உறுப்புக்களோடு அமையாது 'குரு வணக்கமும், அவையடக்கமும்' என ஒருறுப்பு சிறப்புறக் கூறியது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாகும். இதனுள் தமது ஆதீனச் சிறப்பையும், ஆதீன மகாசந்நிதானங்களின் வரிசைக் கிரமத்தையும் அவருட் டமது குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக மகாசந்நிதானத்தின் பெருமையையும், திருக்கைலாய சந்தானத்தையும் அதனுள் அச் சந்தானத்தையும் தமதாதீனத்தையும் சேர்த்திணைக்கும் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளது எண்ணிறந்த மகிமையையும் அவர் எடுத்துக் கூறுவது இவ் வாதீனத்து இவர்க்கிருந்த அளவுபடாத பெரும் பற்றுதலை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. இஃது ஒன்றுமே இவரது சைவ சீலத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

இன்னும் இச் செய்யுளில் சேக்கிழார் பெருந்தகையை முருகவேளுக்கும், மூத்தபிள்ளையார்க்கும், சிவபெருமானுக்கும் ஒப்புமை கூறும் சிலேடை பாராட்டற்பாலது.

இச் செய்யுளியற்றுனே அளவிறந்த மகிமை வாய்ந்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளைக் கூறி, அவராற் பாடப்பெற்ற புராண முடையாராகிய பெருந்தகைக்குத் தாம் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது நகையென அவையடக்கங் கூறுஞ் சிறப்பு மிக்க நயமுடையதாயிருக்கின்றது. புராணம் பெற்றார்க்குப் பிள்ளைத்தமிழ் என்னே

CEKIZHAR PILLAITH THAMIZH

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS-1.

Head Office:

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.—C. 1200

பதிப்புரை

சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் செய்யப்பெற்றசில்லைப்பிரபந்தங்களுள் சிறந்து விளங்குவதாலும், வேறு சுத்தப்பதிப்பு ஒன்று இல்லாமையாலும், திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வுக்குப் பாடமாக வைக்கப் பட்டிருத்தலாலும் அதனைக் குறிப்புரை ஒன்று சேர்த்து வெளியிடின் கற்பார்க்குப் பெரும்பயன் விளைவிக்குமென்று கருதி, திருவாளர் கயப் பாக்கம் சதாசிவ செட்டியார், பி. ஏ. அவர்களைக் கொண்டு எழுதிய குறிப்புரை, சரித்திரச்சுருக்கம், முன்னுரையுடன் சேர்த்துத் தமிழுலகிற்கும் சைவவுலகிற்கும் பயன்படுமாறு வெளியிடலா னோம். இதுபோல் இன்னும் அரிய நூல்கள் பலவற்றிற்கும் குறிப்புரை விளக்கவுரை முதலி யன எழுதி வெளியிட எண்ணியதை எல்லாம் வல்ல இறைவன் இனிது முடிப்பிக்குமாறு அன்னவன் பொன்னடிக் கமலங்களைப் பன் முறை வணங்குகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
முன்னுரை		5
சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்		11
பாயிரம்		க
க.	காப்புப் பருவம்	எ
உ.	செங்கீரைப் பருவம்	உக
௩.	தாலப் பருவம்	௩க
ச.	சப்பாணிப் பருவம்	சக
ரு.	முத்தப் பருவம்	ருஉ
சா.	வாரானைப் பருவம்	சாக
எ.	அம்புலிப் பருவம்	எ௩
அ.	சிற்றிற் பருவம்	அரு
கூ.	சிறுபறைப் பருவம்	கூரு
க0.	சிறுதேர்ப் பருவம்	க0ச

முன்னுரை

திருச்சிற்றம்பலம்

தாக்கு சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வாக்கி னாற்சொல்ல வல்லபி ரானெங்கள்
பாக்கி யப்பய னாப்பதி குன்றை வாழ்
சேக்கி ழானடி சென்னி யிருத்துவாம்.

—**காஞ்சிப்புராணம்.**

குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் என்பது குன்றத்தூரிலே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சேக்கிழார் பெருமானைப் பாட்டுடைத்தலைவராக வைத்துப் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ். குன்றத்தூர், தொண்டைமண்டலத்தே உள்ள புழற்கோட்டம் முதலிய இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் ஒன்றாகிய புலியூர்க் கோட்டங் கொண்ட பேரூர் முதலிய ஐந்தூர்களின் ஒன்றாக விளங்குவதாம்.

சேக்கிழார் என்னும் இத்திருப்பெயர் வேளாளர் குலத்துச் சேக்கிழார் குடியிலே திருவவதரித்த இந்நாயனாருக்கு அக்குடியினுதித்த தலைவர் எல்லோரினுஞ் சிறந்து விளங்கிய செய்கையால், ரகுவின் மரபிற்றோன்றிய தலைவரெல்லவரினுஞ் சிறந்து விளங்கிய ராமனுக்கு ராகவன் என வந்ததுபோல வந்த சிறப்புப் பெயராகும்.

இனிப் **பிள்ளைத்தமிழ்** என்பது தமிழ்மொழியிலுள்ள தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாகவுள்ளது. அப்பிள்ளைத் தமிழ் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், **ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ்** காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்னும் பத்துப்பருவங்களுள் வைத்துக் கூறப்படும். இனி, இப்பருவங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துக் காப்புப்பருவம் பாட்டுடைத் தலைவனைத் திருமால் முதலிய தெய்வங்கள் காக்கு

மாறு வேண்டிக்கோடலையும், செங்கீரைப் பருவம் அக்குழவி செவ்விய மழலைச் சொல்லைப் பேசுதலையும், தாலப் பருவம் அச்சேய் தாலாட்டைக் கேட்டு மகிழ்ந்தயர்தலையும், சப்பாணிப் பருவம் அக்குழந்தை தன் இரு கைகளையும் ஒன்றுசேர்த்துக் கொட்டி மகிழ்தலையும், முத்தப் பருவம் அம்மகவு முத்தமிடப் பெறுஞ் செய்கையையும், வருகைப் பருவம் அப்பொருள் வருதலை விரும்பிய தன்மையையும், அம்புலிப் பருவம் அப்பிள்ளை சந்திரனைத் தன்னோடாட அழைத்தலையும், சிற்றிற் பருவம் சிறுமியர் கட்டிய சிறுவீடுகளை அச்சிறுவன் அழிக்கும் ஆடலையும், சிறுபறைப் பருவம் அம்மதலை சிறுபறை முழக்கி விளையாடுதலையும், சிறுதேர்ப் பருவம் அம்மகன் நடைவண்டி யுருட்டி விளையாடுதலையும் முறையே கூறுவனவாகும்.

பெண்பாற்பிள்ளைக்கவி ஆண்பாற்குக் கூறிய பருவங்களுள் சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் என்பன வொழித்தொழிந்தவற்றோடு அம்மானையாடுதலைக் கூறும் அம்மானை, புனல்விளையாட்டயர்தலைக் கூறும் நீராடல், ஊசலாட்டயர்தல் கூறும் ஊசல் என்னும் மூன்றினையும் சேர்த்துக் கூறப்பெறுந் தன்மையதாம்.

இப்பிரபந்தம் தாம் வழிபடும் தெய்வங்கள், பெரியோர்கள் என்னும் இருகூட்டத்துட்படும் ஒரு தெய்வத்தை அன்றி ஒரு பெரியோரைப் பிள்ளையாகப் பாவித்துத் தம் அன்புடைமை தோன்றுமாறு பாராட்டிப் பாடுவதாகும். இதனிலக்கண விரிவை யெல்லாம் **பன்னிருபாட்டியல்** முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்ளக் கூடும்.

இதனையியற்றிய ஆசிரியராகிய **திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்** திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து வித்துவானாக இருந்தவராதலானும், அவ்வாதீனத்துத் தெய்வீக மகாவித்துவான்களாகிய திராவிடமாபாடியங் கண்டருளிய மாதவச் சிவஞான யோகிகள், அவர் மாணாக் கருட்சிறந்து விளங்கிய கச்சியப்பமுனிவர் முதலிய சிவாநுபூதிமான்களின் திருவாக்குகளை நன்கு பயின்றவராதலானும் அவ்வாதீனத்தும் பிறவிடத்தும் பன்னிரு திருமுறைகளையும் சிறப்புற ஓதக்கேட்டுப் பயின்றவராதலானும், சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பண்டார சாத்திரங்கள் முதலியவற்றின் திட்பநுட்பங்களை அவ்

வாதீனத்து மகாசந்நிதானங்களோடும் முனிவர்களோடும் விரவிப் பழகிய அநுபவமுடையராதலானும், அந்தாதி, கலம்பகம், உலா, பிள்ளைக்கவி முதலிய சிறு பிரபந்தங்களையும், பெருங்காப்பியங்களாகிய புராணங்களையும் பல பாடிய நாவன்மை முதிர்ந்தவராதலானும் தொண்டர் சீர் பரவுந் தூயராகிய குன்றைமா முனிவரது பிள்ளைத்தமிழினைப் பாட மேற்கொண்டதும் அதனைச் சொல்வளம் பொருள்வளம் முதலிய எல்லா வளங்களும் ஒருங்குறவும் சைவமணம் வீசுமாறும் பாடிச் சைவ உலகத்திற்கு உதவியதும் ஒரு வியப்பன்று என்னலாகும். இந் நூலினைப் பாடியுதவிய பெருநன்றிக்குச் சைவவுலகமும் தமிழுலகமும் இயற்றுங் கைம்மாறு என்னையோ யாமறியோம்?

இந் நூலில் இவ் வாசிரியர் ஏனைய பிள்ளைத்தமிழ் ஆசிரியர்கள் அந் நூன்முறைபற்றிக் கூறிய உறுப்புக்களோடு அமையாது 'குரு வணக்கமும், அவையடக்கமும்' என ஒருறுப்பு சிறப்புறக் கூறியது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாகும். இதனுள் தமது ஆதீனச் சிறப்பையும், ஆதீன மகாசந்நிதானங்களின் வரிசைக் கிரமத்தையும் அவருட் டமது குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக மகாசந்நிதானத்தின் பெருமையையும், திருக்கைலாய சந்தானத்தையும் அதனுள் அச் சந்தானத்தையும் தமதாதீனத்தையும் சேர்த்திணைக்கும் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளது எண்ணிறந்த மகிமையையும் அவர் எடுத்துக் கூறுவது இவ் வாதீனத்து இவர்க்கிருந்த அளவுபடாத பெரும் பற்றுதலை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. இஃது ஒன்றுமே இவரது சைவ சீலத்தையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

இன்னும் இச் செய்யுளில் சேக்கிழார் பெருந்தகையை முருகவேளுக்கும், மூத்தபிள்ளையார்க்கும், சிவபெருமானுக்கும் ஒப்புமை கூறும் சிலேடை பாராட்டற்பாலது.

இச் செய்யுளியற்றுனே அளவிறந்த மகிமை வாய்ந்த உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளைக் கூறி, அவராற் பாடப்பெற்ற புராண முடையாராகிய பெருந்தகைக்குத் தாம் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது நகையென அவையடக்கங் கூறுஞ் சிறப்பு மிக்க நயமுடையதாயிருக்கின்றது. புராணம் பெற்றார்க்குப் பிள்ளைத்தமிழ் என்னே

யென்றும், அப் பெரியார் பாடியதைத் தாம் பாடுவதென்னே யென்றும், தாம் பிள்ளைத்தமிழென ஒன்று பாடுவேன் என்றும், பிள்ளையவர்கள் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது இயல்பேயென்றும் இன்னோரன்னவாகப் பல நயங்களெல்லாம் காண்கின்றன வன்றோ?

காப்புப்பருவத்தில் மற்றையாசிரியர்கள் கூறிய முறையையும் இலக்கண முறையையும் அடியோடு மாற்றித் தம் பாட்டுடைத் தலைவராகிய **சேக்கிழார்பெருமான்** இயற்றியருளிய **திருத்தோண்டர் புராணத்துப்** பாட்டுடைத் தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார்களையே காப்புக்கடவுளர்களாக வைத்துப் பாடிய முறை மிகவும் கொண்டாடத்தக்கதாகும். 'செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று, பத்தி செய்ம்மனப் பாறைகட் கேறுமோ' என்றும், 'மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேற், றேவரென்றே யிறுமாந்து என்னபாவந் திரிதவரே' என்றும், 'வம்பறு வரிவண்டு மணநாற மலரு மதுமலர் நற்கொன்றையா னடியலாற் பேணா எம்பிரான்' என்றும் கூறிய அருண்மொழி களைத் தேறிய பெருவாழ்வுடையராம் பெருமானுக்கு அவ்வுண்மை நாயன்மார்களைக் கூறுதலன்றி ஏனையோரைக் கூறுவது மரபன்று, பெரும் பாவமும் பேதைமையும் ஆம் எனவும் அறிந்து கூறிய செய்கை விளங்குகின்றது. அன்றியும் இவரது திருத்தொண்டர் புராண ஆராய்ச்சியும் நன்கு புலனாகின்றது, அப் புராணத்து ஆளுடைபிள்ளையார் புராணத்தில் பாட்டுடைத் தலைவராகிய சேவையர் குலாதிபர், 'ஆறுலவு செய்யசடை யையரரு ளாலே பேருலகி னுக்கென வரும்பெரி யவர்க்கு, வேறுபல காப்புமிகை யென்றவை விரும்பார், நீறுதிரு நெற்றியி னிறுத்திநிறை வித்தார்' எனக் காப்புக் கூறும் முறைமையினைக் கண்டறிந்து அதனைத் தாமும் மேற்கொண்டு கூறுவதனால், காப்புப்பருவத்து முதற் செய்யுளில் இறைவன் அடியெடுத்துக்கொடுத்து நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியதைத் திருவாரூரர் ஓரரைக்காலும் நம்பியாரூரர் முக்காலரைக்காலுமாகப் பாட்டுப் பாடினார்கள் எனக் கூறுவதும், சிவபெருமானுடைய திருவாக்காகிய 'உலகெலாம்' என்னும் முதலெடுத்துக்கொடுத்த திருவருளுபகாரமே திருத்தொண்டர் புராணமாக நிரம்பியதென்பது அம் முதன்மொழி

நடுவணும் ஈற்றிலும் பொருந்தியதனால் அறிவுறுக்கப் பெறுகின்றதென்பதும்,

இரண்டாவது கவியில் திருத்தொண்டர் புராண வியாபாரத்திற்குப் பரமசிவன் முதல் கொடுத்துதவினுரென்றதும், அலைமலி சுணங்கனெப்பேனென்று கூறிய அவையடக்கத்தில் 'பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல்' என்னும் திருக்குறளைப் பொருத்திக் காட்டுவதும், மூன்ருவது பாட்டில் சமயகுரவர் மூவர்க்கும் சேக்கிழார் பெருமானைச் சிலேடையால் ஒப்புக்கூறி அவர் தேவார நுட்பங்களையறிந்து காட்டினுர் என்பதும்,

ஆருவது பாட்டில் சோழர்பெருமானைச் சிந்தாமணிப் பாராட்டினின்றும் விலக்கியது ஞாயமென்பதை அமைச்சரிலக்கணத்திற் பொருத்திக் காட்டுவதும்,

பதினெராம் பாட்டில் திருத்தொண்டத்தொகை, திருவந்தாதி யென்பவை முதனூலென்றும், ஆதிநூலாகலான் ஆதி சைவரருளினுர், திருத்தொண்டர் புராணம் பின்னர்க் கடைசியில் வந்த நூலாதலின் அந்திய சைவரருளினுர் என்றதும், பிறவுமாகிய பலநயங்கள் பருவங்கடோறும் செய்யுள்தோறும் மலிந்து கிடத்தல் காணற்பாலன. இன்னும் இவைகள் திருத்தொண்டர் புராண ஆராய்ச்சிக்கு மிக்க பயனுள்ளவைகளா யிருப்பதும் கருதத்தக்கது. விரிவஞ்சியும் அவை ஒருவாறு கூடியவரை உரைக்குறிப்பிற் காணுதலானும் விடுத்தாம்.

இன்ன பல நயமும் சிறப்பும் அமைந்து சைவ வுலகத்திற்கும் தமிழுலகத்திற்கும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாகிய இப் பிள்ளைத்தமிழினை ஒரு பதிப்புச் செய்யவெண்ணிய திருநெல் வேலிச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் அகத்தியத் தேவாரத்திரட்டிற்கு ஒருரை எழுதிக்கொடுத்த உரிமைபற்றி இதற்கும் திருக்கைலாய ஞானவுலாவிற்கும் ஒரு குறிப்புரை எழுதிக்கொடுத்தல் வேண்டுமெனக் கேட்டபோது எழுதும் உரிமை எனக்கில்லையென என்னைக் கண்டுவைத்தும் அவர் வேண்டுகோளை மறுமைப்பொருட்டும், எழுதின் பெரியோர் என் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட அவகாசம் ஏற்பட்டு என்பாலுள்ள குறை தெரிந்து கோடற்பொருட்டும், அதன்வழித் திருத்தமுறற்

பொருட்டும் ஒப்புக்கொண்டு ஒருவாறு என் சிற்றறிவிற்கும் சிறு செயலுக்கும் தக எழுதி முடித்தேன்.

குற்றங்குறை யுண்மைக்கு ஐயமேயில்லை. அதனை அறிவுடையோர் பொறுப்பரென்றற்கும் ஐயமில்லை. அடியார் செய்யும் அநாசாரம் பொறுக்கும் இறைவன் அருளுவானாக.

சைவசமய பக்தஜன சபை,
சென்னை, குரோதன வாண்டு
கார்த்திகைத் திங்கள்

இங்ஙனம்,
கயப்பாக்கம் - சதாசிவன்.

சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்

சான்றோர்வாழும் தொண்டைநாட்டிலே, குன்றத்தூரிலே வேளாளர் குலத்திலே, சேக்கிழார் கோத்திரத்திலே, சிவபெருமானது திருவருளினால் தமிழ்நாடு உய்யுமாறு அருண்மொழித்தேவரும் அவர்பின் பாலறவாயரும் தோன்றியருளினார்கள். அவர்களுக்குள் அருண்மொழித்தேவர் தம் செயற்கருஞ் செயல்களால் தமது குலத்தை விளக்கஞ்செய்தமையால் கோத்திரப்பெயராகிய சேக்கிழார் என்னும் பெயராலேயே வழங்கப்பெற்றார். அவருடைய மேலாகிய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்கள் சிறந்து விளங்கினமையால் அநபாய சோழமன்னர் அவரைத் தருவித்து முதன் மந்திரியாகச் செய்து வரிசைகள் நல்கி உத்தம சோழப்பல்லவர் என்னும் பட்டப்பெயரையும் கொடுத்தார். சேக்கிழார்பெருமான் அமைச்சுரிமைத் தொழிலேற்றுச் சோழமன்னரது செங்கோலைச் செவ்விதாக நடாத்தி வருங்காலத்தில் தமக்குச் சோழநாட்டிலே உள்ள திருநாகேச்சுரமென்னும் தலத்திலே அன்புமிகுதியினால் தம்முடைய குன்றத்தூரிலே திருநாகேச்சுரமென ஒரு தலங்கண்டு நித்திய நைமித்திய நிபந்தங்களை ஏற்படுத்தி வழுவின்றி நடாத்தி வந்தார்.

இப்படி யொழுகிவரும் நாளில் சைவசமயிகளிற் சிலர், பாற்கடலிற் றோன்றிய மீன்கள் அப்பாலை யுண்ணாது வேறு சில அழுக்கு முதலியவற்றை உண்ணுமாறு, மெய்ந்நூல்களாய தஞ் சமய நூல்களைக் கல்லாமல் புறப்புறச் சமயமாகிய அருகதம்பற்றி யொழுகும் சமணர் காப்பியமாயுள்ள சீவகசிந்தாமணியைப் பாராட்டிக் கேட்டுத் தங்கள் வாணாளை வீணாளாகக் கழிப்பாராயினர். காலநிகழ்ச்சிக்கேற்ப அநபாயசோழ மன்னரும் அச்சீவக சிந்தாமணியை மெய்ந்நூலெனக் கொண்டு தமது சபையில் பாராட்டிக் கேட்டுவந்தார். அதனையறிந்த சேக்கிழார்பெருமான் மிகுதிக்கண் மேற்சென்றிடிக்கவேண்டிய தமது தொழின் முறைமை பற்றிச் சிறிதும் அஞ்சாது அரசனைப் பார்த்து, 'மன்னர் பெரும, தாங்கள் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மும்மையும் பயக்கும் சைவசன்மார்க்க நூல்களைக் கேளாமல் நமது மெய்க்

கடவுளாகிய சிவபெருமானை நிந்தித்தொழுகும் சமணர் நூலாகிய சிந்தாமணியைக்கேட்டு நாட்களை வறிதே கழிப்பதன்றி அதிபாதகமாகிய சிவாபராதத்திற்கும் ஆளாகின்றீர்களே!' என்று கண்டிக்க, அதனைக்கேட்ட சோழமன்னர் அவரது கடமைச் சிறப்பைக் கண்டு மகிழ்ந்து, 'அமைச்சரே, நான் கேட்கும் இஃது அவகதையாயின் இம்மை முதலிய மூன்றும் பயக்கும் நீர் சொல்லும் தவகதை யாது? அதனைத் தெளிவுபெறச் சொல்லும்' என்று கேட்டார்.

அதனைக் கேட்ட அருண்மொழித்தேவர். "நமது முழுமுதற் கடவுளாகிய திருவாரூர்ப் புற்றிடங்கொண்ட புனிதன், 'தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கு மடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பசுகரணம் நீங்கிப் பதிகரணம்பெற்ற உண்மை நாயன்மாராகிய சைவசமய குரவருள் ஒருவராகிய **சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்** திருத்தொண்டத்தொகை பாடியருளினார். அதனது உண்மைப் பொருளையெல்லாம் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாரிடத்துக் கேட்டருளிய அவர்தம் மாணாக்கராகிய **நம்பியாண்டார் நம்பிகள்** அதனை வகுத்துத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி செய்தருளினார். அத்திருவந்தாதியை **இராசராச அபயகுலசேகர சோழமன்னன்** முதலிய பெரியோரெல்லாம் இனிது பாராட்டிக் கேட்டார்கள்" என்று சொல்லக்கேட்ட அநபாயர் அவ்வந்தாதியைத் தமக்குச் சொல்லியருளும்படி கேட்டுக்கொண்டார். சேக்கிழார் பெருமானும் அவ்வாறே அரசர்பெருமானுக்கு அதனை விரித்துப் பொருள் சொல்லி விளக்கினார். சொல்லக்கேட்ட சோழர்பிரான் அன்புருவமாகி உள்ளங்கரைந்துருகக் கண்ணீர்சோரப் புளகம் போர்த்து அருண்மொழித்தேவரை நோக்கி, 'அமைச்சுரிமையேற்று என்னையாளவந்த அருளாளரே, திருத்தொண்டர்களது அற்புதமாகிய அடிமைத்திறத்தை விளக்கும் இச்சரித்திரத்தைப் பண்டிதர் முதல் பாமரர்வரை யாவரும் உணர்ந்து பயன்கொள்ளும்படி தெளிவுபெற எவ்வெவ்விலக்கணங்களும் ஒருங்குவாய்ந்த ஒரு பெருங்காப்பியமாக விரித்துச் செய்துதாரும்' என்று குறையிரந்தார்.

சேவையர் காவலர் அவ்வாறே அரசரிடத்து எண்ணிறந்த பொருளையும் விடையும்பெற்றுத் தில்லைத் திருப்பதியை யடைந்து சிவகங்கைத் தடம்படிந்து அநுட்டானம் முடித்துச் சிவபூசை

பண்ணிச் சிற்சபையைச்சேர்ந்து பஞ்சகிருத்திய தாண்டவம்புரியும் தம்பிரான் முன்னே நின்று இருகரங்களும் சிரமீதேறிக் குவியக் கண்ணீர் பெருக, நெஞ்சநெக்குருக, ஆநந்தவெள்ளத்தமிழ்ந்து திருப்புகழ் பாடித் திளைத்துச் சுவாமியைப் பார்த்து, 'எம்பெருமானே, தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்களது பொருவரும் சீர்பாட அடியெடுத்துத் தந்தருளல்வேண்டும்' என்று வேண்டிநின்றார். அப்போது நடேசபெருமானது திருவருளினால் 'உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரியவன்' என ஓரசரீரி வாக்கு எழுந்தது. அதனைத் தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் மாகேசுரர்களும் கேட்டுத் திருவருட்டிறத்தை வியந்து வணங்கிச் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு நடராசப்பெருமானது திருமாலையையும் திருநீற்றையும் திருப் பரிவட்டத்தையுஞ் சாத்திக் களிகொண்டார்கள். அவைகளைப் பெற்ற சேக்கிழார்பெருமான் விடைபெற்றுச்சென்று திருநெறித் தமிழ்வேதத் தலைவர்களான மூவர் முதலிகளையும் வணங்கித் திருநீறும் திருக்கண்டியும் பூண்டு ஆயிரக்கான் மண்டபத்தை யடைந்து இருந்து சபாநாதனது திருவருள் வழிநின்று அவன் கொடுத்த முதலை யாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு புராணம் பாட ஆரம்பித்துச் சில நாளிற் பாடிமுடித்து அதற்குத் '**திருத்தொண்டர் புராணம்**' என்று பெயர்புனைந்து மைக்காப்பிட்டுக் கவளிகையில் வைத்தருளினார்.

சேக்கிழார் பெருமான் புராணம் பாடும்பொருட்டு விடைபெற்றுச் சிதம்பரத்தை யடைந்தபின்பு, புராணம் எவ்வளவு பாடி முடிந்தது, இன்னும் எவ்வளவு பாடவிருக்கின்றது என்று அறியும் பொருட்டு அடிக்கடி ஒற்றரை யனுப்பிக்கொண்டிருந்த அநபாய சோழமன்னர் புராணம் பாடி முடிவடைந்தது என்னுஞ் செய்தியைக் கேட்டுக் கழிபெரு மகிழ்ச்சியடைந்து அது சொன்ன தூதுவர்களுக்குப் பொன்மழை பொழிந்து, நடேசப் பெருமானையும் திருத்தொண்டர் புராணத்தையும் கண்டு வணங்கவெண்ணி, நன்னாளிலே நால்வகைச் சேனைகளும் சூழும்படி புறப்பட்டு வந்து தில்லையை யணுகினார். அதனையறிந்த தில்லைவாழந்தணர்களும் மடபதிகளும் சேக்கிழார் நாயனாரும் மகாராசாவை எதிர்கொண்டு ஆசிமொழி கூறினார்கள். அரசர்பெருமான் அருண்மொழித் தேவரது சிவவேடப்பொலிவழகினைக் கண்டு மகிழ்ந்து தம்மை

யறியாது தங் கைகள் சிரசின்மேலேறிக் குவிய சிவபெருமான் அடிமைகொண்டு அவர்க்கு அருளிய பெருமையை எண்ணிப் பரவசராகி அவர் தம் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கினர். பிறகு சோழர்பெருமான் சேக்கிழார் பெருமானேடும் தில்லைவாழந்தணர் முதலாயினரோடும் சென்று கனகசபையை யடைந்து கரைகடந்த பேரன்போடு இறைவனை வணங்கித் துதித்து அன்பாழியில் அழுந்தியிருந்தார். அப்போது, 'சோழமன்னனே, நாம் அடியெடுத்துக் கொடுக்கத் தொண்டர் புராணத்தைச் சேக்கிழான் சிறக்கப் பாடி முடித்தான். நீ அதனைக் கேள்' என்று அசரீரியும் திருவடிச் சிலம்பொலியும் யாவருங் கேட்க எழுந்தன.

அதனைக்கேட்ட அநபாய சோழமன்னன் மனமிக மகிழ்ந்து திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கேட்குமாறு எங்கும் உள்ள சிவனடியார்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு திருமுகங்கள் அனுப்பினர். அரசரது ஆணையால் சிதம்பரத்தலத்தை அழகுபெற அலங்கரித்தார்கள். அரசரது முடங்கல் கண்டு திருநெறித்தமிழ்வேதமாகிய **தேவார** முதலிய திருமுறைகளிலே வல்லவர்களும், சிவாகமச் செந்நெறிச் செல்வர்களும், வேதவேதாங்க விற்பன்னர்களும், முப்போதுந் திருமேனி தீண்டு முதல்வர்களும், சிவாசாரியர்களும் இலக்கண இலக்கிய வன்மை வாய்ந்த பெரியார்களும், காப்பிய விற்பத்தியாளர்களும் பிறருமாகிய எல்லோரும் பெருந்திரளாக மனமகிழ்ந்து விரைந்துவந்து சிதம்பரத்தை யடைந்து குழுமினர்கள்.

தில்லைவாழந்தணர் ஒருவர் சித்திரைத் திங்களிலே திருவாதிரைத் திருநாளிலே தாண்டவப்பெருமான் சந்நிதானத்திலே திருமெழுக்கிட்டுக் கோலம்புனைந்து அறுகாற்பீடமமைத்து அதன்மேற் பசும்பட்டும் அதன்மேல் வெண்பட்டும் விரித்துப் பூக்களைப் பரப்பித் தூபங்கொடுத்து ஆதனங்கற்பித்துத் திருத்தொண்டர் புராணத் திருமுறையை அதன்மேல் வைத்துப் பூசித்து வணங்கித் துதித்தார். அதன்மேல் அநபாய சோழர் முதலாய அடியார்களெல்லாம் சேவையர் குலாதிபரை வணங்கி, 'சுவாமி, இந்தத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தேவரீரே வாசித்துப் பொருள் அருளிச்செய்வீர்' என்று வேண்டிக்கொள்ளக் குன்றைவளநாடர் அவ்வாறே அதனை வாசித்துப் பொருள் அருளிச்செய்துவர

எல்லோரும் நியமமாக இருந்து கேட்டு வருவாராயினார்கள். அன்றுமுதல் அரசர்பெருமான் இறைவனுக்கு விசேடபூசை நடத்திவந்தார்; அடியார்களுக்கு மாகேசுரபூசை நடத்தினார்; ஏனையோருக்கு விருந்தளித்தார்; ஏழைகளுக்கு அன்னமளித்தார். இவ்வாறு நாடோறும் புராணம் நடைபெற்றுவந்து மற்றைய வாண்டு சித்திரைத் திங்களில் திருவாதிரைத் திருநாளில் முடிக்கப் பெற்றது.

புராணம் முற்றப்பெற்றவுடன் தில்லைவாழந்தணர் திருத் தொண்டர் புராணத் திருமுறையை முறைப்படி பூசித்து வணங்கினார். அநபாய சோழமன்னர் அத் திருமுறையைப் பசும்பட்டிற் பொதிந்து, பொற்றட்டத்தில் வைத்து, அதனைத் தமது யானையின் சிரசில்வைத்து, சேக்கிழார்பெருமானை அவ்வியானையின்மேல் ஏற்றித் தாமும் ஏறியிருந்து தம் இரு கரங்களினாலும் உபயசாமரை வீசி, 'இதுவன்றோ யான்செய்த தவப்பயன்?' என்று கூறினார். சேக்கிழார் நாயனார் இன்னியங்கள் ஒலிக்க, அந்தணர் அருமறை முழங்க, அடியார்குழாம் அரவொலிமுழக்கம் செய்ய, திருவுடையந்தணர் தில்லைமூவாயிரவர்கள் திருவீதிகடோறும் தூய்மை செய்து வாழை கமுகாதியன நாட்டித் தோரணங்கள் நிறைத்துப் பூமாலைகள் நாற்றி நிறைகுடம் தூபதீபங்கள் வைத்துப் பொரிதூவி வேதங்களையோதி அறுகெடுக்க, அடியார்கள் தம்முடைய திரு வேடப்பொலிவினையும் திருமுறையையும் கண்டு வணங்குந்தோறும் அன்புபெருக, மெய்யன்பர் தமிழ்நாடு முழுது முய்யுமாறு திருமுறையருளிய பெருங்கருணையை எண்ணி யெண்ணி மனங் கரைந்து கண்ணீர்பெருக்கிச் சிவாநந்தக் களிகொண்டு ஆடத் திருவீதி வலம் வந்து திருமுன்றிலையடைந்து அரசரோடு யானையினின்றும் இறங்கிப் பொன்னம்பலம் அடைந்து திருமுறையைத் திருமுன் வைத்தார். சோழர் பெருமான் சேக்கிழார் பெருமானுக்குத் '**தொண்டர் சீர்பரவுவார்**,' என்று திருநாமம் புனைந்து ஞானமுடி சூட்டி அவரை மண்டபத்தில் இருத்தி அவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து வணங்கினார்.

பிறகு சோழர்பிரான் முன்னாளில் இராஜராஜ அபயகுலசேகர சோழமன்னனின் வேண்டுகோளின்படி நம்பியாண்டார்நம்பிகளால் வகுக்கப்பெற்ற தேவார முதலிய பதினொரு திருமுறைகளுடனே

அந்தத் **திருத்தொண்டர் புராணம்** ஒன்றுகூட்டி யதனைப் **பன்னிரண்டாந் திருமுறை**யாக வகுத்து, அதனைச் செப்பேடுசெய்து, சந்நிதியிலே எற்றுவித்தார். அதன்பின்னர் சோழர்பெருமான் இந்நாயனாருடைய திருத்தம்பியாராகிய **பாலறவாயர்** யாண்டுள்ளார் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து வரவழைத்து அவருக்குத் **தொண்டைமான்** என்னும் பெயர்கொடுத்து அவரைத் தம் முதன் மந்திரியாக்கிக்கொண்டார். சேக்கிழார் பெருமான் சிதம்பரத்திற்றானே எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு சிவானந்த நிட்டைபுரிந்து அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்த சொரூபராய சபாநாதரது குஞ்சிதபாதத் திருநிழலை யடைந்தார்.

இவரது புராணத்தைச் சைவ சந்தானாசாரியருள் ஒருவரும், நடேசப்பெருமானது திருமுகங்கொண்டு பெற்றான் சாம்பனுருக்கு முத்திகொடுத்தருளியவரும், முள்ளிச் செடிக்கு முத்தியருளியவரும், சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள் எட்டு இயற்றியருளியவரும் சிவாநுபூதிமானும், திருவுடைத் தில்லைவாழந்தணரில் ஒருவரும், கொற்றவன்குடியில் நிட்டாபரராய் எழுந்தருளியிருந்தவரும், இன்னும் இனைய பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியவருமாகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள் **சேக்கிழார் புராணம்** எனப்பெயர் புனைந்து இறும்பூதுற இயற்றியருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

குன்றத்தூர்
சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ்

பாயிரம்

குன்றத்தூர் : இது சேக்கிழார் நாயனார் அவதரித்த திருப்பதி; தொண்டைநாட்டில் உள்ளது; இதைச் சேர்ந்த நத்தத் திருமலையில் முருகப்பெருமான் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பர்; எனவே இது குன்றுதோராடலில் ஒன்றாம். இங்கு நாயனார் திருக்கோயில் ஒன்று தனியே உண்டு; இதனை யடுத்து வடக்கே நாயனாரது வழிபடு தலமாகிய திருநாகேச்சரம் உள்ளது. தென் இந்தியா இருப்புப்பாதைத் தொடரில் பல்லாவரத்தினின்றும் தென் மஹாராட்டிர இருப்புப்பாதைத் தொடரில் ஆவடியினின்றும் இத்தலங்கட்குச் செல்லலாகும்.

சேக்கிழார் : இது நாயனாரது குடிப்பெயர். ரகுவின் மரபிற்றோன்றிய ராமன், ராகவன் என்று வழங்குமாறுபோலச் சேக்கிழாரது மரபிற்றோன்றிய இவர் சிறப்புப்பற்றி இப்பெயரினாலே யழைக்கப் பெற்றார். இவரைப்பற்றிய ஏனைய செய்திகளை வரலாற்றிற் காண்க.

பிள்ளைத்தமிழ் : இது பிள்ளைக்கவி யெனவுங் கூறப்பெறும். தமிழ்மொழியில் வழங்கும் பிரபந்தம் தொண்ணூற்றாறனுள் ஒன்று; ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவி, பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி என இருவகையினை யுடைத்து. ஆண்பாற் பிள்ளைக்கவி காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் என்னும் இப்பருவங்களை முறையே அகவல் விருத்தத்தால் பப்பத்தாகக் கூறப்பெறுவதாம். பெண்பாற் பிள்ளைக்கவி மேற் கூறிய பருவங்களில் சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் என்னும் இவைகளை யொழித்து, கழங்கு, அம்மானை, ஊசல்

என்பவற்றைக் கூட்டி உரைக்கப்பெறுவதாம். இது **வெண்பாப் பாட்டியலிற்** கண்டது. இவ்வுறுப்புக்களில் சில விகற்பமாக வருவதும் உண்டு.

காப்பு: காவல்; காப்புக்கவியை உணர்த்துகின்றது; ஆகு பெயர். நூல் துவக்கத்திற் கூறப்படும் கடவுள் வணக்கச் செய்யுள். இக்கவி பெரும்பாலும் விநாயகக்கடவுளையே பற்றியதாகும். அவரே வழிபட்டார்க்கு இன்னருளையும் வழிபடார்க்கு இடையூற்றையும் மிகுதியும் செய்வராதலால். பிறசமயத்தவர் சமயக்காழ்ப்புப் பற்றித் தங்களுக்கேற்ற கடவுளைக் கூறிக்கொள்வர்.

விநாயகக்கடவுள் வணக்கம்

மாமேவு வான்பிறை முடிப்பிறை யிரண்டென்ன
வாய்க்கடைத் தோற்றியவிரு
மருப்பிரண் டென்னவங் கைக்கோ டிரண்டென்ன
மார்பின்முத் தாரமென்னப்
பாமேவு பேருதர பந்தமென வரைசூழ்
படாமெனத் தாளின்முத்தம்
பதித்தகழ லெனவிரவ மேலோங்கு பேருருப்
பண்ணவனை யஞ்சலிப்பாம்
ஏமேவு ஞானசபை யிறைவர்தம் மேனியி
னிணங்குற வெழுப்புலகெலா
மென்னுமறை யாதியாக் கொண்டவ ருயிர்க்கருளு
மியல்பனைத் துந்தெரித்து
நாமேவு மம்முதலொ டொன்றவினை யுருபுதொக
நான்கனடி யாதிசெய்து
நாற்சீரி னுனெறி விளக்கியொளிர் சேக்கிழார்
நற்றமிழ்க் கவிதழையவே. (க)

(குறிப்புரை.) விநாயகக்கடவுள் திருமுடியிற் சூடிய பிறையும், ஒற்றைக் கொம்பும், திருக்கையிற் கோடாயுதமும், திருமார்பின் முத்து மாலையும், திருவயிற்றுக்கட்டும், திருவரையின் வெண்படாமும், திருவடியிற்கழலும் உடையராய்ப் பேருருக்கொண்டு நின்றபோது வானத்துள்ள வெண்பிறை அவருருவினுள்ள பிறை

யோடும் கொம்போடும் கோடாயுதத்தோடும் கூடி இவ்விரண்டென்று சொல்ல உள்ளதென்றும், மாலையாயும், கட்டாயும், படாமாயும், கழலாயும் விளங்குமென்றுங் கூறியதென்க. கந்தபுராணத்தில் "திகடசக்கரச் செம்முகம்" என்னுங் காப்புக்கவியின்கண் ஞாயிற்றை விநாயகப்பெருமானது திருமார்பின் விளங்கும் பதக்க மணியாகக் கூறியதை ஒப்பு நோக்குக. மூத்த பிள்ளையார் கயமுக அவுணனைக் கொல்லுமாறு தமது ஒருகோட்டினை 'ஒடித்துக் கையிற் கொண்டார்' என்பது புராணம். சேக்கிழார் பெருமானும் 'நீண்முடிக் கடக்களிறு' எனப் பிள்ளையாரது பேருருவினை, 'எடுக்குமாக்கதை' என்னுந் திருப்பாட்டிற் கூறியதும் கருதற்பாலது. உதரபந்தனம் திருவயிற்றுக்கட்டு, உதரம் - வயிறு; வடமொழி. பெருவயிறராதலின் கட்டுவேண்டுமென்க. படாம் - ஆடை. கழல் - வீரக்கழல்; நாதமயமான சிலம்பென்னலுமாம். ஏமேவும் - ஏமம்மேவும்; ஏமம் எம் எனக் குறைந்துநின்றது. ஏமம்-பொன்; பொன்னம்பலம் கூறப்படுகிறது. ஞானசபை பூதவாகாயமான சடாகாயமன்றித் திருவருள் மயமான ஞானகாயமென்பது. மேனி - ஈண்டு அசரீரி. மறை - தமிழ்ஓத்து. அருளும் இயல்பு திருவருட்டிறம், அம்முதல் - 'உலகெலாம்' என்னும் இறைவனருளிய திருப்பாட்டு முதல். ஒன்ற - இயைய. வினையுருபு தொகல் - இடைநிலை, விகுதி முதலியன வின்றிப் பகுதி யளவாய் நிற்றல். நான்கனடியாதி 'மலர்' செய்து-அமைத்து. அம்முதலோடு நான்கனடியாதி செய்தல். 'உலகெலாம் மலர்' எனப் பொருந்துமாறு செய்தல். நாற்சீர்-இவ்விருத்தத்துள்ள அடியின் நான்குசீர். நாநெறி - நான்கு வழி அடிமைநெறி, மக்கள்நெறி, தோழர்நெறி, நன்னெறி என்பன இவைகளை வடநூலார் முறையே தாசமார்க்கம், சத்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்பர். விளக்கல் விளங்க அறிவுறுத்தல். ஒளிர்தல் திருவருண் முறைகளையெல்லாம் தமது அருளோத்துக்கொண்டு அறிய அறிவுறுக்கும் ஞானதேசிகராய் விளங்கிமிளிர்தல். பொன்னுன் மேய்ந்த சிற்சபையின் எழுந்தருளிய இறைவன் அசரீரியாக (வாணிழலாக) எடுத்துக் கொடுத்துதவிய 'உலகெலாம்' என்னும் திருவாக்கினை (வெருளின் மெய்ம்மொழியைக்) கொண்டு தொடங்கி 'அளவடி நான்கின கலிவிருத்தம்மே' என்னும் ஒத்துக்கியைய நான்கு சீரான் அமைந்து நான்கடியானும் கலிவிருத்தத்தால் இறைவன் தனது சொரூப தடத்தத் திருவுருவங்களால், சரியை கிரியை யோக ஞானங்களால் வழிபாடாற்றும் மூவகை யாருயிர் வருக்கங்கட்கெல்லாம் அருளும் அருட்டிறங்க ளனைத்தையும் ஒருங்கறிவுறுத்து, வாழ்த்து வணக்கம் பொருளியல்பு என்னும் மூவகை முறையினையும் பாராட்டி மங்கல ஒத்தினையருளி விளங்கும் சேவையர் காவலரது பிள்ளைக்கவி தழைக்குமாறு என்று பாட்டினது பிற்பகுதிக்குப் பொருளியைத்துக்கொள்க. மலர்சிலம்படி என்பதற்கு மலர்போலும்

சிலம்படி எனக் கொள்ளும் பொருள் ஆசிரியர் கருத்தன்று எனக் கவி விளக்குவது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாம்.

குருவணக்கமும் அவையடக்கமும்

ஓங்குகயி லாயபரம் பரைநந்தி யடிகட்
குறுமரபெட் டாவதுபிற் றோன்றலா யெங்க
ளுயர்திருவா வடுதுறைச்சுப் பிரமணிய குரவற்
குற்றபத்தொன் பதாவதுமுற் றோன்றலாய்ப் [பொலிந்து
தேங்குசிவப் பிரகாச முதலியவாய் மலர்ந்து
திகழுமா பதிசிவனே குன்றையுற மேவித்
திருந்துமோர் வளங்கொண்டு பெருமையின்மே லாகிச்
சிறத்தலாற் செம்மேனிக் குமரவே ளொத்தும்
பாங்குபெறத் துதிக்கையொடோர் கோட்டத்த னுய
பயிற்சியினக் குமரவே டிருத்தமைய னொத்தும்
பரவுசேக் கிழானெனும்பேர் பரித்தலினக் கணேசப்
பண்ணவனை யினிதுயிர்த்த திருத்தாதை யொத்தும்
வீங்குபுகழ் படைத்தவருண் மொழித்தேவன் புராணம்
விரித்துரைத்தா னவனடிதாழ்ந் தென்னறிவிற் கேற்ப
மேயபிள்ளைத் தமிழெனவொன் றுரைப்பலஃ தறிவான்
மிக்கவர்தங் குழாத்தினுக்கு மிக்கநகை தருமே.

(து - ரை.) குருவினை வணங்கல். குருவுக்கு வணக்கம் என்பதும் ஒன்று. குருமொழி அஞ்ஞான விருளைப்போக்கி ஞான வொளியைத் தருவோன் என்னும் பொருளினையுடையது. ஈண்டுக் குருவாவார் **உமாபதி சிவம்** என்க. இவர் சைவ சந்தான குரவருள் நான்காமவராகவும், இறைவனிடத்து ஞானநூல் கேட்ட சைவ முதற்குரு நாதனுகிய திருநந்தி தேவரைத் தொடங்கி (க. திருநந்தி தேவர், உ. சனற்குமார முனிவர், ௩. சத்திய ஞானதரிசினிகள், ௪. பரஞ்சோதிமா முனிவர், ௫. மெய்கண்டதேவர், ௬. அருணந்தி சிவாசாரியர், எ. மறை ஞானசம்பந்த சிவாசாரியர், அ. உமாபதி சிவாசாரியார் எனத் திருக்கைலாய பரம்பரையில்) எட்டாமவராக வும், கோமுத்தி யெனவும் நவகோடி சித்தபுரம் எனவும் வழங்கும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஞானதேசிகரா யெழுந்தருளியிருந்த சுப்பிரமணியதேசிக மூர்த்திகளுக்கு (க. உமாபதி சிவாசாரியார்,

உ. அருணமச்சிவாயர், ங. சித்தர் சிவப்பிரகாசர், ச. நமச்சிவாய மூர்த்திகள், ரு. மறைஞான தேசிகர், சு. அம்பலவாண தேசிகர், எ. உருத்திரகோடி தேசிகர், அ. வேலப்பதேசிகர். கூ. குமார சுவாமி தேசிகர், க0. பிற்குமாரசாமி தேசிகர், கக. மாசிலாமணி தேசிகர், கஉ. இராமலிங்க தேசிகர், கங. முன் வேலப்பதேசிகர், கச. பின் வேலப்பதேசிகர், கரு. திருச்சிற்றம்பல தேசிகர், கசு. அம்பலவாண தேசிகர், கஎ. சுப்பிரமணியதேசிகர், கஅ. அம்பலவாண தேசிகர், ககூ. சுப்பிரமணிய தேசிகர் என வரும் முறையில்) முற்றோன்றும் பத்தொன்பதின்மராகவும் எழுந்தருளியிருந்த முறை கண்டுகொள்க. இவரை நூலாசிரியர் தமது ஆதீன பரம்பரையின் மேலேசொன்ன முறையினும் சிவப்பிரகாசாதி எட்டு ஞான நூலருளிய முறையினும் ஞானாசிரியராயமையும் பொது வகையானும், தமது பிள்ளைக்கவிக்கு முதனூலாகிய சேக்கிழார் புராணத்திற்கு முதனூலாசிரியரா யமையும் சிறப்புவகையானும் குருவாகக் கொண்டு வணங்கினதென்க. அவையடக்கம் - தம்மினுங் கல்வி கேள்வி முதலியவற்றாற் சீரிய பெரியார்முன் தாம் அடங்கி நிற்றலையும், அவை யமையாமையானே தருக்கி நிற்கும் ஏனையரை அடக்கியாளும் நிலையையும் மேற்கொண்டு கூறுங் கவி. ஈண்டு ஆசிரியர் குருவணக்கம் அவையடக்கம் என்னும் இரண்டினையும் ஒரே கவியிற் கூறிமுடித்தார். ஓங்குகயிலாயம் - ஊழி தோறுங் கெட்டொடுங்கும் ஏனைய பதிகளும் மலைகளும் போலன்றி என்றும் நின்று ஓங்கி மிளிரும் கைலாயம் என்பது. இதனை 'ஊழி தோறூழி முற்று முயர்பொன் னெடித்தான்மலை' எனவரும் தமிழ்வேதத்தானும், 'புரந்த ராதிவா னவர்பதம் போதுறை புத்தேள், பரந்த வான்பதஞ் சக்கரப்படையுடைப் பகவன், வரந்த வாதுவாழ் பதமெலா நிலைகெட வருநா, ளுரந்த வாதுநின் றூழிதோ றோங்குமவ் வோங்கல்' என அதனைத் தழுவவரும் புராணத்தானும் அறிக.

சிவப்பிரகாசம்: இது சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்றாய்ச் சிவஞான போதத்தை முதனூலாகவும், சிவஞான சித்தியாரை வழி நூலாகவுங் கொண்டு அவற்றினது திட்பநுட்பங்களை யெல்லாம் விளக்கித் தன்னை யோதலுறுவார்க்குச் சிவம் பிரகாசிக்கச் செய்யும் அவ்விரண்டினது புடைநூலாய் விளங்குவது. முதலிய - சிவப்பிரகாசத்தை முதலாகக் கொண்ட எட்டு நூல்கள். அவையாவன: திருவருட்பயன், சிவப்பிரகாசம், வினா வெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்பனவாம். உமாபதி சிவனே விரித்துரைத்தான் என்று கூட்டிக்கொள்க.

குன்றைமேவுதல் - குன்றத்தூரில் எழுந்தருளியிருத்தல், குன்று தோறாடுதல். ஏர்வளம் - உழவுவளம், அழகுவளம்.

பெருமையின் மேலாதல் - புகழின் மேம்படல், பெரிய மயிலின்மீது இவர்ந்து வருதல். மேலே கூறிய இருபொருள்களை முறையே **சேக்கிழார் பெருமானுக்கும் முருகக்கடவுளுக்கும்** ஆக்கிக்கொள்க. பின்வருவனவற்றையும் இவ்வாறே செய்துகொள்க துதிக்கை - துதித்தல், யானைத் துதிக்கை. ஓர் கோட்டத்தன் - புலியூர்க் கோட்டத்தை உடையவர், ஒரு கொம்பினையுடையவர். கோட்டத்தன் என்பதை விநாயகருக்குக் கொள்ளும்வழி அத்தினைச் சாரியை யாக்காது அத்தனெனக் கொண்டு பிதாப்போன்றவன் எனலுமாம். சேக்கிழான் - சேக்கிழான் என்னும் குடியினது இயற்பெயர், இடபத்திற்குரியார். **அருண்மொழித் தேவர்** - நாயனாரது பிள்ளைத்திருநாமம். குழாம் - கூட்டம்.

க. காப்புப் பருவம்

[காப்பினைக் கூறும் பருவம். காப்பு - தெய்வங்களது காவல்; இஃது இரண்டாவது மாதத்திற் கூறப்படுவது. திருமால் முதலிய கடவுளரது காப்புக் கூறுதலே பிள்ளைத்தமிழின் முறையாகவும் ஈண்டு நூலாசிரியர் சேக்கிழார் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டாராதலின், அவர் அத்தெய்வங்களிற் பலரான் வழிபடும் பெற்றியாரன்றி வழிபடுபவரல்லர் என்னுமுண்மையைக் கொண்டு அம்முறையை யொழித்து அவரான் மிகுதியும் வணங்கப்படும் பெற்றியாராகிய திருத்தொண்டர்களையே காப்புக் கடவுளர்களாகக் கொண்டு அன்னதொண்டர்களைத் திருத்தொண்டத் தொகைச் செய்யுள் முறையான் வைத்துக் கூறுகின்றாரென்க.]

"தில்லைவாழந்தணர்"

கார்கொண்ட சோலைசூ ழாரூர ரோரரைக்
கானம்பி யாரூரர்முக்
காலரைக் காலாக முடிவுசெய் தருண்மாக்
கவித்திசையின் வீற்றிருக்கும்
ஏர்கொண்ட தில்லைமூ வாயிரர்முன் வழுவரு
மெழுவருந் தழுவருமெம
திதயந் தழால்கொண் டுறைந்திடச் செய்தவரை
யெப்போது மேத்தெடுப்பாம்
பார்கொண்ட தொண்டர்வர லாறுசொல் புராணமம்
பலவரரு ளாலமைந்த
'படிதெரித் திடவுலகெ லாமெனுஞ் சுருதிநாப்
பண்ணுமீற் றும்பொருத்திப்
பேர்கொண்ட சைவபரி பாடையறி வரியசம்
பிரதாய முதலியாவும்
பிறங்கத் தெரித்தெம்மை யாண்டகுன் றத்தூர்ப்
பிரானைப் புரக்கவென்றே. (க)

(கு - ரை.) ஆரூரர் - திருவாரூரில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் தியாகேசப் பெருமான். ஓரரைக்கால் - எட்டின் ஒருபகுதி. இது தம்மைவேண்டிய ஆளுடை நம்பிகளுக்குப்

புற்றிடங் கொண்டபிரான் 'தில்லைவாழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்' என அடியெடுத்துதவியது. அஃது அரைக்காற் பாட்டாதலானும் ஏனைய முக்கால் அரைக்காலேயே நம்பியாரூரர் முடிவு செய்தலானும் இவ்வாறு கூறப்படுவதாயிற்று. நம்பியாரூரர் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனர். மாக்கவி - சிறந்தகவி. கவித்திசை- கவியினிடம்; திசை - இடம். வழுவரும் - வழு+அரும்=குற்றமில்லாத எழுவரும் - ஏழு நாயன்மார்களும், அவர் தில்லைவாழந்தணர், திருநீலகண்டர், இயற்பகையார், இளையான்குடிமாறர், மெய்ப்பொருளார், விறன்மிண்டர், அமர் நீதியார் என்பார். தழுவரும் - தழுவுதற்கு அரிய; தழுவ அரும் எனற்பாலது தழுவரும் எனக் குறைந்து நின்றது. தழால் - தழுவுதல், செய்தவரை - செய்து அவரை எனப் பிரிக்க. வரலாறு - கதை. சேக்கிழார் பெருமான் அம்பலவாராகிய நடேசப்பிரான் தமக்கு முதலெடுத்துதவலின் அதனைப் பாராட்டி அவ் 'உலகெலாம்' என்பதனைத் தமது புராணத்து நடுவண் 'ஓதியேறினர் உய்யவுலகெலாம்' எனவும் (திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனர் புராணம் உகசுந திருப்பாட்டு) ஈற்றின் 'நின்றதெங்கும் நிலவியுலகெலாம்' எனவும் (புராணத்திறுதித் திருப்பாட்டு) வைத்துக் கூறியது ஈண்டு பாராட்டப் பெற்றதையே ஆசிரியர் உலகெலாமெனுஞ் சுருதியை நாப்பண்ணுமீற்றும் பொருத்தி யென்று கூறினரென்க. சைவபரிபாடைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் வருந்தோறுங் கண்டு கொள்க. புரத்தல் - காத்தல்.

"இலைமலிந்தவேனம்பி"

இலைமலி யெனுங்கவியு ளெழுபுவன மும்பரசு
மெழுமுனிவ ரேத்தவமர்வா
ரெழுபுரவி வையமிசை யெழுகதிரும் வட்குமணி
யெழுவுருவு முட்குமொளிசான்
மலைமலி புயத்தரெறி பத்தர்முத லெழுபவமு
மாய்த்தவிற லெழுவோரையும்
வாயார வாழ்த்தித் துதித்தவ ரடிக்கமல
மலர்முடிக் கணியாக்குவாங்
கலைமலி பெரும்புலவர் கைகுவிக் கக்கலைக்
கன்னிநின் றேவல்கேட்கக்
கனகசபை யார்முத லளித்தருள வளவாம
கத்துவ மடைந்திருந் தும்

அலைமலி சுணங்கனைப் பேனென் றுரைத்தருளி
யாம்பெருக் கத்துவேண்டு
மான்றபணி வெனுமொழிப் பொருடேற்று குன்றைநக
ராளியைக் காக்கவென்றே. (உ)

(கு - ரை.) இலைமலியெனுங் கவி 'இலைமலி' என்பதனை முதலாகக்கொண்ட திருத்தொண்டத் தொகையின் இரண்டாந் திருப்பாட்டு. புவனம் - பூமி, ஆகுபெயர். பாசுதல் - துதித்தல். எழுமுனிவர் - எழு முனிவர்கள்: அகத்தியன், ஆங்கீரசன், காசிபன், கௌதமன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன் என்பவர். அமர்வார் - விரும்பப்படுவோர்; அமர்தல் - விரும்பல். எழுபுரவி - 'சப்தா' என்னுங் குதிரை. வையம் - தேர். எழுகதிர்: வினைத்தொகை. கதிர் - சூரியன். வட்குதல் - கெடுதல், பின்னிடல். எழுவுருவு - எஃகினுய தூண். உட்குதல் - அஞ்சுதல்; அஞ்சுதல் - திரட்சியினுனும், வலியினுனும், பகைவரைக் கோறலினுனும் என்க. மலைமலி - மலி: உவமஉருபு. எழுபவம் - எழுவகைப் பிறப்பு. தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. எழுபவமும் மாய்த்த விறல் - பிறவிப் பெருங்கடனீந்தி யேறிய வலிமை. எழுவோர்: எறிபத்தர், ஏனாதிநாதர், கண்ணப்பர், கலயர், மானக்கஞ்சாறர், அரிவாட்டாயர், ஆனாயர் என்போர். அடிக்கமலம்: உருவகம். அணியாக்குதல் - அழகு பொருந்தச் சூடிக்கொள்ளுதல். கலைக்கன்னி - கலைகளுக் குரிமைபூண்ட நாமகள். ஏவல்கேட்டல் - அவர்வழி நின்று சொல்லியவாறு செய்தல்; சேக்கிழார் பெருமான் அருண்மொழித் தேவராய்க் கலைகள் யாவும் அவர் வேண்டாமையே வருவம் வருவம் என வருந்தன்மையவாதலின் இவ்வாறு கூறினரென்க. கனகசபையார் - நடேசப்பிரான் முதல்கொடுத்தல் - அடியெடுத்துதவல்; சேக்கிழார் பெருமான் செய்யும் திருத்தொண்டர்புராண வியாபாரத்துக்குச் சிவபெருமான் முதலுதவினரென்னும் நயங் காண்க. மகத்துவம் - பெருமை. இருந்தும் - உம்மை எதிரதுதழீயது. அலைமலி சுணங்கன் ஒப்பேன் என்றது 'தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்' என்னும் பாயிரக்கவியில் 'தண்கட லூற்றுண் பெருநசை ஒருசு ணங்கனை யொக்கும் தகைமையேன்' என்று கூறியதை. அலை - கடல்; ஆகுபெயர். 'ஆம் பெருக்கத்து வேண்டுமான்ற பணிவெனு மொழி' யென்றது "பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய, சுருக்கத்து வேண்டு முயர்வு" என்னுந் திருக்குறட்பாவினை; (திருக்குறள் - ஒழிபியல் - மானம் - கூ௭-ம் அதிகாரம்.) பொருள் தேற்றுதல் - அப்பணிவினை வாய்மொழியாகக் கழியாது தம்மொழுக்கத்துக் கொண்டொழுகிப்

பிறரை யவ்வழி நிறுத்தல். பெரும்புலவர் அனைவரும் வணங்குமாறும், கலைமகள் ஏவல் கேட்குமாறும், இறைவன் அடிகொடுத்துதவுமாறும் பெருமை வாய்ந்தவராயிருந்தும் 'பெருக்கத்து' என்னும் திருக்குறள் கூறும் இலக்கணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக நாய்த்தன்மை யுடையேன் என்று அவையடக்கம் கூறிய பெரும் பணிவினையுடைய குன்றை நகராளி என்பது கவியினது பிற்பகுதியின் திரண்ட பொருள்.

"மும்மையா லுலகாண்ட"

மும்மைமறை யும்பரவு மும்மையுல கும்புகழு
மும்மையாப் பகரமாதி
மும்மையுயிர் குறினெடி றனித்துமத சவ்வூர்ந்து
முதலமையு நாமமுற்றூர்
செம்மைபெறு மும்மையாம் வருணத் துதித்துச்
சிறந்தோங்கு மூர்த்தியார்முற்
செறியுமிரு மும்மையார் செம்பொற் பதாம்புயஞ்
சென்னிவைத் தேத்தெடுப்பா
நம்மையருள் சிவபாத விருதய ருளத்துவகை
நண்ணவொண் பொருளாதலா
ஞடுமுழ வாரவல மியைதலா லியாவோரு
நாவலர் பிரானென்னலால்
வெம்மைதவிர் புகலியார் முதன்மூவ ரும்புகலும்
வேதத் தமிழ்க்கணுள்ள
மெய்ம்மையை விரித்துத் தெரித்தருள்செய் குன்றையூர்
வேந்தைப் புரக்கவென்றே. (௩)

(கு - ரை.) மும்மைமறை மூன்று வேதம். மும்மை - மூன்று என்னும் பொருளின் வந்தது. வேதம் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என நான்காகவும் மூன்றென்றது நான்காவதாகிய அதர்வம் ஏனைய மூன்றனுள் அடங்குமாதலின். இதுபற்றியன்றே வேதத்திற்குத் 'திரயீ' என ஒரு பெயரும் வழங்கலாயிற்றென்க. மும்மையுலகம் - விண், மண், பாதலம் என்பன. மும்மையாப்பு - 'மும்மை' என்ற முதற் குறிப்புடைய செய்யுள். அது 'மும்மையா லுலகாண்ட' என்னும் மூன்றாந் திருப்பாட்டை யுணர்த்தும்.

அகரம் ஊர்ந்த சவ்வை முதலாகக்கொண்ட நாமமுடையார். சண்டேசர், இகரம் ஊர்ந்த தவ்வை முதலாகக்கொண்ட நாமமுடையார் திருநாளைப்போவார், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், உகரத்தைத் தனித்து முதலாகக்கொண்ட நாமமுடையார் உருத்திர பசுபதியார், உகரம் ஊர்ந்த மவ்வை முதலாக உடைய நாமமுடையார் முருகர், நெடிலாகிய ஊகாரத்தை ஊர்ந்த மவ்வை முதலாகவுடைய நாமமுடையார் மூர்த்தியார் என்று அகரமாதி மும்மையுயிர் குறி னெடிறனித்தும் மதசவ்வூர்ந்தும் முதலமையும் நாமமுற்றூர் என்பதை ஏற்புழிக்கோடலாக வகை செய்துகொள்க. செம்மை-வளவிய செல்வம். மும்மையாம் வருணம் வைசிய குலம். இரு மும்மையார் - மேலே எழுத்து வகையாற் கூறிய அறுவர். இம்மூன்றும் அடியில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி என்னும் மூவர் முதலிகளுக்கும் சேக்கிழார் பெருமானைச் சிலேடை வகையால் உவமை செய்தலை உய்த்துணர்க. சிவபாத விருதயர் பிள்ளையாரின் திருத்தந்தையார், சிவனடியைச் சிந்தை வைத்தவர். ஒண்பொருள் - ஒளியுற்ற குழந்தை, ஒள்ளியபொருள். உழவாரவலம் - உழவாரப்பணியின் வன்மை, உழவுத் தொழிலின் மேம்பாடு. நாவலர்பிரான் - திருநாவலூரராகிய சுந்தரமூர்த்திகள், கவிகளின் மேம் பாடுடையர். வெம்மை - பாண்டியரது வெப்பம். தவிர்த்தல்-நீக்குதல், தாமே பிறவி வெம்மை நீங்கியவரென்றுமாம். புகலியார்-திருஞானசம்பந்தர்; புகலி - சீகாழியினது ஒரு பெயர். வேதத்தமிழ் - தமிழ்வேமாகிய தேவாரம்.

"திருநின்ற செம்மையே"

திருநின்ற செய்யுள்புக ளீற்றறையு ளருகந்தர்
சிந்தைவெந் திடவமர்ந்துஞ்
செறிதுயர்க் கடன்மறக் கல்லொடவ ராழவோர்
திரைக்கடற் கண்மிதந்துங்
கருநின்ற கண்டரருள் வெளிசெய்நா வரசர்முற்
கருதுபுக ழெழுவோரையுங்
கருத்திடை யருத்தியி னிருத்திமற் றவர்பதங்
காதலித் துத்துதிப்பாந்
தருநின்ற செங்கைத் தலங்குவித் திடுமுனந்
தையலொரு பாகர்தொண்டர்
சரித்திர மனைத்துமொரு வாதுற நிரம்பத்
தவாமன வறைக்குவிக்க

உருநின்ற சீர்கொள்புலி யூர்க்கோட்ட மேயதற்
கொப்பவுல கேத்தநாளு
மோங்குபுலி யூர்க்கோட்ட மேயகுன் றத்தூ
ரொருத்தரைக் காக்கவென்றே. (ச)

(கு - ரை.) நீற்றறை - சுண்ணாம்புக் காளவாய். அருகந்தர் - சமணர். மறக்கல் - பாவமாகிய கல் முதலடியில் நீற்றறையில் வைக்கப்பட்டவர் வேகாமல் வைத்தவர் சிந்தை வெந்தும், கடலில் இடப்பட்டவர் ஆழாமல்,இட்டவர் பாவக்கடலில் ஆழ்ந்தும் வருந்துவது கூறும் அழகு காண்க. கருநின்ற கண்டர் - நீல கண்டர். நாவரசர் - வாகீசர். எழுவோர்-திருநாவுக்கரயர், குலச்சிறையார், மிழலைக் குறும்பர், காரைக்காலம்மையார், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர், நமிநந்தியடிகள் என்னும் எழுபேராவர். அருத்தி-விருப்பம். தரு - கற்பக தரு. சேக்கிழார் பெருமான் தம் திருக்கைகளைக் குவித்து வணங்குமுன் பெண்ணொருபாகத் திறைவன் திருத்தொண்டபுராணப் பொருளனைத்தையும் அவர் மனவறையிற் குவித்துவிட்டனர் என்பது மூன்றும் அடியின் திரண்டபொருள். புலியூர்க்கோட்டத்துக் குன்றத்தூரில் அவதரித்துத் தில்லைத் திருக்கோயில் எய்திப் புராணம் விரித்துப் பாடி யுலகேத்த நின்றார் என்பது நான்காம் அடியிற் கருதியது. நான்காம் அடியில் உள்ள புலியூர் என்பது தில்லையையும், கோட்டம் என்பது கோயிலையும் உணர்த்தின.

"வம்பருவரிவண்டு"

வம்பரு யாப்புநவில் வம்பரு முலையொரு
மடக்கொடியை வேட்டலின்றி
வண்பிரம சரியநிலை வைகுநாளேயொரு
மடப்பாவை யைப்பிறப்பித்
தும்பரு வுந்திற லரிக்குருளை போலெழுந்
துவகையார்க் கும்பிறப்பித்
துலாயவர்மு னைவரைவெ லறுவர்பொற் பாதமல
ருச்சிவைத் தேத்தெடுப்பாம்
அம்பரு வாழிமுழு துண்டதிரு முனிவிரித்
தருளிய தமிழ்க்காக்கமா
வருண்மூவ ரருண்மறைப் பொருடெரிய முன்னொருவ
ரருண்மறைப் பொருள்விளக்கும்

நம்பரு வித்தியா ரணியமுனி வரனுள
நயப்பயாப் புறவிரித்த
நாவலர் பிரானைத் திருக்குன்றை யருண்மொழி
நலத்தனைக் காக்கவென்றே. (ரு)

(கு - ரை.) வம்பரு யாப்பு—'வம்பருவரிவண்டு' என்னும் ஐந்தாம் திருப்பாட்டு. வம்புஅருமுலை - கச்சு நீங்காது புனைந் திருக்கும் முலை. மடக்கொடி=இளமையான பூங்கொடிபோல் பவள். வேட்டல் - மணம் புரிதல். பிரமசரிய நிலை - வேத மோதுங் காலம், பிரமம் - வேதம். மடப்பாவை - பூம்பாவையார். பிரமசரிய நிலையினின்றும் பெண்ணைப் பிறப்பித்தது அதிசயம் என்றபடி. பிறப்பித்தல், ஈண்டு என்பைப் பெண்ணாக்குதல். உம்பல் தாவும் திறல் அரிக்குருளை-யானையைப் பாய்ந்து கொல்லும் வன்மை வாய்ந்த சிங்கக்குட்டி. யார்க்கும்-உம்மை முற்றும்மை. உலாயவர் - திருஞான சம்பந்தர்; பரசமய கோளரி என்பது ஈண்டு கருதியதாம். ஐவர்-பொறிவாயிற் செல்லும் ஐந்துபுலன்கள். அவரை வெல்லுதல்-பொறிவாயிலைந்தவித்தல். அறுவர்-திருஞான சம்பந்தர், கலிக்காமர், திருமூலர், தண்டியடிகள், மூர்க்கர், சோமாசிமாறர். அம்பு அருஆழி - நீர்நீங்காத கடல். உண்டதிரு முனிவர் - அகத்தியர். தன்னோடு போர் செய்து கடலில் ஓடி யொளித்த விருத்திராசுரன் வெளிப்படுமாறு இந்திரன் தம்மை வேண்ட அகத்தியர் கடலை யுண்டன ரென்பது புராணம். அகத்தியர் தமிழ் விரித்தருளியதை 'என்றுமுள தென்றமிழ் இயம்பி யிசை கொண்டான்' என்னும் இராமாயணத்தானுமறிக. மூவர் அருண்மறை-தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம். ஒருவர்-சிவபெருமான். வித்தியாரணிய முனிவர் - வேதபாடியங் கண்டவர்.

"வார்கொண்டவனமுலையாள்"

வார்கொண்ட வனமுலை யெனுங்கவியு ளுயர்சைவ
மாண்பினர்க டலைவணக்கி
வாயார வாழ்த்தித் தியானித் திடச்சங்க
மங்கைவரு சாக்கியர்முத
லேர்கொண்ட புகழ்கொடைவை வேலடையு மடையுற்று
மெய்தாது மாகிநின்ற
வினியநக ரடையுமேற் றெளிர்கின்ற வறுவரையு
மிறுவரையு மேத்தெடுப்பாங்

கார்கொண்ட வமணசிந் தாமணியை வளவர்கோன்
கங்குல்பக லாராய்தரக்
கண்டொழித் தாவதிது வேயென்று தொண்டர்தம
கத்துவங் கருதவுய்த்துப்
பார்கொண்ட மன்னரல் லவைநீக்கி நல்லவை
பரித்திடச் செயலமைச்சர்
பண்பென றெரித்தகுன் றத்தூ ருதித்தவெம்
பரமனைக் காக்கவென்றே. (௬)

(கு - ரை.) சாக்கிய நாயனார் தமிழ்வேதமுடைய திருநாவுக்கரசராலும் 'புத்தன் மறவாதோடி எறிசல்லி புதுமலர்கள் ஆக்கினான் காண்' எனப் போற்றப் படுதல் காண்க. சங்கமங்கை சாக்கியர் அவதரித்த பதி; காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகிலுள்ளது. 'புகழ்' அடைமொழியாக் கொண்டவர் - சிறப்புலி நாயனார்; 'கொடை' அடைமொழியாக் கொண்டவர் - கழறிற்றறிவார் நாயனார்; 'வேல்' 'நகர்' இரண்டும் அடைமொழியாக் கொண்டவர் கூற்றுவ நாயனார்; அடைமொழி சேராதவர் - சாக்கிய நாயனார்; 'நகர்' அடைமொழியாக் கொண்டவர் - சிறுத்தொண்ட நாயனாரும், கணநாத நாயனாரும் ஆக அறுவரைக் காண்க. இவ்வடைமொழிகள் "வார்கொண்ட வனமுலை" என்ற கவியில் உள்ளவை. ஆங்குக் காண்க. இறுவரை - சாம்வரை. சிந்தாமணி - பஞ்சகாவியத்து வைத்து எண்ணப்படும் சமணகாப்பியம். வளவர் கோன் - அநபாய சோழர். அமைச்சர் பண்பு - அமைச்சர் செயல்; எனல் தெரித்த - என்பதை எல்லார்க்கும் தெரிவித்த. தமக்குக் கேடுவருவ தெனினும் மன்னர்க்கு உறுதிபயப்பதை இடித்துரைத்தல் அமைச்சர் கடன் என்பது கருதியது.

"பொய்யடிமையில்லாத"

பொய்யடிமை யில்லாத செய்புளி னிலக்கியம்
புகலிலக் கணமெய்ஞ்ஞான
போதநூ லாதியா யாவுமறி றபவுணர்பு
புரகரனை யேதுதித்து
மெய்யடிமை வாய்ந்தசங் கப்புலவர் முதலாய
வித்தக வொழுக்கமிக்கார்

விண்மருவு வார்பரவு மெண்மருமெ மிருதயம்
விடாதமர வேத்தெடுப்பாஞ்
செய்யமல ராதன மிருந்துபல சாதியுஞ்
சேரப் படைத்ததேவுஞ்
செப்பரிய வாயவவ் வச்சாதி குறிகுணஞ்
செய்கைகுடி கொள்ளுமியல்பு
வெய்யமொழி யுணவுமுன் விரித்தெலா மறியவலர்
மெய்யறிஞ ரெனல்விளக்கி
மேம்பட்ட வேளாண் குலக்கதி ரெனுங்குன்றை
விமலனைக் காக்கவென்றே. (எ)

(கு - ரை.) ஞான போத நூல் - வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்த முரைக்கும் நூல்கள். அரில்தப—குற்றம் நீங்க உணர்பு - உணர்ந்து ; இது செய்பு என்னும் வாய்பாடு. புரகரன் - புரத்தை அழித்தவன், வடமொழி. சங்கப் புலவர் - கடைச்சங்கத் துப் புலவர் ; இவரே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர். வித்தக ஒழுக்கம் - ஞானநெறி. எண்மர் : பொய்யடிமையில்லாத புலவர், புகழ்ச் சோழர், நரசிங்க முனையரையர், அதிபத்தர், கலிக்கம்பர், கலியர், சத்தியார், ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்பார். மலர் ஆதனம்- திருவுந்தியந் தாமரைப் பூவாகிய ஆசனம். படைத்த தே- உலகத்தை உண்டாக்கிய தெய்வம்; நான்முகக் கடவுள். வலர் - வல்லர் : இடைக்குறை. வேளாண் குலக்கதிர் - வேளாளர் குலத் திற்கு ஞாயிறு போன்றவர்.

"கறைக்கண்டன்கழலடியே"

கறைக்கண்டன் யாப்பினை நதிகாரி மேலொரதி
காரிமலை மங்கையொருபாற்
கலந்திருக் கவுரிருவி காரிகிர கங்காரி
காரியா காரிநாளு
மறைக்கண் டருஞ்சோதி யோங்காரி யருளேய
வாங்காரி முதலமர்ந்த
வன்கணம் புல்லர்முற் சைவரா மைவரு
மகிழ்ச்சியுற வேத்தெடுப்பாம்

பிறைக்கண்ட மிதுபகலின் முகினுழைவ ததிசயப்
பெற்றியென் றுடுவார்கண்
பெட்பப் பெருக்கெடுத் துவருபா லாற்றலை
பிறங்குவளை வீசவஃதத்
துறைக்கண்ட நிமிர்கந்தி யஞ்சோலை தவழ்தருந்
தொண்டைவள நாட்டுநாட்டுந்
தொல்புகழ்க் குன்றைவரு பாலறு வாயர்முற்
றோன்றலைக் காக்கவென்றே. (அ)

(கு - ரை.) ஐந்ததிகாரி - படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு, மறைவு, அருள் என்னும் ஐந்தொழிற்கு முறையே உரியவர்களாகிய நான்முகன், திருமால், சீகண்டர், மயேச்சுரர், சதாசிவர். மேல் அதிகாரி - இவர்களை அதிட்டித்து நிற்கும் இறைவனாகிய சிவ பெருமான். கலந்திருக்கவும் நிருவிகாரி யென்றது - காமவிகார மில்லாதவ னென்பது. நிரகங்காரி - அகங்கார முதலாகிய தத்துவங்கடந்தவன். காரியாகாரி-விடமுண்டவன், காரி-விடம். ஆகாரி - ஆகாரமாக உண்டவன். கரும வடிவுடையரெனப் பொருள் கூறின் இறைமைக் குணத்திற்குப் பொருத்தமின் றென்க. மறைக்கு அண்ட அருஞ்சோதி - மறைக்கும் நெருங்கு தற்கு அரிய ஞானவடிவினர். ஓங்காரி - பிரணவ வாச்சியர். அருளேய வாங்காரி - அருட்சத்தியைக் கொண்டு காரியஞ் செய் பவர். 'ஓங்காரி யென்பாளவளொரு பெண்பிள்ளை, நீங்காத பச்சை நிறத்தை யுடையவள், ஆங்காரி யாகியே ஐவரைப் பெற் றிட்டு, ரீங்காரத் துள்ளே இனிதமர்ந்தாளே' என்னும் **திருமந்திரம்** காண்க. ஐவர் : கணம் புல்லர், காரியார், நெடுமாறர், வாயிலார், முனையடுவார் என்பார். பெட்ப - விரும்ப. பாலாற்று அலை - ஆறும் வேற்றுமை. வளை - சங்கு. துறைக்கண்ட - துறைக்கு அண்டவென்று பிரிக்க. கந்தியஞ்சோலை - அழகிய கமுகஞ் சோலை. பிறையானது பகலின் மேகத்தினுள் நுழைகின்றதே ; இஃது என்ன வியப்பான நிகழ்ச்சி என்று ஆடுவார் கண்கள் விரும் பிப் பார்க்கும்படி பாலாற்றின் அலையால் எடுத்தெறியப்பட்ட சங்கு கமுகஞ்சோலையில் தவழும் எனத் தொண்டைநாட்டுவளம் இங்குக் கூறப்பட்டது. பாலறுவாயர் - சேக்கிழார் பெருமானது திருத்தம்பியார். முற்றோன்றல் - முற்பிறந்தான், தமையன். பாலறு வாயருக்குத் தமையன் சேக்கிழார் என அறிக. பிறை+காண்டம் எனப் பிரித்து பிறையினது கண்டம் எனப் பொருள் கொள்க. கண்டம் - துண்டம். நிலவின் ஓர் சிறிய பாகம். இதனை யொத்தது சங்கு எனக் காண்க.

"கடல்சூழ்ந்தவுலகெலாம்"

கடல்சூழ்ந்த யாப்பம ரறஞ்சூழ்ந்த நெஞ்சக்
கழற்சிங்க மன்னன்மன்னிக்
கழியா மடங்கழி யிடங்கழி யருட்கே
கருத்துணை செருத்துணையரில்
விடல்சூழ்ந்த சிந்தையொ ரிகழ்த்துணை பெறுதற
விளங்கும் புகழ்த்துணைவய
வேட்புலி யெனுந்திருக் கோட்புலியிவ் வைவரையு
மேன்மேலு மேத்தெடுப்பா
மடல்சூழ்ந்த தொண்டர்வர லாற்றுவிரி யுலகெலா
மறியத் தெருட்டுகுரவிற்
கமையப் புனைந்ததுகொல் சாதியடை யாளங்கொ
லமையுமெது சொலினுமென்ன
மடல்சூழ்ந்த செங்குவளை மாலையணி திண்டோள்
வலத்தனை நிலத்தனைவரும்
வாயார வாழ்த்துகுன் றத்தூ ருதித்தபெரு
வள்ளலைக் காக்கவென்றே. (கூ)

(கு - ரை.) அறஞ்சூழ்ந்த நெஞ்சு - அறங்கிடந்த சிந்தை. மன்னிக்கழியா மடம்-உடன்றோன்றி நீங்காத அறியாமை, ஆணவ மலம். கழி - நீங்கிய. கருத்து உள்ளை - சிந்தை வருந்துகின்ற மன்னிக் கழியாமடம் கழி இடங்கழி என்பதை, நிலைபெற்று நீங்காத ஆணவமலம் என்ற அறியாமை. நீங்கிய இடங்கழி நாயனார் எனவும், அருட்கே கருத்து உள்ளை செருத்துணை என்பதை (சிவபெருமான்) கருணைக்காகவே மனத்துள் வருத்தமுற்றிருந்த செருத்துணை நாயனார் எனவும் பொருள் கொள்க. அரில்விடல் - குற்றம் நீங்கல். இகழ்த்துணை பெறுமை - இகழ்ச்சி அற்பமு மில்லாதவராதல். வயம் - வெற்றி. வேள் - விரும்பும். புலி - புலி போன்றவர். ஐவர் - மேலே கூறிய ஐவர். குரவு - ஆசிரியத் தன்மை, குருவின் மாண்பு. சாதியடையாளம் - வேளாளர் மாலை, குவளை ; இஃது ஆசிரியர்க்கு முரியது என்பது. நிலத்தனைவரும் - தில்லை வாழந்தணராய மறையவர் முதல் எல்லா வருணத்தவரும், உமாபதி சிவமாகிய எல்லா ஆச்சிரமத்தவரும் என்பது கருதுக. எது சொலினும் அமையும் என வாயார வாழ்த்தும் எனக் கூட்டுக.

"பத்தராய்ப்பணிவார்கள்"

பத்தரா யென்றெடுத் தருடிருக் கவியிலிரு
　　பைங்கோதை யாரைவேட்ட
　பான்மைக் கிணங்கவோ ரிருபுதல்வி யார்தமைப்
　　பயவாம லேபயந்த
சுத்தராய் வன்றொண்ட ரின்றொண்டர் தழுவித்
　　துதிக்கவைத் தவர்களாய
　தொகையுளா ரென்னுமெழு வகையுளார் பொற்பதந்
　　தொழுதேத் தெடுத்தல்செய்வா
நித்தராய் மன்றுணட நவில்வா ருவக்கும்வெண்
　　ணீற்றொளி நிலாவொளியென
　நினைந்தனை ந் தாங்குக்கு வளைபொலிய வின்றே
　　னிரம்பவுண வளியடைந்தாங்
கத்தராய் கண்மணித் தொடைபொலி தரப்பொலியு
　　மம்புயத் தவனைநம்பு
　மளவா வளந்துன்று குன்றைநகர் மேயவரு
　　ளாளியைக் காக்கவென்றே. (கo)

(கு - ரை.) இருபைங்கோதையார்-பரவையார், சங்கிலியார். வேட்டல் - மணம் புரிதல். இணக்கம் - பொருத்தம். இரு புதல்வியார் - சிங்கடியார், வனப்பகையார் என்பார். பயவாமற் பயந்தமை - மகண்மை கொண்டமை; ஆளுடைய நம்பிகள் திருநாட்டியத்தான்குடியிலெழுந்தருளியபோது கோட்புலியாருடைய இருமக்களையும் தமது பெண்களாகக் கொண்டமை. இஃது இவர் தம்மைத் தமது பல பதிகங்களில் வனப்பகையப்பன், சிங்கடி தந்தை என்பனவாதியாகக் கொண்டு கூறியதிற் காணப்பெறும். சுத்தராய் - மனந் தூயராய் என்பது; இவர் பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமா முற்றவந்த பெரியராய்த் தம் திருமனைவியாரிடத்தும் போகந் தோயாது தோய்ந்தும், தமது மக்களைக் கோட்புலியார் பணியின் பொருட்டுக் கொள்ளக் கொடுத்தபோதும் மறுத்து மகண்மை கொண்டும், சிவாக்ஞை வழிவந்த இருவரொழித் தொழிந்த ஏனையரிடத்துச் சித்தமுஞ் செல்லாத சேட்சியராய்ச் சிவயோகம் பயின்றும் வதிந்தவர் என்பது காண்க. சுத்தராய்ச் சுத்தர் ஆராய்கின்ற என்று வைத்துப் பெருமிழலைக் குறும்பர்

முதலிய சுத்த யோகிகளும் போற்றும் மாட்சியர் என்று கொள்வதும் மாண்பே. வன்றொண்டு - சாம்சித்தராய் விதி விலக்கிறந்து சாக்கிரத்துத் துரியாதீதம் புரிகின்ற பெருந்தொண்டு. இன் தொண்டு - இனிய தொண்டு. தொகையுளார்-திருக்கூட்டத் தவராய தொகையடியார். எழுவகையுளார் : பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தம் சிவன்பாலே சேர்த்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார் என்பார். இவரோடு தில்லைவாழந்தணரையும், பொய்யடிமையில்லாத புலவரையும் சேர்த்துத் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரென்ப. நித்தர் - முதனடுவிறுதியில்லாதவர். நிலவொளியென நீற்றினை நிறையப்பூசி அடையாள மாலையாகிய குவளைமாலையையும் அக்கமணி மாலையையும் பூண்டு பிரமனென்ன விளங்கும் சேக்கிழார் பெருமான் என்று பொருள் கொள்ளுக. நீற்றினது வெண்மை நிலவினது வெண்மையென மயக்கம் செய்கின்றது. நிரம்பஉண அளியடைதல் - நிரம்பத்தேனையுண்ண வண்டுகள் அடைதல். அத்தர் - சிவபெருமான். அத்தர் ஆய் - இறைவனுக்கு உரியதென ஆராய்ந்த. கண்மணி - உருத்திராக்கம். அம்புயத்தவன் - அழகிய புயத்தை யுடையோன். நம்புதல்- விரும்புதல். நீற்றொளியை நிலவொளியெனக் கருதிக் குவளையடைந்ததுபோல என்பதும் குவளை மலர்மாலை மதுவை யுண்ண வந்த வண்டின் இனம்போலக் கண்மணி மாலை விளங்கிற்று என்பதும் கற்பனையாம்.

"மன்னியசீர்மறைநாவன்"

மன்னிய திருப்பாட்டி லாகார முதலிய
மறந்திராப் பகன்முயன்று
வையத்து வாழ்வார்க ளுக்காத வண்ணநவ
மணியா லயம்புரிந்து
மின்னிய சடைப்பரமர் பிறதளி மறுத்தடை
விதங்கண் டுவந்தபூசல்
வித்தகர்முன் மேயவெழு வோருமெம் மிதயத்து
மேவவைத் தேத்தெடுப்பாம்
பன்னியதொ கையும்வகையு முதலாத லான்முதற்
பகர்சைவ ரேயருளினர்
பரவுவிரி யிறுதியா தலினிறுதி யாரெனப்
படுசைவ ரேயருளினர்

துன்னிய பொருத்தமிது வென்றுலக மகிழ்தரத்
தொண்டர்வர லாறனைத்துந்
தூவாய் மலர்ந்தவருண் மொழிவான வனையான்ற
தோன்றலைக் காக்கவென்றே. (கக)

(கு-ரை.) ஆகார முதலிய மறந்து-உணவு முதலிய ஒழிந்து. இராப் பகல் - அல்லும் பகலும். நோக்காத வண்ணம் - கண்ணாற் காணக் கூடாதபடி, மனத்தின் அமைத்த கோயிலானது பற்றி யென்க. பிறதளி - காடவர்கோன் கச்சியிலெடுத்த கற்றளி. பரமர் அடைந்த என்று கூட்டுக. அடைவிதம்: விரும்பி எழுந் தருளிய விதம். வித்தகர் - ஞானமூர்த்தி. எழுவோர் - பூசலார், மானியார், நேசர், கோச்செங்கண்ணர், நீலகண்டப்பாணர், சடையர், இசைஞானியார் என்ற எழுவர். தொகை - திருத் தொண்டத் தொகையாகிய தொகைநூல்; வகை - திருவந்தாதி யாகிய வகைநூல். முதலாதல் - முதனூலாதல். முதற்பகர் சைவர் - ஆதிசைவர்; ஆளுடைய நம்பிகளும் நம்பியாண்டார் நம்பி களும் அந்தணர் குலத்தவர் ஆதலின் ஆதிசைவரென்க. விரி - விரிநூல், இறுதி - பிற்பாடியநூல்; சேக்கிழார் அருளிய திருத் தொண்டர் புராணம். இறுதியார் எனப்படுசைவர் - நான்காவது வருணத்தவராகிய வேளாளர்; இவர் அவாந்தர சைவர் எனப் படுதலால். இப்படியன்றி அநாதிசைவர், ஆதிசைவர், மகாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தர சைவர், பிரவரசைவர், அந்திய சைவர் என்னும் எழுவகையாகப் பிரித்தால் ஈற்றதை வைத்துக் கருதுதல் பொருந்தாமை யறிக. தூவாய் - தூயவாய், சிவகரண மாய திருவாக்கு.

உ. செங்கீரைப் பருவம்

[இப் பருவச் செயல்கள் ஐந்தா மாதத்தில் நிகழ்வன வாகும். செங்கீரை - செவ்விய கீரையுடையது. கீர் - சொல். செவ்விய சொல்லைச் சொல்லும் பருவமென்க. செங்கீரையாடுதல் - ஒரு காலை மடக்கி ஒரு காலை நீட்டி யிருகைகளையும் நிலத்திலூன்றிக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்து முகமசைய ஆடுதல். இதனையாசிரியர் முதற் செய்யுளின் விளக்கிக் கூறுவது காண்க.]

ஒண்கொண்ட பொதுவகத் துலகெலா முய்யநா
　　றுலகெலா மென்றதீஞ்சொ
　லுவந்தே டெழுத்தாணி கொண்டெழு திரண்டுகை
　　யும்புவி யுறப்பதித்து
வண்கொண்ட வொருதாண் மடித்தூன்றி யொருதாள்
　　வயங்குற வெடுத்தூன்றியொண்
　வாய்கவிச் சுவையொழுக் கறிவிப்ப தெனவமுத
　　மாட்சிமை யொழுக்கெடுப்ப
வெண்கொண்ட நெற்றிநீ றிளநிலவு மொண்கா
　　திருங்குழை யிளங்கதிரும்விட்
　டெறிப்பவிள முறுவலுந் தோன்றமலர் திருமுக
　　மெடுத்துவா னளவு நொச்சித்
திண்கொண்ட குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
　　செங்கீரை யாடியருளே
　திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
　　செங்கீரை யாடியருளே. (க)

(கு - ரை.) ஒண் கொண்ட - ஒளி பொருந்திய. பொதுவகம் - சபையிடம்; சபை — ஈண்டுக் கனக சபை. உலகெலாம் உய்ய-உலகம் யாவும் பிழைக்கும்படி. 'உலகெலாம்' என்பது சேக்கிழார் பெருமானுக்கு இறைவன் அசரீரியாக எடுத்துதவியது. தீஞ்சொல்-இனிய சொல். அமுதம்-வாயூறல். நெற்றிநீறும் காது இருங்குழையும் முறையே நிலவையும் சூரிய கிரணத்தையும் எறித்தன வென்றபடி. வான் அளவு நொச்சி - வானுறவோங்கிய

பொருவரிய தொண்டர்கள் புராணத்து ளிறையருட்
　　பொலிவா னிரம்பு சொற்கள்
　போற்றிடு விருப்பநீர் நம்மைமழ வாக்கிவாய்
　　புகல்குதலை மழலையென்ன
மருவுமொழி யாசையுற் றீர்பய னுறுதென்ன
　　வள்ளான் மறுத்துரைத்தால்
　வார்த்தைப் பயன்கொள வலேந்தக்க சான்றுநீ
　　வாய்மலர் புராணநின்று
மொருவரிய தாஞ்செப்ப லுற்றபொரு ளென்றகவி
　　யோதவேண் டுவதினியெவ
　னுனதுசொற் பயனுணர்த லிலமென்னின் மழவா
　　வுவப்பதும் பொய்ம்மையாமே
திருவமிகு குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
　　செங்கீரை யாடியருளே
　திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
　　செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

(து - ரை.) நிரம்பு சொற்கள் - நிறைமொழி, பயனிறைந்த சொற்கள். சொற்பொலிவு பொருட்பொலிவு முதலிய வெல்லாம் நிறைந்த சொற்கள் என்க. விருப்பம் - விருப்பத்தால், மூன்றனுருபு தொக்கது. மழவு - இளமை; இஃது ஆகு பெயராய்ப் பிள்ளையை யுணர்த்தியது. வாய் புகல்குதலை மழலை யென்பதைக் குதலை மழலை வாய்புகல் என்று மாற்றியுரைக்க. பயன் கொளவலேம் - பொருள் கொள்ள வல்லேம். வலேம்: தன்மைப் பன்மை முற்று. சான்று - கரி; சாக்ஷி. செப்பலுற்ற பொருள் என்ற கவி. 'செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால், அப்பொருட்குரை யாவருங் கொள்வரால், இப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினு, மெய்ப்பொருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால்' இது **திருத்தொண்டர் புராணத்துப் பாயிரத்துள்ளது**; இதனில் 'பொருள்' என்பதைப் 'பிள்ளை' என்றும், 'கூறும் பொருள்' என்றும் பொருள் கொண்டு, மழலைச் சொல்லைப் பேசுகின்ற பிள்ளையினது சிறப்புப்பற்றி பொருள் பயவாத் சொற்களுக்கும் பொருள் கொள்வார்கள் என்றும் சொல்லத் தொடங்கிய நுதலிய பொருளின் சிறப்புப் பற்றி என் உரை சிறிதாயினும் அதனைப் பெரிதாக் கொள்வார்

என்றும் உரைத்துக் கொள்க. சொற்பயன் உணராதபோது ஓதி யாவது இல்லை என்பது பொருள். மழவாவுவப்பது - குழந்தை யாகக் கொண்டு மகிழ்வது. ஆமே - ஆவது திண்ணம்; ஏகாரம் தேற்றம்.

ஒப்பரிய தொண்டர்தம் மருமையும் பெருமையு
முவக்குமவ ரவர்செய்கையு
முவமையில் லாச்செய்கை நுட்பமுந் திட்பமும்
மும்பர்கோ னருட்டட்பமுந்
தப்பரிய செந்தமிழ்த் தொடைநடையு மடையுந்
தவாப்பொரு ளணிச்சிறப்புந்
தமிழ்மறை யடங்குபல மந்தணமும் வெள்ளிடைத்
தவிரும்வெற் பெனவிளங்க
வெப்பரிய முழுமதிக் குடைநிழற் றனபாயன்
மேயவவை யகநயந்து
வியந்துமெய்ப் பாட்டினொடு பாராட்டி மகிழமேன்
மேல்விரித் தருளிய பிரான்
செப்பரிய குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (ரு)

(கு - ரை.) நுட்பம் - நுண்மை; குறிப்பாற் பொருளுணரப் படுந்தன்மை. திட்பம் - வலியுடைமை, வினைத்திட்பம் என்பதிற் காண்க. அருள் தட்பம் - அருளும் தண்மை; தண்ணிய அருட் டன்மை, பொருளணிச் சிறப்பு - பொருட்சிறப்பு, அணிச்சிறப்பு என்று கூட்டி யுரைக்க. மந்தணம் - இரகசியம், மறைபொருள். வெள்ளிடைத்தவிரும் வெற்பென - வெளியிடத்துத் தங்கும் மலை போல, வெள்ளிடை மலைபோல. தவிர்தல் - தங்குதல்; எளிதில் விளங்குதல் ஈண்டுக் கருதியது. வெப்பு அரிய - வெம்மையை நீக்க. நிழற்று - நிழலைச் செய்கின்ற. திருத்தொண்டத் தொகை யாகிய தமிழ் மறையில் உள்ள திட்பம் நுட்பம் பொருளணிச் சிறப்பு மந்தணம் முதலியவற்றையெல்லாம் அநபாய சோழரது அவையினுள்ளோர் நயந்து வியந்து மெய்ப்பாட்டினோடு பாராட்டிக் கேட்குமாறு பொருள் விரித்துரைத்தார் என்பது புராணம்.

மெய்ப்பாடு - அறிந்த குறிப்பு வெளிப்படுக்குந் தோற்றம்; இது கண்ணீர் அரும்பல், மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தல் முதலியவற்றான் நிகழ்வதாகும்.

தாயவொளி யிருடபுபொன் மாளிகைத் தில்லைச்
சபாநடன நாதர்பெத்தான்
சாம்பானை யுய்த்தனம் நிருவாண தீக்கையாற்
றருமுத்தி யடைவியென்றே
யாயதிரு முகமுய்த் திடப்பெற்ற கைலாய
வம்பரம் பரையிலளவா
வருளுருவ மாயவ தரித்திட்ட மெய்ஞ்ஞான
வற்புத வுமாபதிசிவ
னேயமிக விம்மைக்கு மறுமைக்கு மாதார
நிலயமீ தென்றுணர்ந்து
நினதுவர லாறருமை பாராட்டி யருள்செய
நிரம்புமான் மியமடைந்தாய்
தேயமிகழ் குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (ச)

(கு - ரை.) தாயஒளி - தாவிய ஒளி. இருள்தபு - இருளைக் கெடுக்கும். உய்த்தனம் - அனுப்புகின்றோம். நிருவாணதீக்கை - முத்திக் கேதுவாய தீக்கை; நிருவாணம் - மோக்கம், முத்தி; இது சமய விசேடங்கட்குமேல் மூன்றாவதாகச் செய்யப்படும் சிவசம்ஸ்காரம். திருமுகம்—" அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங், குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு - படியின்மிசை, பெத்தான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து, முத்தி கொடுக்க முறை" என்பது. உய்த்திடப்பெற்ற - கிடைக்கப்பெற்ற. மெய்ஞ்ஞான அற்புதம் - ஞானகுரவராய் எழுந்தருளியிருந்து செய் வியப்பான செய்கைகள். அவை: திருமுகங்கொண்டு பெத்தான் சாம்பானுக்கு முத்தி கொடுத்தல், கவிகூறிக் கொடியேற்றுதல், இவர் பாடியருளிய **கோயிற் புராணத்தை** இறைவன் பாராட்டிப் பேழையினுள்ளேம் என்று கூறல் முதலிய.

பொருந்துமா யிரமுகக் கங்கைமர பிற்கதிர்கள்
பொலியுமா யிரமுள்ளவன்
போற்றேன்றி யாயிர மறைக்குமெட் டாச்சென்னி
பொற்பவா யிரமுடையகோன்
மருந்துநே ரருள்பெற்ற மைக்கேற்ப வாயிரம்
வயங்குபொற் கானிறீஇய
மண்டப மிவர்ந்தா யிரந்தொண்டர் வரலாறு
வாய்மலர்ந் தவவாவிவா
யிருந்துசூழ் கொழுவுண்டு புண்டரீ கத்தின்வா
யிசைபுல வறத்துவட்டி
யிருஞ்சங்க னம்பேடெ னத்தழுவி நாணமுற்
றியல்பேடு மற்றென்றனுஞ்
செருந்துசூழ் குன்றையம் பதியருண் மொழித்தேவ
செங்கீரை யாடியருளே
திருத்தொண்டை நன்னாட்டு வேளாளர் குலதிலக
செங்கீரை யாடியருளே. (ரு)

(கு - ரை.) ஆயிரமுகம் - பலமுகம்; ஆயிரம் பலவென்னும் பொருட்டு. கங்கை ஆயிரமுகமாக இறைவன் திருச்சென்னியில் இறங்கியதென்பதை 'கயல்பாயக் கடுங்கலுழிக் கங்கைநங்கை ஆயிரமாமுகத்தினொடு வானிற்றோன்றும், புயல்பாயச் சடைவிரித்த பொற்புத் தோன்றும் பொழிறிகழும் பூவணத்தெம் புனிதனார்க்கே' என்னும் ஆளுடையரசின் வாக்காற் காண்க. கங்கை மரபு - வேளாளகுலம். கதிர்கள் பொலியாயிர முற்றவன் - சூரியன். சூரியனுக்கு ஆயிரங் கதிரோனென்னும் பெயருண்மை யறிக. வேளாளகுல திலகர் என்பது கருத்து. ஆயிரமறை - வேதம் அளவில்லன என்பது சித்தாந்தம். சென்னி ஆயிரமுடையோன் - 'ஆயிரஞாயிறுபோலும் ஆயிரம் நீண்முடியானும்' என்பது **தமிழ் மறை.** ஆயிரங்கானிறீஇய மண்டபம் - ஆயிரக்கான் மண்டபம். **ஆயிரம்** தொண்டர் - அளவிலா அடியார்கள். வாய்மலர்ந்தவ : விளிவேற்றுமை. வாவிவாய் - வாய் : ஏழனுருபு. கொழு - நிணம்; புலவு - புலால் நாற்றம். அறதுவட்டி - நீங்கத்துடைத்து. இருஞ் சங்கு அனம் பேடெனா - அன்னம் பெரிய சங்கினைப் பேடென்று கருதி. செருந்து - செருந்தி.

வேறு

தோம்பல வுடையேம் பிறவியை யஞ்சேஞ்
சுடர்நின் சினகரமுற்
றாகே மெழுகே மிரவும் பகலுந்
துதியே மாயிடினு
நாம்பல தேவரை நண்ணே மெண்ணே
நயவேம் வியவேமா
ணுண்மலர் பலகொடு நின்னடி யேத்தி
நயத்தலை மேற்கொண்டு
கூம்பல்செய் கையே மெய்யே மிதனிற்
கோமா னீயருளுங்
கூலியெ வன்கொ லவாயது நல்கிற்
குலாவு முவப்புறுவேம்
ஆம்ப லவாவுதன் மேய புயாசல
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (சு)

(கு - ரை.) பலதோம் - பலகுற்றம்; காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்ற முதலிய. சுடர் சினகரம் என்று இயையும். சினகரம் - கோயில். தூகேம் மெழுகேம் - அலகிடோம் மெழுக மாட்டோம். 'கோமானின் றிருக்கோயில் தூகேம் மெழுகேம்' என்னுந் திருவாசகம் காண்க. நயத்தல் - விரும்புதல். கூம்பல் - குவிதல். கூம்பல்செய்கையேம் - அஞ்சலிசெய்த கையுடையோம். அவாயது - விரும்புங்கூலி. ஆம்பல் அவாவுதல் மேயபுயாசல - குவளை மலர்மாலை விருப்பத்தால் அணிந்த தோள்களை யுடையவரே. புயாசலம் - புயம் + அசலம் - புயாசலம் - புயமாகிய மலை. உருவகாலங்காரம். அருளாகரன் - அருட்கடலுருவன்; ஆகரம் - கடல்.

புண்ணிய முதலே பொங்கொளி மணியே
பொய்யாப் பெருவாழ்வே
பொள்ளலின் முத்தே கள்ளமில் வித்தே
புரையில் சுவைப்பாகே

தண்ணிய வமுதே மண்ணியன் மதியே
தமிழ்நா வலரேறே
சத்துவ நிதியே பொத்திய மலநோய்
சாடு பெரும்பகையே
யெண்ணிய வன்ப ருளத்தமு தூற
வினிக்கு நறுந்தேனே
யென்றும் பத்தி ரசங்கனி கனியே
யெந்நா ளினுமெங்கட்
கண்ணிய பொருளே யாய்பவர் தெருளே
யாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (எ)

(கு - ரை.) புண்ணியமுதல் - புண்ணியம் வடிவுகொண்டனையார். பொங்கொளிமணியே-ஒளிவீசிமிளிரும் மணிபோன்ற ஞானதேசினை உடையார். பொய்யாவாழ்வு - நிலைபெற்ற உண்மையான வாழ்வு. பொள்ளலில் முத்து - துளையிடாத முத்து. புரை-குற்றம், உண்ணத் தெவிட்டுதல் குற்றமாம். மண்ணியல்-மண்ணில் உறைகின்ற. சத்துவம் - சுத்த சத்துவம். பொத்திய - மூடிப் போர்த்த. சாடுதல் - கெடுத்தல், போக்குதல். பத்திரசம்-அன்புச் சுவை. கனிகனி-வினைத்தொகை. அண்ணிய-நெருங்கிய. தெருள்-தெளிவு. சேவையர் - சேக்கிழார் மரபினர். முதலே, மணியே வாழ்வே என்பனபோல வரும் விளிப்பெயர்களை முதல் போன்றவனே! மணிபோன்றவனே வாழ்வு போன்றவனே எனப் பொருள் கொள்க. இவற்றை உவமையாகு பெயர் என்பர் புலவோர்.

சூழிய மேவிய கொண்டை விளங்கத்
தொட்டுக் கட்டியபொற்
சுட்டி யிலங்கப் புண்டர நீறு
துதைந்து நிலாக்கால
வாழிய கனிவா யூறற் றேறன்
மார்பின் வழிந்தோட
வடிகா திற்புனை குழையிற் செவ்விய
மணியிள வெயில்வீச

வேறு

தோம்பல வுடையேம் பிறவியை யஞ்சேஞ்
சுடர்நின் சினகரமுற்
றாகே மெழுகே மிரவும் பகலுந்
துதியே மாயிடினு
நாம்பல தேவரை நண்ணே மெண்ணே
நயவேம் வியவேமா
ணண்மலர் பலகொடு நின்னடி யேத்தி
நயத்தலை மேற்கொண்டு
கூம்பல்செய் கையே மெய்யே மிதனிற்
கோமா னீயருளுங்
கூலியெ வன்கொ லவாயது நல்கிற்
குலாவு முவப்புறுவேம்
ஆம்ப லவாவுதன் மேய புயாசல
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (சா)

(கு - ரை.) பலதோம் - பலகுற்றம்; காம வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்ற முதலிய. சுடர் சினகரம் என்று இயையும். சினகரம் - கோயில். தூகேம் மெழுகேம் - அலகிடோம் மெழுக மாட்டோம். 'கோமானின் றிருக்கோயில் தூகேம் மெழுகேம்' என்னுந் திருவாசகம் காண்க. நயத்தல் - விரும்புதல். கூம்பல் - குவிதல். கூம்பல்செய்கையேம் - அஞ்சலிசெய்த கையுடையோம். அவாயது - விரும்புங்கூலி. ஆம்பல் அவாவுதல் மேயபுயாசல - குவளை மலர்மாலை விருப்பத்தால் அணிந்த தோள்களை யுடையவரே. புயாசலம் - புயம்+அசலம் - புயாசலம் - புயமாகிய மலை. உருவகாலங்காரம். அருளாகரன் - அருட்கடலுருவன்; ஆகரம் - கடல்.

புண்ணிய முதலே பொங்கொளி மணியே
பொய்யாப் பெருவாழ்வே
பொள்ளலின் முத்தே கள்ளமில் வித்தே
புரையில் சுவைப்பாகே

தண்ணிய வமுதே மண்ணியன் மதியே
தமிழ்நா வலரேறே
சத்துவ நிதியே பொத்திய மலநோய்
சாடு பெரும்பகையே
யெண்ணிய வன்ப ருளத்தமு தூற
வினிக்கு நறுந்தேனே
யென்றும் பத்தி ரசங்கனி கனியே
யெந்நா ளினுமெங்கட்
கண்ணிய பொருளே யாய்பவர் தெருளே
யாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (எ)

(து - ரை.) புண்ணியமுதல் - புண்ணியம் வடிவுகொண்டனையார். பொங்கொளிமணியே-ஒளிவீசிமிளிரும் மணிபோன்ற ஞானதேசினை உடையார். பொய்யாவாழ்வு - நிலைபெற்ற உண்மையான வாழ்வு. பொள்ளலில் முத்து - துளையிடாத முத்து. புரை-குற்றம், உண்ணத் தெவிட்டுதல் குற்றமாம். மண்ணியல்-மண்ணில் உறைகின்ற. சத்துவம் - சுத்த சத்துவம். பொத்திய - மூடிப் போர்த்த. சாடுதல் - கெடுத்தல், போக்குதல். பத்திரசம்-அன்புச் சுவை. கனிகனி-வினைத்தொகை. அண்ணிய-நெருங்கிய. தெருள்-தெளிவு. சேவையர் - சேக்கிழார் மரபினர். முதலே, மணியே வாழ்வே என்பனபோல வரும் விளிப்பெயர்களை முதல் போன்றவனே! மணிபோன்றவனே வாழ்வு போன்றவனே எனப் பொருள் கொள்க. இவற்றை உவமையாகு பெயர் என்பர் புலவோர்.

சூழிய மேவிய கொண்டை விளங்கத்
தொட்டுக் கட்டியபொற்
சுட்டி யிலங்கப் புண்டர நீறு
துதைந்து நிலாக்கால
வாழிய கனிவா யூறற் றேறன்
மார்பின் வழிந்தோட
வடிகா திற்புனை குழையிற் செவ்விய
மணியிள வெயில்வீச

வீழிய வாவிய வாயிள முறுவல்
விளங்க வரைப்பொன்னாண்
மின்னுக் காலப் பேரெழி லோக்குநர்
விழிகள் விருந்துசெய
வாழிய வன்ப ரகத்தமர் செஞ்சுட
ராடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (அ)

(கு - ரை.) சூழிய மேவிய - உச்சிமேவிய. சுட்டி - நெற்றிச் சுட்டி, நுதலணி. புண்டரம் நீறு - நெற்றியிற்பூசிய திருநீறு. நிலாக்கால - ஒளிவீச. வடிகாதிற் புனைகுழை - காதிற் புனைந்த வடிகுழை. வீழி அவாவியவாய் - வீழிக்கனியினை யொத்த; சிவந்தவாய். வீழி-வீழிச்செடியின் கனி. வீழியைத் தலவிருக்கமா வுடைய மிழலை வீழிமிழலை. அரைபொன் நாண் - இடையிற் கட்டிய பொன்னாற் செய்த கயிறு. ஆழிய அன்பர் - (அருள் வெள்ளத்தில்) ஆழ்ந்த அடியார். அகத்து அமர் செஞ்சுடர் - மனத்திலமர்ந்த சிவந்த சூரியன் போன்றவனே. அகத்தமர்தல் - அகத்தினைக் கோயிலாக் கொள்ளுதல்; 'நினைப்பவர்மனங் கோயிலாக்கொண்டவன்' என்பது தமிழ்மறை.

இவர்சரி யையரிவர் கிரியையர் யோகத்
தினரிவ ரிவர்ஞான
வியல்பின ரிவரி லறத்து வழாதவ
ரிவர்துற வறநின்றார்
கவர்மன மொழியிவர் பிரமச ரியநிலை
கைக்கொண் டோரிவரே
கண்குளிர் வேடம் பொருளென நம்பினர்
கருதரு மிவராதித்
தவர்நிலை யுணரா வருளின னிறைவன்
றக்கன வுலகறியச்
சாற்றின னலனவ னேயுல கறியச்
சாற்றிய படியென்ன

வவரவர் செயன்முத லருளிய வல்லவ
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (கூ)

(கு - ரை.) இலறத்து - இல்லறத்து: லகரம் தொகுத்தல் விகாரம். கவர்மனம்மொழியிவர் என்பதை மனம்கவர் மொழியிவர் என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. தவர் - தவத்தின் னின்றொழுகி யார். உணரா: செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இறைவன் தக்கன அருளினன் என்று மாற்றுக. தக்கன - அவரவர்க்குத் தக்க அருட்டிறம். அவனே - இறைவனே. சாற்றிய படி - சொல்லியவாறு. இறைவன் அவ்வப்போது உணர்த்த உணர்த்த உணர்ந்து சொல்ல வல்லனாய் இறைவனாகவே இருந்து சொன்னான் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

நந்தி வரைத்தலை யொருமுனி சுரபி
நயக்கப் பொழிதீம்பா
னதியா யங்கங் கோடுபு கூப
நயங்கிள ரேரிகுள
முந்தி யெழுங்கா லோடை தடாக
முதற்பல வுந்நிறையா
முழுத்த சுவைப்பா லாக்குபு பின்னும்
மூரிக் கடல்புக்குப்
புந்தி யவாவ நிரம்பலின் மாயோன்
புரிகண் டுயிலுமிடம்
புகலிது வோவது வோவென வாயப்
பொலிதண் டகநாட
அந்தி மதிச்சடை யண்ணற் கினியவ
வாடுக செங்கீரை
யாரரு ளாகர சேவையர் காவல
வாடுக செங்கீரை. (கO)

(கு - ரை.) நந்திவரை - நந்திமலை, நந்தி துருக்கம் என வழங்குப. இது பாலாறு தோன்றும் இடம். தலை: ஏழனுருபு.

ஒருமுனி - வசிட்டன். சுரபி - தெய்வப்பசு; காமதேனு வெனக. அங்கங்கு ஓடுபு நிறையாவென்று முடிக்க. நிறையா - நிறைத்து. ஆக்குபு-ஆக்கி, செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு எச்சம். மூரிக்கடல்-வன்மைவாய்ந்த கடல். மாயோன் - விட்டுணுமூர்த்தி. நந்தி மலையில் சுரபி பொழிந்த பால் ஆறுப்பெருகி ஓடி நடுவணுள்ள கிணறு குளம் முதலியவற்றை நிறைத்துக் கடலில் வீழ்ந்து பாற் கடலாக்கி இதுதானோ விட்டுணுமூர்த்தி துயிலும் பாற்கடல் என மயங்கச்செய்யும் என்பது பொருளாகக் கொள்க. தண்டகநாட என்பது விளி. தொண்டைநாட்டின் ஒரு பகுதி தண்டகநாடு. அதிற் பிறந்த தலைவர் ஆதலாற் சேக்கிழாரைத் தண்டக நாட! என விளித்தார்.

௩. தாலப் பருவம்

[தாலாட்டுக் கூறும் பருவம். எட்டாம் மாதத்தில் நிகழ்வது. தால் - தாலு, நா - நாக்கு. நாவினாற் கூறப்பெறும் தாலாட்டு.]

வெண்ணந் துரறி வயிறுளைந்து
வீற்று வீற்றுக் கருவுயிர்த்த
வெண்ணித் திலத்தை யரித்தெடுத்து
வெள்வாய்க் களமர் கரைகுவிக்க
வண்ணந் துவரென் றுவமிக்கும்
வாயோ திமநீர் குடைந்தெழுந்து
மற்றக் குவியன் மேலிவர்ந்து
மருவி முதிரா வெயில்காயக்
கண்ணந் துறவுண் டெழுதருமக்
களமர் மராள முட்டையினைக்
கதிர்நித் திலமென் றுறக்குவித்தோங்
கடையே மயங்கி யெனநாணுந்
தண்ணந் துறைசேர் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (க)

(கு - ரை.) வெண்ணந்து - வெண்ணிறமாகிய சங்கு. உரறல்- ஒலித்தல். வயிறு உளைதல் - கருவுயிர்க்க வயிறு நோதல். வெள் வாய்க் களமர்-கள்ளுண்ணலானும் காமமுயக்கத்தானும் வெளுத்த வாயினையுடைய களமர் என்பது; களமர் - உழுநர். வண்ணம் - நிறம். துவர் - பவளம். வாயோதிமம் - வாயினையுடைய ஓதிமம்; ஓதிமம் - அன்னப்பறவை. முதிரா வெயில் - இளவெயில். கள்நந்துற உண்டல் - கள்ளினை அறிவுஞ் செயலுங்கெட வுண்ணு தல்; 'சத்தியை வேண்டிச் சமயத்தோர் கள்ளுண்பர், சத்தி யழிந்தது தம்மை மறத்தலால்' என்பது திருமந்திரம். மராளம் - அன்னம். துறை - நீர்த்துறை. சகலாகமம் - எல்லாக்கலைகளும்; ஈண்டு ஆகமம் பொதுவாக வேத முதலிய பல கலைகளையும் உணர்த்துகின்றதென்க. தெய்வம் - தெய்வத்தினது தன்மை.

சங்குகளீன்ற முத்துக்களை யரித்தெடுத்துக் கரையிற் குவித்து உழவர்கள் பின் கட்குடித்த மயக்கத்தால் அன்னப் பறவைகள் அம் முத்துக் குவியலில் அமர்ந்திருக்கக் கண்டு அன்னங்களின் முட்டைகள் என்று மயங்கி நாணுவர், அத்தகைய நீர்த்துறை யமைந்தது குன்றத்தூர் என்க.

நண்பா லெவரு முறத்தரிக்கு
நலங்கூர் நீற்றின் வெள்ளொளியா
ணுவா லெவரு மரமுழக்க
நாளுஞ் செயவாம் பேரொலியா
லெண்பாற் புலவ ரமுதுகொளற்
கெந்த விடத்து நெருங்குதலா
லேர்சா லரம்பை யெழுதலினு
லியனு கேசன் வைகுதலாற்
கண்பாற் கரிதோய் திருமடந்தை
காமுற் றிடலான் மாளிகைமேற்
கருமால் கிடந்து கண்டுயிலுங்
காட்சித் திறனுற் பொங்கியெழுந்
தண்பாற் கடனேர் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (௨)

(கு - ரை.) நண்பு-விருப்பம். அரமுழக்கம்-அரன் நாமத்தை முழங்குதல்; அரன் - ஆன்மாக்களது பாவங்களை அழிக்கும் சிவன் புலவர் அமுதுகொள என்பதை அறிஞர் சோறுண்ண வென்றும் தேவர் அமுதம் உண்ணவென்றும், அரம்பை எழுதல் என்பதை வாழைகள் ஓங்கி வளர்தல் என்றும், விண்ணுலகத்து அரம்பை வந்து சேர்தல் என்றும், நாகேசன் வைகுதல் என்பதை திருநா கேச்சரத்துத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும் நாகேச்சரராகிய இறைவரது வாசம் என்றும், பாம்பரசனுகிய சேடன் உறைவு என்றும், திருமடந்தை காமுறல் என்பதை செல்வம் விரும்பி நிலைபெற லென்றும், இலக்குமி விரும்புதல் என்றும் கருமால் கிடந்து கண்டுயிலல் என்பதைக் கரியமேகங்கள் தவழ்ந்து தங்குதல் என்றும், கரிய திருமால் அரிதுயில் அமர்தல்

ன்றும் இருபொருள் கொண்டு குன்றத்தூர் பாற்கடலை ஒத்தலைக்
ரண்க.

முந்த வெழுமாற் றுயர்பொன்னுன்
முழுச்செம் மணியான் மாளிகையு
முதுசூ ளிகையுந் தெற்றிகளு
முகப்பும் பிறவு மமைதலினு
லிந்த நகரம் பொன்னகரத்
தினுமிக் கிமைத்தல் விதியுளத்தி
லெண்ணி யாடூஉ மகடூஉவா
மெல்லா வுயிரும் விழியிமைத்த
னந்த வருட்சம் பந்தர்மண
நண்ணி யவர்க்குங் கதிகொடுத்த
நலம்போ லிதுசார் புவியகத்து
நகர்க்கெ லாஞ்செய் தனனென்று
சந்தத் தவர்சொல் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (௫)

(கு - ரை.) சூளிகை - அரமியம். தெற்றி-திண்ணை. இமைத்
ல் - இமைத்தலை; இமைத்தல் - ஒளிவிடுதல். விதி - பிரமன்.
த - மிக. இது - குன்றைநகர். எண்ணி விழி யிமைத்தல் நந்தச்
ஈய்தான் என்று முடிக்க.

முரிவில் வயிரங் கால்யாத்த
முழுமா ளிகைபாற் கடல்கடையா
முன்னந் திருமா லுருவொத்து
முயங்கு மெனவு மதற்கருகே
பிரிவில் கருநீ லங்குயிற்று
பெருமா ளிகையக் கடல்கடைந்த
பின்ன ரன்ன வுருவொத்துப்
பிறங்கு மெனவு மதற்கருகே

முரிவில் விடுசெந் துகிர்மாட
மெயில்சூழ் காஞ்சி யடைந்தன்று
னெய்து முருவொத் தஃதென்று
மெந்நா வலருங் கொண்டாடச்
சரிவில் வளஞ்சால் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (ச)

(கு - ரை.) முரிவில் - முரிவில்லாத. கருநீலம் - கருநிற நீலம்; செம்பு பழுத்த செந்நிற நீலமும் உண்டாதலின் கருமை அடை வந்தது என்க. வில் - ஒளி. துகிர் - பவழம். அஃது - அக்குன்றைநகர். விட்டுணு மூர்த்தி வெண்ணிற முடையர், கடல் கடைந்தபோது ஆலம் அவரைக் கருநிறமாக்கியது. பின்னர் இதற்கு வருந்தி அவர் கச்சித் திருநகரை யடைந்து இறைவனை வழிபட்டுப் பவழ நிறம் பெற்றுப் பவழவண்ணரானார். இது புராணம். 'வருகனல் வல்விடந்தாக்கி மாயவன் வெண்ணிறமேனி, கருகின னன்று தொடங்கிக் கரியனெனப் பெயர் பெற்றான்' என்பது **காஞ்சிப் புராணம்.** மாளிகை கருநிறமும் வெண்ணிறமும் பவள நிறமும் பெற்றிருந்தன திருமால்போல.

சோறு மணக்கு மடங்களெலாந்
தூய்மை மணக்குஞ் சிந்தையெலாஞ்
சுவண மணக்கு மாடையெலாந்
தொங்கல் மணக்குந் தோள்களெலாஞ்
சேறு மணக்குங் கழனியெலாஞ்
செல்வ மணக்கு மாடமெலாந்
தென்றன் மணக்கு மேடையெலாந்
தெய்வ மணக்குஞ் செய்யுளெலாம்
நீறு மணக்கு நெற்றியெலா
நெய்யே மணக்குங் கறிகளெலா
நெருப்பு மணக்குங் குண்டமெலா
நேய மணக்கும் வீதியெலாஞ்

சாறு மணக்குங் குன்றத்தூர்த்
தலைவா தாலோ தாலேலோ
சகலா கமபண் டிததெய்வச்
சைவா தாலோ தாலேலோ. (௫)

(கு - ரை.) தூய்மை - காம வெகுளி மயக்கஞ் செறியாத் தூய்மை. சுவணம் - பொன்; சுவர்ணம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. ஆடைகள் பொன்னுடை என்பது கருத்து. தொங்கல் - மலர்மாலைகள். செல்வம் மணத்தல் - செல்வம் மிகுதியும் பொருந்திக் கலத்தல். செய்யுள் தெய்வம் மணத்தல்-யாக்கும் பாட்டுக்கள் தெய்வத்தின் மேலாதல். நெய்யே மணத்தல் - எண்ணெய் கலவாமை. குண்டங்கள் தோறும் வேள்வித் தீ மல்கும் என்க. வீதி நேய மணத்தல் - வீதியிற் செல்வோர் யாரும் அன்பிற் கலத்தல். சாறு மணத்தல் - திருவிழாப் பொலிவுறுதிருத்தல்.

வேறு

துங்க மிகுந்த வருந்தவ மேவிய
தோலா நாத்திரண
தூமாக் கினியரு டொல்காப் பியமே
தோன்று மிலக்கணமாப்
பங்க மிலாச்சம யாதி யடைந்து
பராஞ்சிவ சின்னமுறும்
பாக மருஉம்பக் குவரே கேட்கப்
படுமதி காரிகளா
அங்க மெடுத்துழ றுன்ப மொழிந்தின்
படைவது வேபயனு
வற்புத மேவிய தொண்டர் புராணம
தருள்கரு ணைக்கடலே
சங்க மரீஇயமர் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ரூலோ தாலேலோ. (௬)

(கு - ரை.) துங்கம்-உயர்வு, மேன்மை. தோலா நா-தோல்வி யுறாத நா; தோலா: ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். திரண தூமாக்னி - தொல்காப்பியரது இயற் பெயர். இலக்கணமா என்றது நன்னூலாதி சிற்றிலக்கணங்களி னமையாது தொல்காப் பியத்தை இலக்கணமாக் கொண்டமைந்தது என்றபடி. சமயம்+ ஆதி - சமயாதி - சமயம் முதலாகிய தீக்கைகள்; அவை: சமயம், விசேடம், நிருவாணம் என்னுந் தீக்கைகள். பராம் - பராவும். சின்னமுறுதல் - நீறு, கண்மணி புனைதல். பாகம் - மலபரிபாகம். பக்குவர் - சத்திநிபாதத்துத்தமர். அதிகாரிகள்-அருகதையுடைய கேட்போர். அங்கம் - உடம்பு; ஆகுபெயர். துன்பம் - பிறவித் துன்பம். இன்பு - இன்பம்; சிவாநந்தம். சங்கம் - சங்குகள். புலவர்கூட்டம் என்பதும் பொருந்தும். மரீஇ - பொருந்தி.

அடியார் பெருமையு மருமையு நாளு
மறியம் பலவாண
ரவர்வர லாறு விரித்துரை செய்பவ
ராரென வுட்கருதிக்
கடியார் மற்றவ ரன்பத் தனையுங்
கண்காண் படிசெய்து
காமரு முதனூ லெடுத்தரு ளினரிக்
கடல்சூழ் புவியிடையிப்
படியார் பெற்றூர் தமிழ்மான் மியமெப்
பாடைக ளுக்குளதிப்
பாக்கிய நந்தவ மென்று பலோரும்
பகரப் படுபவதிந்
தடியார் தடிசூழ் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ரூலோ தாலேலோ. (எ)

(கு - ரை.) நாளும் அறிதல்-எப்போதும் அறிதல். கடிஆர் - விளக்கம் பொருந்திய; சிறப்புப் பொருந்திய. கண்காண்படி செய்து - கண்ணிற் காணும்படி செய்து, அன்பு கண்ணுற் காணும் காட்சிப் பொருளன் றெனினும் அதனுற் புறக்காரணத்து நிகழும்

செய்கைகளை யெல்லாம் செவ்வனே விளக்கிக்காட்டி அநுமான வகையால் விளங்கச் செய்தலே ஈண்டுக் கருதியது. சிவபெருமான் சேக்கிழார் பெருமானை உணரும்படி செய்தனரென்க. இப்படி யார் பெற்றார் - யார் இப்படி அருளப்பெற்றார். இந்த மான்மியம் தமிழினன்றி வேறு எந்த மொழிகளின் உளதாயிற்று! தமிழுக்கு இது பெரும்பாக்கியம். தீந்தடி - மதுரம் நிறைந்த கொம்பு, கரும்பு. தடி - வயல்.

பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்
பாடிய கவிவலவ
பயனில தாகுஞ் சிந்தா மணிவழி
படர்த லெனப்போதித்
துத்திச் சுமையொரு தோள்வைத் திடுபு
லுயர்த்தோன் மனமடியா
ருறுசெய லுடைப் புரிமதி வலவ
வொலாவரு கந்தர்திற
முத்தித் திறமல வென்றள விலர்பான்
முற்றிச் சிவமடைய
முயல்செயல் வலவ வயற்கண் மடைச்செறி
முத்த மணைத்திணையுந்
தத்திப் புனல்பாய் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (அ)

(கு - ரை.) பத்திச்சுவை - அன்பு ஆகிய சுவை. சொட்டச் சொட்ட - மிகுதியும் ஒழுக; அடுக்கு மிகுதியை உணர்த்துவதாயிற்று. வழிபடர்தல் - வழியிற் செல்லுதல். உத்தி - பாம்பின் படம், சுமை - பாரம், பாம்பின் படத்திலுற் சுமக்கப்பட்ட பாரமாகிய பூமி என்பது. புல் உயர்த்தோன் - புலியைக் கொடியாக உயர்த்தினேன்; அநபாய சோழன் ஈண்டுக் கருதியவன். ஒல்லா-கூடாத. ஒல்லா என்பது ஒலா எனக் குறைந்தது தொகுத்தல் என்னும் செய்யுள் விகாரம். அருகந்தர் - சமணர். முயல் செயல்: வினைத்தொகை. வலவ - வல்லவனே, விளிவேற்றுமை. மடைச் செறி - மடையிற் செறிந்த.

ஈற்றுத் தலையொரு மவுலி புனைந்தா
லென்னச் சொல்லணியொன்
றெய்திப் பொலியப் பொருளணி யாயின
வெவ்விட னும்வீற்று
வீற்றுக் கிடையிறை பட்டன வமைய
விளம்பு வனப்பினொடு
மேய முதற்பொரு ளாதிய மூன்றும்
வேண்டுமி டத்தெய்த
வாற்றுப் புனலு மப்பொருள் கோண்முத
லறைமற் றுள்ளனவு
மமையத் தொண்டர் புராண நவின்றவ
வடருபு சூழ்ந்தபசுந்
தாற்றுக் கதலிக் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ருலோ தாலேலோ. (கூ)

(கு - ரை.) ஈற்றுத்தலை - முடிவில், இறுதியில்; பாட்டின் இறுதியில் என்பது கருத்து. மவுலி - மகுடம். சொல்லணி - சொற்றொடை வகைச் சிறப்பு, சொல்லான் அமையும் அலங்காரம் ஈண்டுக் கருதியது. சொன்மடக்கு. இதனை, 'சிவம்பெருக்குந் திருவாமூர் திருவாமூர்' எனவும், 'மறைத்திரு வாக்கூ ராக்கூர்' எனவும், 'மிக்க திருவிளக்கிட்டார் திருத்தொண்டு விளக்கிட்டார்' எனவும், 'கமழ்சாறூர் கஞ்சாறூர்' எனவும் பிறவுமாக வருவன வற்றுற் காண்க. பொருளணி - பொருளான் வருமலங்காரம். இவை உவமம், உருவகம் முதலாகப் பல. 'வென்றடு புலியே றென்ன' எனவும், 'பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின் மேற் பொலிந்ததென்ன' எனவும் பிறவுமாக வருந்தோறும் கண்டு கொள்க. எவ்விடனும் - கண்ட கண்ட இடமெல்லாம். வீற்று வீற்றுக்கிடை - வெவ்வேறாகக் கிடப்பனவாய். இறைபட்டன - இறைக்கப்பட்டனவாய், சிந்தி இறைந்தனவாய். வனப்பு - அழகு; இவை சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் முதலிய பத்தாம். முதற் பொருளாதிய மூன்றும் - முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் மூன்றும்; முதற்பொருள் கருப்பொருள்

தோன்றற்கும் உரிப்பொருள் நிகழ்தற்கும் காரணமாய் முன்னிற்கும் பொருள் என்பது: அது குறிஞ்சி முதலிய நிலமும், கார் முதலாகவும் மாலை முதலாகவும் முறையே வரும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்னும் பொழுதும் என இரண்டாம். கருப் பொருள் முதற்பொருளாகிய கருவினின்றும் தோன்றுவன என்பது பொருள்; இவை தெய்வம், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், பறவை முதலாக வரும் பதினான்காம்; இனி உரிப்பொருள் முதற் பொருள் கருப்பொருள் என்னும் இரண்டினுஞ் சிறந்து திணைக் குரியதாய் நிற்பது. இவை புணர்தல் முதலிய வைந்தும் அவற்றி னிமித்தங்கள் ஐந்தும் எனப் பத்தாய் ஐந்திணைக்கும் முறையே வருமென்க. எய்த-பொருந்த. ஆற்றுப் புனல்நாமப் பொருள்கோள் முதலாக அறையும் பொருள்கோள் வகை; இவை ஆற்றுநீர், மொழிமாற்று, நிரனிறை, விற்பூட்டு, தாப்பிசை, அளைமறிபாப்பு, கொண்டுகூட்டு, அடிமறிமாற்று என எட்டாம். அடருப-அடர்ந்து. தாறு - வாழைத்தாறு, குலை.

மண்டலை வேலைப் புவியிற் பத்திசெய்
மார்க்க மறிந்தவரார்
வண்சுவை யமுத வொழுக்கென வார்த்தை
வழங்கத் தெரிகுநரார்
கொண்டலை நேர்பக டூர்தரு கூற்றங்
குதித்துய்ந் திடவலரியார்
கொற்றக் கைலைக் கணநா தர்களொடு
கூடுபு மகிழ்பவரார்
விண்டலையாரும் பெறலரு மின்பம்
விராவுந் திறலினரார்
விமலா நீயவ தாரஞ் செய்யா
விடினென மேயவவைபந்
தண்டலை சூழுங் குன்றைத் திருமுனி
தாலோ தாலேலோ
சைவப் பயிர்தழை யத்தழை யும்புய
ரூலோ தாலேலோ. (௧௦)

(கு - ரை.) மண்டுஅலை வேலை - நெருங்கிய அலைகளையுடைய கடல். மண்டுதல் - நெருங்குதல், ஒன்றின்மேலொன்று நெருங்கித்

தொடர்ந்து வருதல். அமுதவொழுக்கு-அமுததாரை. கொண்டலை நேர்தல் - கரு நிறத்தால் ஒத்தல். பகடு - எருமைக்கடா. விண்தலை - விண்ணுலகத்தினிடம், சுவர்க்கவுலகத்து. நீ அவதாரஞ் செய்யாவிடின் பத்திசெய் மார்க்கமறிந்தவர் ஆர்......திறலினை ஆர் என மேயவ என்று வினைமுடிவு செய்க. என மேயவ - என்று சொல்லும்படி பொருந்தியவனே. பைந்தண்டலை - பசிய சோலை.

௬. சப்பாணிப் பருவம்

[இஃது ஒன்பதாவது மாதத்திற் கூறுவது. சப்பாணி கொட்டுதல் - கைகளைச் சேர்த்துக் கொட்டுதல் ; பாணி - கை.]

விழையற முதற்கல்வி யறியுநுண் ணறிவுமம்
மேதைக் கிணங்கொழுக்கு
மேயவிவை யுடையார்த் தழீஇயவர்சொ லினிதேற்கு
மேம்பாடு மாறுகருதா
மழைநிகர் கொடைத்திறனு நனிவரூஉ தினியீட்டு
மாண்புமாற் றலரையஞ்சா
வன்மையு மிடங்கால முதலறித லுங்கடிய
மாற்றநவி லாதகுணமு
முழையரும் விருப்பமறி யாதடக் குதலுநல
னோங்குகாட் சிக்கௌிமையு
முடையனிவ னுலகுவத் தற்குரிய னென்றுளத்
துன்னியிறை புனையமணிக
டழையுமுடி தொட்டுக் கொடுத்தருண் மலர்க்கைகொடு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (க)

(து - ரை) விழை - விரும்புதற்குரிய. அறமுதற் கல்வி - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கின் வித்தை. கல்வியறியும்; இரண்டாம் வேற்றுமை. மேதை-பேரறிவு. ஒழுக்கு - ஒழுக்கம், நடைமுறை. தழீஇ - சேர்ந்து, அடைந்து, இனி தேற்றல் - உறுதி பயப்பதெனஉன்னிக் கொள்ளல். மாறு - கைம்மாறு, பதில் உதவி. வரூஉதினி சேனை. மாற்றலர்-பகைஞர். இடங்கால முதலறிதல் - இடமறிதல், காலமறிதல் முதலிய வகையான அறிவு. கடிய மாற்றம் - கடுஞ் சொல், இன்னாச்சொல். உழையர் - நெருங்கிப் பணிசெய்வோர். உழையரும் விருப்ப மறியா தடக்குதல் - எப்போதும் நெருங்கி உடனிருந்து பழகிப் பணிசெய்வோரும் அறியாதபடி யெனவே மனனுற்றதை முகங் காட்டுதலால் முகமாறுதலி னறியாதபடியும், சொற்சோர்வி

னறியாதபடியும் இவைபோன்ற பிறவற்றானறியாதபடியும் பா
காத்தல். காட்சிக் கெளிமை - துயருற்ற ஆவும் தனது கோட்டி
மணி துளக்கி யறிவிக்கத் தானறியுமாறு தன்னை எளியனுக்
கோடல். உன்னி - நினைத்து. இறை - அரசன், ஈண்டுச் சோழ
அரசர் புனையும் முடியை முடிசூட்டில் வேளாளர் எடுத்
கொடுக்கும் வழக்கம் கருதப்படுகிறது. இதனைக் கம்பரும் 'வெ
ணெய் நல்லூர்ச் சடையன்றன் மரபுளோர் கொடுக்க வா
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி' என்றாரென்க. உலகினிறை
புறவிருளை ஞாயிறு உதய வரையிற் றோன்றிக் கெடுத்தல்போ
சேக்கிழார் பெருமான் குன்றையாங் குன்றுதித்து ஆன்மாக்கள
உளத்து நிறைந்த அகவிருளைப் போக்கி ஞானவொளியைப் ப
பினரென்க. இச்செய்யுளில் **திருக்குறளுடையார்** அரசியலு
கூறும் இறையிலக்கணங்கள் தொகுத்துக் கூறுவது காண்க.

கார்க்கோல மாலோன் புரந்தருள்வ னெனுமொழிமு
கமனுண்மை வேளாண்மையைக்
கருதவழி தானங்கொள் குலமே யெனப்பனூல்
கற்றவ ரியம்ப மறையோர்
போர்க்கோல மன்னரெட் டியர்சூவர் புறமெனப்
புகன்மூவர் பசிவருத்தம்
போக்கின மெனக்களிப் புறவிலே கருமது
புகன்றுமகிழ் தலைசிறப்ப
வார்க்கோல முலைமங்கை பங்கர்தளி முற்பலவும்
வண்பூசை யொடுசிறப்பு
மாறாது பொலியமழை வளனுஞ் சிறப்பவள
வாப்பெருமை வாய்ந்தமேழி
தார்க்கோ லொடுந்தொடுஞ் செங்கைத் தலங்கொண்டெ
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (

(கு - ரை.) கார்க்கோலமாலோன் - காரினது கரு
வாய்ந்த திருமால். புரந்தருள்வன் - காப்புக் கடவுளாதலின்
கோம்புவன். முகமன் - உபசாரம்; பொய்யுரை என்ப

வேளாண்மையைக் கருத அபிதானம் கொள்குலமே - வேளாண்மையை நினைக்கும்படி அப்பெயர்கொண்ட குலமே. குலம் - வேளாண்குலம். எட்டியர் - மூன்றாங்குடித் தலைவராகிய வைசியர். மூவர் - மறையோர், மன்னர், வைசியரென்று மூவர். புறமெனப் புகல்மூவர் - அநுலோமர், பிரதிலோமர், சங்கரர் எனப் பேசும் மூவகை இழிகுலத்தோர். பசி வருத்தம் போக்கல் - தமது வேளாண்டொழிலால் தாமுண்பதன்றிப் பிறர்க்கு மூட்டி யவர் பசி வருத்தம் தணித்தல். இது பற்றியன்றே யிவர் இறைவனது காலிற் றோன்றினரெனக் கூறிக் கால் ஏனைய தலைதோள் தொடைகளைத் தாங்கி நிற்றல்போலத் தாமும் ஏனைய மூவரையும் தமதுழவு தொழிலாற் றாங்குவரென்பது கருதப்படுவது காண்க. இலேகரும் : உம்மை உயர்வு சிறப்பு; இலேகர் - தேவர். தேவரும் புகலுவர் எனவே ஏனையர் புகழ்வது கூறவேண்டாவாயிற்று. தளி - ஆலயம், திருக்கோயில். பூசையொடு சிறப்பு - தின பூசையும் திருவிழாவும்; இதனை வடநூலார் நித்திய நைமித்திக மென்பர். நைமித்திகம் நித்தியத்திற் றாழ்வு தீரச் செய்வது. அளவா - அளவு படாத. மேழி - கலப்பை. தார்க்கோல் - தாற்றுக்கோல்.

மேவாத பாயுடீஇத் தலைமயிர் பறித்துழறன்
மேயசம யப்பாழ்ங்குழி
வீழ்ந்தவர்மு னச்சமய கண்டனம் பேசியது
விடவாற்று திருவாயினின்
றுவாத பிரதாப மொருகதி ரெனத்தோன்றி
யுள்ளகோ கனகமெல்லா
முறமலர்த் திடவவைகை யொப்பாயி னேமென்
றுறப்பொலித றேறுபன்று
ாவாத மியமெனவ பயநல்கி யுண்மைநிலை
யருளுங்கை நின்றெழுபுக
ழாலோ னெனத்தோன்றி யெல்லாங் குவித்ததென்
றுன்றோ ரெடுத்துரைக்கு
ாவாத வொளிகிளர்நி னங்கைத் தலங்கொண்டோர்
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (நு)

(கு - ரை) மேவாத - பொருந்தாத. பாயுடுத்தல் தலை
பறித்தல் முதலியன சமணர் ஒழுக்கம். இவை வைதிக
ஒழுக்கத்திற் பொருந்தாச் செயல்களாதலின் உழறல் எனக் கூ
பட்டது. மேயசமையம் - சமண சமயம். ஆளுடைய பிள்ளையா
'மறைவ ழக்கமி லாதமா பாவிகள், பறித லைக்கையர் பாயு
பார்களை, முறிய வாது செயத்திரு வுள்ளமே, மறியு லாங்கைய
மாமழு வாளனே' என்று கூறுவன காண்க. சமண சமயத்தை
பாழ்ங்குழி யென்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் தமது புராணத்தி
'பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறையில்சம ணீசர் பு
துறையாம், அவ்வாழ்குழி யின்கண் விழுந்தெழுமா றறியா
மயங்கி யவம்புரிவேன் என வாகீசப் பெருந்தகையாரது தி
வாக்கில் வைத்துக் கூறுமாறறிக. அதுவிட அச்சமயத்தை வி
டொழிக்க. பிரதாபம் பிரபலத்துவம்; அரசர் தங்கள் பகைகளை
மேம்படுதல். தம்மை யடைந்தோரைப் புரப்பது முதலிய
செய்கையின் எய்துவது புகழ். இவை யிரண்டும் அரசர்
மேம்படுவற்கு வேண்டும் அருங்குணங்கள். பிரதாபத்தைச் செந்
மாகவும் கீர்த்தியை வெண்ணிறமாகவும் கூறுவது நான்ம
எனவே ஆசிரியர் முன்னதை ஞாயிறாகவும் பின்னதைத் தி
ளாகவும் கூறிப் போந்தார். காஞ்சிப் புராணமும் கீர்த்தி
பிரதாபங்களைத் 'தனது கீர்த்தியுந் திறற்பிர தாபமுந் தரைமே
அனல்செய் கோபமு முல்லையு மெனவெங்கு மமைத்துப், புனிதம
மவை தம்மையும் பொதிந்துகொண் டென்னப், பனிவி சும்பினி
சிவந்துவெண் ணிறம்படைத் தன்றே' என்னுமிவ் விருத்தத்தா
மிக அழகுபடக் கூறுவது காணத்தக்கது. உள்ள கோகனகம்
மனம் ஆகிய தாமரை. பிரதாபமாகிய ஞாயிறு உள்ளக் கோகன
மெல்லாம் மலர்த்தினன் என்பது. தேறுபு - தேறி. அன்னு
குழிவீழ்ந்த அவர். ஆவா - இரக்கம் குறிக்கவந்த இடைச்சொ
தமியம் - பற்றுக் கோடில்லாதோம். அபயம் - பயமின்மை
அருளுங்கை - உபதேசித்தருளுங் கை. ஆலோன் - சந்திரன்.

துருமமலர் கொய்துநீ ராடிநீ றிட்டுநனி
தூயக ணிருந்துநேரே
துலங்குமொரு குறியிலா வாகனமெ ளுதலோடு
தோன்றிடச் செய்வதன்று
பெருமவடி யேங்களைப் புரவென்று தாழ்பவர்
பெருஞ்செல்வ மெய்தியைய
பிறங்குநா ராயணவு பநிடத முரைத்தபடி
பெற்றருடி யிவர்வணக்கங்

கருமமுத லெம்மலமு நீத்தின்ப மெய்தக்
கடைக்கணித் திடுதியென்று
கனிந்துவேண் டுவதன்று சிறுவருந் தமுமிலாக்
காரிய மவாவிநின்றேந்
தருமசின கரமாங் கரங்குவித் தையவொரு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (ச)

(கு - ரை.) தருமம் - சோலை. நீறு - திருநீறு. தூய - புனிதமாகிய, கண் - இடம். குறி - திருவுருவம். ஆவாகனம் - தாபனம்; குறித்த திருவுருவத்தில் மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்தல். பெரும - பெருமானே. அடியேங்களை - திருவடித் தொண்டு செயும் அடிமைகளாகிய எங்களை. புர என்று - காப்பாய் என்று கூறி. தாழ்பவர்-வணங்குவோர். மலம் நீத்தின்ப மெய்தல்- மலங்கெட்டு முத்தியின்பம் நுகர்தல். நாராயண உபநிடதம் உரைக்குமாறு தாழ்பவர் ஆகிய இவர் வணக்கம் பெற்றருடி பெருஞ் செல்வ மெய்திக் கரும முதல் எம்மலமும் நீத்து இன்பமெய்தக் கடைக்கணித்திடுதி என்று கூட்டிக்கொள்க. அருடி - அருளுதி. இவ்வுபநிடதத் தாற்பரியத்தை 'அதிசயம் பயக்கு நாரா யணவுப டதம் யாரை, மதியினிற் குறித்தி யாவர் வணங்கினுமவ்வ ாக்கம், துதிகெழு நினவே யென்று சொலுமுனைக் குறித்து ாயேன், விதியிற்செய் வணக்கம் வேறு மேவுமோ விமல வாழ்வே' ன்னும் நாகைப் புராணச் செய்யுளானு மறிக. உபநிடதமானது த் தெய்வத்தைக் குறித்து எவர் வணங்கினும் நினக்கே வந்து சரும் என்று சொல்லும். அவ்வாறிருக்க நின்னைக் குறித்து ான் செய்யும் வணக்கம் வேறு தெய்வங்களைச் சாராது என்பது ருத்து. தருமசினகரம் ஆம்கரம் - அறத்திற்கு உறையுள் ஆகிய ாக. சினகரம் - கோயில் உறையுள். 'எம்மைப் புர' வென்று தவரீரை வணங்கி யாம் எல்லாம் எளிதிற் பெறுவேம் என்பது ருத்து.

ண்ணியவை யெண்ணிய படிக்கடி யவர்க்கருளு
மீசனருளா லருளுரு
வீனசம யத்தொடக் கெல்லா மொழித்தன
மெனக்கைதட் டுதலுமோவாத்

திண்ணிய மலச்செருக் கெல்லா மொழித்தனந்
தீர்ந்ததவ் வாதையென்று
செப்பிக்கை தட்டுதலு மிந்திரன் மலர்க்கணுன்
றேந்துழா யவன்வாழ்க்கையு
நண்ணிய வெழுங்கருத் துந்தவிர்ந் தனமென்று
நாடிக்கை தட்டுதலுநேர்
நவிலநம் பரமகுரு சாமியென் றியாவரு
நயக்கவவ தாரஞ்செய்தாய்
தண்ணிய மலர்க்கைத் தலங்குவித் தையவொரு
சப்பாணி கொட்டியருளே
தண்டமிழ்க் குன்றையாங் குன்றுதித் தெழுபானு
சப்பாணி கொட்டியருளே. (௬

(து - ரை) எண்ணிய யெண்ணியபடிக்கு-எண்ணிய என்ன யாங்கு. ஈனசமயம் - புன்சமயம். திண்ணியமலம் - உடல் ரோன்றியதாய் எளிதினீங்காத் திட்பமுடைய மலம். செருக்கு மயக்கம். அவ்வாதை - அத்துன்பம். மலர்க்கணுன் - பிரமன் துழாயவன் - திருமால். இந்திரன் பிரமன் திருமால் ஆகிய இவ பதவியை நண்ண வேண்டுமென்று எழுந்த எண்ணமும் நீங் ளேம் என்பது பொருள். தட்டுதலும் போல இருக்கின்றத் என்று கூற நீ கை கொட்டுக: நண்ணிய - செய்யிய வென்னு வாய்பாட்டது. நேர் நவிலக்கொட்டியருள் என்று கூட்டுக.

வேறு

வம்பிட் டொளிர்முலை மாதுமை காண
மணிப்பொது நடனஞ்செய்
வார்முன மனைநந் துருகிட நிற்றன்
மதித்தவர் முதனல்க
நம்பிட் டருமறை யோர்கை குவித்து
நயந்து வியந்துடனே
நறுவிரை நல்கி யலங்கல் புனைந்து
நகும்பரி வட்டமெடுத்

தம்பிட் டொளிர்சடை யவரே யிவரென்
றையமறத் தெளியா
யாத்திடு முன்னர் நன்னர் விபூதிய
தள்ளுபு கொள்ளுகெனக்
கும்பிட் டேற்ற திருக்கை குவித்துக்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி (சு)

(கு - ரை.) வம்பு - கச்சு. உமையம்மையார் காணுவது—மருந்தின் வேகம் பொறுப் பசுங்குடருடைக் குழவியினது நோயுண் மருந்தைத் தாயுண்டாங்கு நடங்கண்டு பயனெய்தமாட்டாத ஆன்மாக்கள் பொருட்டுத் தாங்கண்டு அதனை அவர்க்கு உதவுமாறு என்று உண்மை நூல் கூறும். முனம் - சந்நிதியில். மதித்தவர் - மதித்து அவர். நறுவிரை நல்கி அலங்கல் புனைந்து நகும் பரி வட்டஞ் சாத்தியது - நடேசப் பிரானுக்கணிந்த திருநீறும் திருமாலையும் திருப்பரி வட்டமும் அளித்தது; இதனை, 'உள்ளலார்புர நீறெழக்கணை யொன்றுதொட்டுயர் மன்றில்வாழ், வள்ளலார்திரு மாலையுந்திரு நீறுமெய்ப்பரி வட்டமும், எள்ளலாரல ரென்று சேவையர் காவலர்க்கிவை யினிதளித், தள்ளலார்வய னீடுதில்லையி லனைவருங்களி கொண்டபின்' என்ற அவர் புராணக் கவி காண்க.

உண்ட லுடுத்தன் மணத்தன் முதற்பல
வுன்னுபு நன்னயமா
ருத்தம வென்றடை யாதுல ரெண்ண
மொருங்கு தெரிந்தனையார்
தண்ட லிலாமகிழ் பூப்ப மலர்க்கைத்
தலம்விரி யாதுகுவி
தருமொர் பழக்கமு னுள்ளதி யாங்கள்செய்
தவம்வறி தாங்கொல்லோ
கண்டல் செறிந்த கருங்கடல் வண்ணன்
கலிகெழு பாற்கடன்மேற்
கண்டுயில் வதுபொர வெண்சுதை தீற்றிய
காமரு மாளிகைமேற்

கொண்ட லுறங்குங் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (ர

(கு - ரை.) உண்டல் உடுத்தல் மணத்தல் முதல் ப
உன்னுபு - உண்ணும் அன்னத்தையும், உடுக்கும் ஆடையையு
மணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களையும் ஆகிய பலவற்ற
நினைத்து. பல - இவை முதலிய பல; வீடு முதலியவாம். அ
ஆதுலர் - அடையும் வறிஞர். தண்டல்இலா - நீங்காத கைத்த
விரிக்கும் செயல் இல்லை யென்பதனையும், குவிதல் அள்
கொடுத்தலையும் குறியாநிற்கும். கண்டல் - தாழை. கலி - ஒ
பொர - மான, ஒப்ப. காவலன் - அரசன். நாவலன் - புலவ
சுண்ணச் சாந்தினுற் றீற்றப்பட்ட மாளிகைமேற் கருமேகம் ப
திருப்பது பாற்கடலில் உறங்கும் திருமாலைப்போலத் தோன்று
என்பது நகர்ச்சிறப்பு. நன்னயம் ஆர் உத்தம - நற்பண்புடை
உத்தமனே!

படியிடை யொருபை திரவரு ணனைபுரி
பாவல ரைந்திணையும்
பகுத்தொரு முப்பொரு ளோடும் விரித்துப்
பயனு கத்தெய்வங்
கடிதலில் சினகர முள்ளன வோதக்
கற்பித் தவநெஞ்சங்
கனியக் கனியக் கண்ணீர் வாரக்
கவிபா டியவிறைவ
வொடிவரி தாமிரு பன்னிரு கோட்டத்
துள்ளொரு கோட்டமலா
தொருகோட் டமுமுற வில்லாய் நல்லா
யுலவா வளமைப்பல்
குடிக ணெருங்குங் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (

(கு - ரை.) படி - பூமி. பைதிரம் - நாடு. ஐந்திணை-குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பன. முப்பொருள்-முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள்; இவற்றின் விளக்கம் முன்னர்க் கூறியது காண்க. உள்ளன ஓதக் கற்பித்தல் - சேக்கிழார் பெருமானுக்கு முற்காலத்தவர் தமது வருணனையில் முப்பொருளும் முறைப்பட விரித்தோதுவர் எனினும் தெய்வங்களையும் திருத்தளிகளையும் ஓதினாரல்லர். சேவையர் காவலர் இவற்றை யழகுபடக் கூறிப் பின்போதருவோர் தம்மைப் பின்பற்றும்படி கற்பித்தருளினர் என்பது. இதன் செய்தியெல்லாம் திருத்தொண்டர் புராணத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்துள் தொண்டை நாட்டு வருணனையிற் பரக்கக் காணப்படுமென்க. இவர் கவி தெய்வ மணங் கமழும் என்று சொல்லுவதற்கு இஃது ஓர் ஏது வாகும். கவிகள் அன்பு மயமாயிருத்தலில் ஓதுதலையும் கேட்டலையும் செய்வோருக்கு அன்பு முதிர்ந்து நெஞ்சங் கனிந்து அதனைப் புறத்தே யறிவிக்கக் கண்ணீர்வாரும்படி செய்யுந் தன்மையவாகும். இருபன்னிரு கோட்டம் - இருபத்து நான்கு கோட்டம். அவை: புழற்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம், ஈக்காட்டுக் கோட்டம், மணவூர்க் கோட்டம், செங்காட்டுக் கோட்டம், பையூர்க் கோட்டம், எயிற்கோட்டம், தாமற்கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், களத்தூர்க் கோட்டம், செம்பூர்க் கோட்டம், ஆமூர்க் கோட்டம், ஈதூர்க் கோட்டம், வெண்குன்றம், பலகுன்றம், இளங்காடு, காலியூர், சிறுகாரை, படுவூர், கடிகை, சந்திரிகை, குன்றபத்திரக் கோட்டம், வேங்கடம், வேலூர்க் கோட்டம் என்பனவாம். ஒரு கோட்ட மலாது - இவற்றுள் ஒரு கோட்டமலாது; அஃதாவது நாயனார் திருவவதரித்த குன்றத்தூரைக் கொண்ட புலியூர்க் கோட்டம். இக்கோட்டத்துள் குன்றத்தூரோடு பேறூர், மாங்காடு, பம்மல், கோட்டூர் என்பனவுமடங்கும். கோட்டமுறல் - கோணலைப் பொருந்துதல். இல்லாய் நல்லாய் - இல்லாதவரே நல்லவரே.

நாடிய விரிநூல் சொற்றிடு திறனு
னன்னூ லாசிரிய
னருபா சுரமுத லுரைசெய் தலினு
னவிலுரை யாசிரிய
னீடிய பரசம யக்குழி வீழ்ந்தவர்
நீப்பப் போதனைசெய்
நிலையாற் போத காசிரி யன்னிவை
நிகழ்தொறு நிகழ்தோறு

மாடிய ஞானத் திறனுற லான்ஞா
ஞசிரி யனுநீயென்
றுன்றோர் பலரும் புகழப் படுபவ
வகில மெலாஞ்சென்று
கூடிய புகழ்சால் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (கூ)

(கு - ரை.) விரிநூலாகிய **திருத்தொண்டர் புராணஞ்** செய்தலினுல் நூலாசிரியராகவும், **திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர்** புராணத்துள் அவர் வைகையிலே ஏடிடும் பொருட்டுப் பாடிய 'வாழ்கவந்தணர்' என்பன வாதியாகிய திருப்பாட்டுக்களுக்கு உரை கண்டு பாடியிருத்தலின் உரையாசிரியராகவும், பரசமயக் குழியில் வீழாமலும், வீழ்ந்தவர் ஏறுமாறும் சைவசமயத்தின் உண்மைகளை யாவர்க்கும் விளங்க எடுத்துக்கூறி மனத்துட் பதியுமாறும் போதித்த கிரமத்தில் போதகாசிரியராகவும், இவ்வாறு பலவிதத் தானு முதவி உண்மை ஞானம் பயப்பித்தலின் ஞாஞசிரியராக வும் விளங்குகின்றுரென்பது இப்பாட்டின் கருத்து. அகிலம்-உலகம்.

நிலவிய நாகே சுரரினி தமர்தலி
னிகழ்நா கேசுரமாய்
நீன்மணி மாட நிலாவலி னிந்திர
நீல பருப்பதமாய்க்
கலவிய செம்மணி மாடத் தாலொளி
காலர தனகிரியாய்க்
கருடப் பச்சை யிலாலியா வோருங்
காண்மர கதமலையா
யுலவிய வெண்சுதை திற்று மிலாலோங்
கொருகை லைக்கிரியா
யுத்தம மார்பல வேதுவி ஞலினு
முரைதரு பற்பலவாய்க்

குலவிய வளமார் குன்றத் தூரன்
கொட்டுக சப்பாணி
கொற்றச் சேவையர் காவல நாவல
கொட்டுக சப்பாணி. (கo)

(கு - ரை.) நாகேசுரர் இனிதமர்தல் - சோழ நாட்டில் காவிரிக்குத் தென் கரையில் உகூ-வது தலமாய்த் திருவிடைமரு தூருக்கு மேலேயுள்ளது; இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் சேடன் பூசித்த காரணத்தால் நாகேசுரர் எனப் பெறுவார். இவர் சேக்கிழார் பெருமானது ஆன்மார்த்த மூர்த்தி. இவ்வடையாள மாகத் தமது குன்றத்தூரிலும் திருக்கோயில் மடவளாக முதலிய வமைத்துத் திருநாகேச்சரமெனப் பெயர் வருத்து நாகேச்சரப் பெருமானையும் பிரதிட்டை செய்து நிபந்த முதலியன வமைத்தார் என்பது புராணம். நூலாசிரியர் குன்றத்தூரைப் பல சிவதலங் கட்கும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி ஒப்புக்கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டு நாகேச்சரர் எழுந்தருளி யிருத்தலின் திருநாகேச்சரத் திற்கும், நீலரத்தினங்களாலும், மாணிக்கங்களாலும், மரகதங் களாலும் வெண்சுதை தீற்றியும் அமைக்கப்பட்ட மாளிகைகளைக் கொண்டிருத்தலால் முறையே திருவிந்திர நீலப்பருப்பதத்திற்கும், இரத்தினகிரி யென்னும் திருவாட்போக்கிக்கும், மரகதமலை யென்னும் திருவீங்கோய் மலைக்கும் திருக்கைலாயத்திற்கும் ஒப்புக் கூறினரென்க. கருடப்பச்சை இலால் - கருடப்பச்சை இரத்தினம் பதித்தமாளிகை யிருப்பதால். வெண்சுதை தீற்றும் இலால் - வெள்ளிய சுண்ணச்சாந்து பூசிய மாளிகை யிருப்பதால். இல்லால் என்பது இலால் எனத் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று.

ரு. முத்தப் பருவம்

[இஃது பதினொன்ரும் மாதத்தில் நிகழ்வது. முத்தம் - வாய், முத்தம்.]

திருப்பஞ் சாதி மறையுணர்மட்
டேவ ராதி நால்வர்களுஞ்
செறிந்த மற்றை மூவர்களுந்
தீரா விருவல் வினைத்தொடர்பா
லுருப்பஞ் சாரும் பிறந்தைமரீஇ
யுறமேற் போயுங் கீழிழிந்து
முழற லாய பெருந்தாக
மொருங்கு மாய்த்தின் பொருங்கடைய
விருப்பஞ் சாரு மெய்யடியார்
மிக்க தொகையா ரொன்பதின்மர்
மேய தனியா ரறுபதின்மர்
மேலு மூவர் சரித்திரமாங்
கருப்பஞ் சாறு பொழிமதுரங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (க)

(கு - ரை.) பஞ்சாதி - காண்டம், அநுவாகம், சூக்தம் முதலியன போன்ற வேதத்தின் ஒருறுப்பு. மறை - வேதம்; இலைமறை காய்போல் அரியபெரிய விடயங்களை மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருப்பது. மட்டேவர்: மண்+தேவர் - தரைத் தேவர், பூசுரர் என்னும் அந்தணர். இவராதி நால்வர் - நான்கு முதல் வருணத்தவர்: மறையோர், மன்னர், வணிகர், வேளாளர் என்பவர். மற்றை மூவர் - அநுலோமராகிய கலப்புச்சாதியர்: அநுலோமன், பிரதிலோமன், அந்தராளன் என்பவர். தீரா - எளிதினீங்காத. இருவல்வினைத் தொடர்பு - அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிறு, இருவினைப்பாசம். உருப்பம் - வெம்மை. பிறந்தை - பிறப்பு. மேற்போயுங் கீழிழிருந்தும் உழறல் - உயர்ந்த யோனிகளிலும் தாழ்ந்த யோனிகளிலும் மாறி மாறிப் பிறத்தல்.

இன்பு - இன்பம். மெய்யடியார் - உண்மையடியார். தொகையார் தில்லைவாழந்தணர் முதலிய திருக்கூட்டத்தினர் ஒன்பதின்மர். தனியார் - திருநீலகண்டர் முதலிய அறுபத்துமூவர். இவ்வடியார் யாவரும் கட்டு நீங்கி வீடுபெற விருப்பஞ்சார்ந்தவர் என்பது.

எண்ணிற் பொலிபல் புலவர்குழாத்
தெய்தி நும்மோ டியாமொருவே
மென்று கூறி யெம்பெருமா
னிருந்தாய் தருநன் னயமுடைத்தாய்
மண்ணிற் பொலிபு கயிலாய
வரைக்க ணிவர்ந்தம் மாதேவன்
வடிகா தகம்புக் குள்ளுருக்கும்
வளமை யுடைத்தாய் வளத்தருவாழ்
விண்ணிற் பொலிவார் களும்வியப்ப
வெள்ளென் பழத்திற் குயிரருளி
வெங்க ராக்கொண் டதுமீட்கு
மிக்க விறலிற் றுயெங்கள்
கண்ணிற் பொலிசெந் தமிழ்மணக்குங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (உ)

(து - ரை.) நன்னயம் - சொன்னயம், பொருணயம் முதலிய பலநயங்கள். பொலிபு - பொலிந்து, ஒப்புயர்வின்றி விளங்கி. பொலிபு இருந்தாய் எனக் கூட்டுக. இவர்ந்து - ஏறி. வளத்தரு - வேண்டிய வளங்களையெல்லாம் அளிக்கும் கற்பகம். வெள்ளென்பு அழத்திற்கு - உயிர்நீங்கிய வெள்ளிய என்பிற்கும் அழத்திற்கும். அழம் - பிணம். வெண்மை தசைக்கழிவினால் உண்டாவது. என்பிற்கு உயிரருளியது - என்பைப் பெண்ணாக்கியது; இது பூம்பாவையின் செய்தி. பிணத்திற்கு உயிரருளியது, அரவினால் மாண்ட அப்பூதியடிகள் மைந்தனை உயிர்ப்பித்த செய்தி. வெங்கரா - கொடிய முதலை. மீட்டது - தருவித்தது. இது முதலையுண்ட பாலனை யழைத்த செய்தி. கண்ணிற்பொலி - கண்ணினும் பாது காக்கும்படி பொலியும் என்க. மேலேகூறிய இலக்கணங்கள் ஒருங்குவாய்த்த செந்தமிழ். மணத்தல் - தமது கவி முழுவதும்

திருநெறித் தமிழ்வேத மணங்கமழ்வது. விண்ணிற் பொலிவ
களும் - தேவர்களும்.

சொல்லும் பொருளு நனிசிறப்பச்
சுருங்கச் சொல்லன் முதலாய
தோட்டி யமைய வமங்கலமாஞ்
சொற்கள் புணரா தறக்களைந்து
வெல்லுந் தகைய முரண்காட்டி
விலக்கு விலக விதிதழுவி
விரும்பு மூல விலக்கியமே
வேறு காதென் றுலகேத்த
அல்லும் பகலு மம்பலவ
ரருடற் காய வரும்பணிசெய்
தருள்பெற் றுய்ந்த வடியார்த
மருமை பெருமை பாராட்டிக்
கல்லுங் கரையக் கவிபாடுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (௩)

(கு - ரை.) தோட்டி - அழகு. அறக்களைதல் - முற்றக்களை
தல். முரண் - வலிமை. வெல்லும்முரண் - சொல்வளம், பொருள்
வளம் பொருந்தச் சுருங்கச்சொல்லல் முதலிய அழகுவாய்ந்து,
அமங்கலச் சொற்பொருந்தாது முற்றும் மங்கலமாயமைந்து ஏனைய
நூல்கள் எவையும் தன்னை நிகர்க்குமாறின்றி வென்று மேம்படும்
வன்மை. விலக்கு - தவிர்வன. விதி - விதித்துத்தழுவுவன.
விலக்கு விலகவும் விதி தழுவவும் எனக் கூட்டுக. அருடற்குஆய-
அருள்புரிதற்கு ஏதுவாய. கல்லும் - உம்மை அருமை காட்டு
கின்றது.

எண்ணி யிதுசெய் திடினிதனு
லெய்தப் படுவ திஃதெய்தா
திரியப் படுவ திஃதுண்மை
யெய்தப் படலாற் பயனின்றே

நண்ணி யவதை மறந்தொழிக
நள்ளார் முனைமே லிப்பொழுது
நயந்து படர்ந்து பொருவமே
னமதே யாகு நகுவாகை
தண்ணி மயம்போற் புகழ்ப்போர்வை
தாங்கற் காய கருமமிது
தப்பா தாற்றப் பொருள்வருவாய்
தவாதுண் டாமென் றிவைமுதலார்ங்
கண்ணி வளவற் குரைத்தருள்செய்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (சு)

(கு - ரை.) எண்ணி - நன்காராய்ந்து. இது செய்தால் இஃது ஆகும் இஃது ஆகாது என எண்ணிச் செய்யவேண்டுமென்பது; எய்தாது இரியப்படுவது-அடையாமல் நீங்கப்படுவது; அடைந்தும் பயனுறுவதில்லையேல் அதனை மறத்தல் வேண்டுமென்பது. நண்ணிய அதை-நினைத்த செய்கையை. நயந்து - விரும்பி. நள்ளார் - பகைவர். முனை - போர். பொருவமேல் - போர் செய்வோமாயின். நகுவாகை நமதேயாகும் - விளங்கும் வெற்றி நம்முடையதேயாகும் பகைவரை இப்போதுசென்று பொருதால் வெற்றி நமதாகு மென்பது. மாசற்ற புகழெய்தற்காய காரியமிதுவென்பது; தாங்கற்குஆய - தாங்குவதற்குத் தகுதியாகிய; இதனைத்தவறாது செய்யின் - நிச்சயம் பொருள் வரும் என்பது முதலிய சிறந்த மந்திரங்களைத் தம தரசராகிய சோழற்கு உரைத்தார் என்பது கருத்தாக்கொள்க. இவை யாவும் உத்தம வமைச்சர் செயலாகும்; இந்நியமங்களை யெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருக்குறளிற் பொருட்பாலில் அமைச்சியலிற் காண்க. ஆர்ங்கண்ணி வளவற்கு - ஆத்திமாலை புனைந்த சோழனுக்கு.

நிலஞ்சார் தெய்வக் கற்பகமே
நிமல ஞான வாரிதியே
நீடுஞ் சைவப் பெருவாழ்வே
நிலவா நின்ற குணக்குன்றே

வலஞ்சார் பெருநா வலரேறே
மாறா வருட்சிந் தாமணியே
மதிப்பார் மதியு ளெழுஞ்சுடரே
வாழ்த்து வார்தம் பெரும்பேறே
புலஞ்சார் பத்தி விளைநிலமே
போக்கு வரவில் பூரணமே
புந்திக் கினிக்குஞ் சுவையமுதே
போற்றி யினிமே லொருதாயர்
கலஞ்சார் முலைப்பா லருந்தாத
கனிவாய் முத்தந் தருகவே
கனகக் குன்றை யனகசெழுங்
கனிவாய் முத்தந் தருகவே. (ரு)

(கு - ரை.) நிமலஞானம் - புரைதீர்ந்த சிவஞானம். வாரிதி- கடல். நீடுதல்-என்றுங் கெடாது ஒருபடித்தாய் நிகழ்வது. நிலவா நின்ற - நிலைத்திருக்கின்ற; இதனை 'இயல்பென்றுந் திரியாதாகி' என்னும் பெரியார் வாக்கிற்காண்க. பெரு நாவலரேறு - பெரு நாவலருட் சிங்கம்போன்றவர். சிந்தாமணி - நினைத்த யாவையும் தரும் ஒருதெய்வ மணி. பத்தி - அன்பு பூரணம் - நிறைவு. இனிமேலொரு தாயர் கலம் சார் முலைப்பாலருந்தாமை - மீண்டும் பிறவாமை. கலம் சார் - பூண் அணிந்த.

வேறு

நூலாறு தேர்ந்தவ ருளுற்றுமக் குண்டங்க
ளோக்கியழல் பாயமேய
நுவல்புலவ ருதரகுண் டத்திற் சருப்பாய
நோன்மைசான் மேகமெல்லாஞ்
சாலாறு பாயவலை யெறியுததி பாயத்
தவாதருவி வரைகள்பாயத்
தையலார் குரிசிலார் மேற்சம்ப ராரிபொழி
சரமெலாம் பாயமலரிற்

காலாறு பாயவம் மலர்மதுப் பாயக்
கமழ்ந்தபட் டத்தினின் றுங்
கற்பங் கழுத்தொடிய வாளைபா யப்பொய்கை
கருமேதி பாயமிக்குப்
பாலாறு காலாறு பாய்தொண்டை நன்னுடை
பவளவாய் முத்தமருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்தமருளே. (சு)

(கு - ரை.) நூலாறு தேர்ந்து உஞற்றல் என்பது; ஆறு - ஒழுங்கு, ஒழுக்கம் எனக்கொண்டு நூல்கள் கூறும் கிரமமறிந்து செய்தல் என்றும், ஆறென்பதை ஆறென்னும் எண்ணுக்கொண்டு வேதாங்கங்கள் ஆறினையும் தேர்ந்துசெய்தல் என்றும் கொள்ளக் கிடக்கின்றது; உஞற்றுதல் - செய்தல். குண்டம் - ஓமக்குழி. புலவர் - தேவர். உதரம் - வயிறு. உதரகுண்டம் - உதரமாகிய குண்டம். சரு - தேவருணவு, யாகத்திற்கொடுப்பது. மேகமெல்லாம் பாய அலையெறி உததி பாய என்க. உததி - கடல். சம்பராரி - மாரவேள்; சம்பரனை அரித்தவன். சம்பரன் - ஓர் அசுரன். காலாறு - ஆறுகால்களையுடைய வண்டு. பட்டம் - குளம். கற்பம் - கற்பகம். கருமேதி : பண்புத்தொகை. மேதி - எருமை. பாலாறு - வசிட்டரது காமதேனு, நந்திமலையிற் பொழிந்த பால் நதியாதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. காலாறு - வாய்க்கால்வழி. ஆறு - வழி. பாய என்ற செயவென்னெச்சங்கள் காரணகாரியப் பொருட்டாய் நின்றன. பாலாறு வாய்க்கால் வழியோடி நிலங்களிற் பாய்ந்து வளம்பெருகுவதே காரணமாகும்.

மேயபல வாரியர் குழாத்தினுட் பூரியர்
விராயதென வாயதூய
வெள்ளோதி மக்குழா நிலைகுலைய மேதிகால்
விசைத்தெழீஇப் பாயவாங்க
ணுயவெடி வாளையோர் பருகிலாங்கலிமோத
வதினுதிர் பழத்தின்வெருவி
யம்மேதி கரையேற வதுகண்ட வவ்வாளை
யாயவா லாமைதீரத்

தூயநெடு வானீர் துளைந்தாடி மீளிற்
றொடக்குநீங் காமையெண்ணிச்
சோதிமதி மண்டலங் கீண்டமுத தாரையொடு
துனையக் கிழக்கிறங்கும்
பாயதட மலியுந் திருத்தொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்தமருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்தமருளே. (எ)

(கு - ரை.) ஆரியர் - மேலோர். குழாம் - கூட்டம். பூரியர்-கீழோர். ஓதிமம் - அன்னம். மேதி - எருமை. கால்விசைத்தெழீஇ - வேகமாய் எழுந்து. வெடிவாளை - அச்சமுற்ற வாளை. ஏர்பு - எழுந்து. அருகு - அண்மையில் உள்ள. இலாங்கலி-தெங்கு. வாலாமை - அசுத்தம். அது தேங்காயின் மோதிய அழுக்கு. மதிமண்டலம்-சந்திரமண்டலம். கீண்டு - கிழித்து.

மிக்குவரு வெள்ளத் தெதிர்ந்தேறு பருவரால்
வேகத் துருண்டுபோதும்
வேழத்தை முட்டுபு வெகுண்டு வெடிகொண்டுதாய்
விண்ணந் துளைத்துவிரைவிற்
புக்குமகிழ் மழவிளங் கன்றது தெறித்தெழீஇப்
போயதெங் கென்றுநாடும்
புந்திப் பெருங்காம தேனுவின் மடித்தலப்
பொம்மல்குழை வெய்தமுட்டத்
திக்குநிக ழுப்பசுப் பொழிகின்ற பால்வரால்
செய்த புழையூடிறங்கித்
திரைகரை யெறிந்துவரு குடிஞைக்கு முன்புதான்
செய்தபெய ரைப்புதுக்கும்
பக்குநவி லருவளம் படுதொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்தமருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்தமருளே. (அ)

(கு - ரை.) வேழம் - யானை. வெடிகொண்டு - துள்ளி. தாய்-தாவி. விண்ணம் : விண் - ஆகாயம்; அம் : சாரியை. காமதேனு - விரும்பியது நல்கும் தெய்வப்பசு. பொம்மல் - பொருமல்; இது பாலின் சுரப்பினையது. புழை - துளை; இது விண்ணைத் துளைத்து முன்வரால் சென்றதுளை. குடிஞை - ஆறு: ஈண்டு பாலாறு. முன்பு தான் செய்தது - நந்திமலையில் முன்பு தான் பொழிந்தபால் ஓடிப் பாலாறு எனப் பெயர்பெறச் செய்தது. புதுக்குதல்-புதுப்பித்தல். பக்கு நவில் - பகுத்துச் சொல்லப்படும். அருவளம்படு - அருமையான வளம் பொருந்திய: வரால் காமதேனுவின் மடித்தலத்து முட்டப் பால் விண்ணிலிருந்து வழிந்து பாலாற்றிற் பாய்ந்து பெயரைப் புதுக்கும் எனக் காண்க.

வீங்குகரு மேதிபிணர் படுதட மருப்பினுல்
விடுபடாக் கடுவேலிவாய்
விடநீக்கி யுட்புகூஉ மென்கரும் பினைமென்று
மென்றுதின் றிடவ ழிதரா
வாங்குநிகழ் சாறப் படப்பையை நிரப்பிமே
லரம்பையந் துடவை மோதி
யாறுகி நெற்போ ரடங்கச் சுமந்துசென்
றலையாழி யிற்க லந்து
தேக்குதிடர் செய்துவரு மாற்றியந் தமிழ்வாய்ச்
செறிந்துவர லாலினி மையாய்த்
திகழ்கின்ற தென்றெண்ணி யாடுநர்க ளுண்டுமகிழ்
தேங்கவெந் நாளுஞ்செயும்
பாங்குபடு செல்வமென் பாற்றொண்டை நன்னுட
பவளவாய் முத்த மருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்த மருளே. (கூ)

(கு - ரை.) பிணர்-சருச்சரை; இஃது எண்வகையூறினென்று, ஒப்புர வின்மை. எண்வகையூறு :—வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை, திண்மை, நொய்மை, சீர்மை, சருச்சரை. இவையே தொடப்படும் பொருட்குளவாய எண்குணம். வாய்விட - வழிவிட, திறக்க. புகூஉ - புகுந்து, நுழைந்து. வழிதரா - வழிந்து. சாறு-கருப்பஞ்சாறு. படப்பை - சோலை. அரம்பையந்துடவை-அழகிய

வாழைத்தோட்டம். ஆழி - கடல், ஆழமுடையது, உலகை வட்டமாகச் சூழ்வது என்றுமாம். திடர் - மேடு. உவரும் மாற்றி. உப்புத் தன்மையும் ஒழித்து; உம்மை: இறந்தது தழீஇயது. தமிழ். இனிமை. தேக்க - பெருக. மென்பால் - மருதம். எருமை மென்றுதின்ற கரும்பின் வழிந்த சாறெல்லாம் ஆறாகி மோதிச் சென்று கடலிற் கலந்து உவர்நீக்கிக் கடலினீராடுவார் அந்நீரை யுண்டு இனிப்புக்கண்டு மகிழும்படி செய்யும் மருதநிலங்களையுடைய தொண்டைநாடு என வளம் காண்க.

நீளைநேர் மாதரொடு காளைநேர் மைந்தர்க
ளொருங்கிவிளை யாடுபாலி
நெடுவெள்ள முவராழி யுட்புகவ ணூர்குழீஇ
நிறைமலர்கொய் பொழில்வாவிவாய்
வாளைதா யெழுவிடபம் வைகுதேத் தடைகீற
மடையுடைந் தென்னவழியு
மதுவெள்ள மும்புகக் களமர்கள் கருப்பாலை
வழிசாற்று வெள்ளமுமெழீஇ
யாளைமோ தும்படி புகக்கண்ட வறிஞரே
ழாழியு மிதன்கணுய
வான்றநுண் ணறிவிஞ ராயினென் றேருதவமை
யாப்பெரு வளங்குலாவும்
பாளைவாய் கந்திமென் பாற்றொண்டை நன்னாட
பவளவாய் முத்தமருளே
பரவுசீ ருலகெலாம் விரவுசே வையர்பிரான்
பவளவாய் முத்தமருளே. (௬௦)

(து - ரை.) நீளை - நீளா தேவி; இவர் விட்டுணுவின் மனைவியருள் ஒருவர். விடபம் - கொம்பு. தேத்தடை - தேன் அடை. ஏழாழி - எழுவகைக்கடல்; அவை உவர் நீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் என்பன. நுண்ணறிவிஞராயின் - நுண்ணிய அறிவுகொடு ஆராய்ந்தால். கந்தி - கமுகு. களமர்கள் - உழவர்கள். கரும்பு + ஆலை - கருப்பாலை; கரும்புகளை யரைக்கும் பொறிகள்.

கூ. வாரானைப் பருவம்

[இது பன்னிரண்டா மாதத்திற்கிளத்துவது. வாரானை - வருகை. ஆனை : தொழிற்பெயர் விகுதி.

மண்டல மதிக்குமணி யாத்தவுச் சிப்பூவும்
வண்பட்ட முஞ்சுட்டியும்
வாகுவல யமுமதா ணியுமுதய வெயில்செய
மகத்துவத் தொண்டர்சீர்த்தி
விண்டல மதிக்கவெழு செய்யவாய்ப் புகழெழுதல்
விழையவெழு குறுமுறுவலும்
வெண்ணீறு முத்தமா லிகையுமிள நிலவுசெய
வெய்யே மனத்தடத்துந்
தண்டலமை யாதலர் சரோருகப் பதமேற்
சதங்கையுந் தண்டையுமொளி
தவாஞெகிழி யும்படீஇக் கலகல விரட்டவுயர்
சைவநிலை யெங்குநிகழக்
கொண்டலமர் கொடைகொண்ட கரதலச் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (க)

(து - ரை.) மண்டலம் மதிக்கும்-நிலவுலகத்தாரால் மதிக்கப் படுகின்ற. யாத்த - பதித்த. உச்சிப்பூ - உச்சியின் முடிக்கப்படும் பூப்போன்ற ஓரணி. பட்டம், சுட்டி, வாகுவலயம், மதாணி இவை முறையே நெற்றி, மேனெற்றி, தோள், மார்பு இவற்றினணியும் அணிகள். குறுமுறுவல் - புன்னகை. விண்டலம் - மேலுலகம் வெய்யேம்-விருப்பமுடையோம். மனத்தடம் - உள்ளமாகியவாவி. தண்டல் அமையாது - நீங்காமல். சரோருகம்-தாமரை. சதங்கை, தண்டை, ஞெகிழி இவை காலணிகள்; ஞெகிழி - சிலம்பு; இரட்டுதல் -சத்தித்தல். கொண்டல் அமர் - கைம்மாறு கருதாத மேகமும் விரும்பும். அமர்தல் - விரும்பல். சடாடவியர் - சடைக் காடு உடையவர்.

நிலவுவிரி மதியுமொண் பனியுமுவ வாவெனினு
நெஞ்சமெப் பொழுதுநெக்கு
நெக்குருகு வார்மதியு மத்தகையர் கட்பனியு
நேரேயு வத்தல்செய்வ
கலவுசெம் மையுமணமு முடைமைக் கிணங்கவெவர்
கடையினவை யுள்ளவேனுங்
காமுறுவ வளிவிரா வுறமலர்வ வாயகோ
கனகநறு மலரிரண்டு
முலவுதலி லன்புசெறி யுந்தலைப் பெயராமை
யுள்ளவே னும்பெயர்த்தே
யுவகையெங் கட்குவர மறுசமை யருக்கெலா
முட்குவர முறுவலித்துக்
குலவுபுக ழேபோர்வை யாக்கொண்ட சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (உ)

(கு - ரை.) நிலவு விரிமதி-நிலாக்காலும் சந்திரன். ஒண்பனி-ஒட்பமாகிய பனி. உவவா எனினும் - இவைகளை விரும்புதல் இல்லையெனினும். உருகுவார்மதி-உருகுதலைச்செய்வாரது அறிவு. கட்பனி - கண்பெய்யும்பனி, கண்ணீர். உவத்தல் செய்வ -விரும்புவன. செம்மை - சிவப்பு, செவ்விதாய நேர்மை. இணங்க - பொருந்த. எவர் கடையின் - எத்தகையரிடத்தும். அவை - அச்செம்மையும் மணமும். அளி - வண்டுகள். பாதத்திற்குச் சொல்லும்போது கருணை. மலர் இரண்டு - துணைத்தாள். பெயராமை - நீங்காமை. கோகனக் நறுமலரிரண்டு என்றது பாதம் இரண்டையும் குறிப்பால் உணர்த்தியது. மதியையும் பனியையும் விரும்பா எனினும், உருகுவார் மதியையும் அவர் கட்பனியையும் விரும்புவன; எவரிடத்தில் அவையிருப்பினும் காமுறுவ அளிவிரா வுற மலர்வ என்று இயற்கைத் தாமரைப் பூவிற்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு காட்டப்பட்டது. உலவுதல்இல் - கெடுதல் இல்லாத. அன்பு செறியும் தலைப்பெயராமை உள்ளவேனும்-அன்பு நிறைந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயராமல் இருப்பன வென்றாலும். மறுசமயம் - ஈண்டுப் புறப்புறமும் புறமுமாய சமயங்கள்.

உட்கு-நாணம், அச்சமுமாம். எங்கட்கு உவகைவர மறுசமயருக்கு உட்குவரப் பெயராமல் இருப்பன வென்றாலும் அவற்றைப் பெயர்த்து வருக என்று கூட்டிக்கொள்க.

நீடுமின் பரிவையர் புணர்ப்பென்ம ரும்மைந்து
நிகழ்கந்த முங்கெடுதலே
நிலவுமின் பென்மருங் குணமூன்று மொழிதலே
நிரம்பலுறு மின்பென்மரு
நாடுமின் பிருவினைக் கேடென்ம ரும்மல
நசித்தலே யின்பென்மரு
நவில்விக்கி ரகநித்த மின்பென்ம ருந்தோன்று
ஞானமே யின்பென்மரும்
பாடுமின் புயிர்கெடுத லென்மரும் பகுதிமேற்
கெடுதலே யின்பென்மரும்
படுசித்தி யின்பென்ம ரும்பிறரும் வாதம்
படர்ந்துவரு திறனறவளங்
கூடுசெந் தமிழருமை யறிபெருஞ் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (ரு)

(கு - ரை.) நீடும் இன்பு - பேரின்பம், முத்தி. அரிவையர் - பெண்கள். புணர்ச்சி - கூட்டுறவு, புணர்தல். என்மரும் - என்று சொல்வாரும். ஐந்துநிகழ் கந்தம் - ஐந்தாக வருகின்ற கந்தம், பஞ்சகந்தம். கெடுதல் - அவிதல். அவை: க. பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, கடினம், கந்தம், இரதம், வன்னம் என்னும் எட்டினுகும் உருவக்கந்தம். உ. குசலா வேதனையாகிய சுகவறிவு, அகுசலா வேதனையாகிய துக்கவறிவு, குசலா குசல வேதனையாகிய சுகதுக்கவறிவு என்னும் மூன்றுனுகும் வேதனைக்கந்தம். ரு. சுரோத்ரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம், மனம் எனும் ஆருனுகும் குறிப்புக்கந்தம். ச. பத்து வகைப் புண்ணியம், பத்துவகைப் பாவம் என்னும் இவ்விருபதானு கும் பாவனைக்கந்தம். ரு. சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், உத்தி என்னும் ஆருனுகும் விஞ்ஞானக்கந்தம் என்பனவாம். குணம்மூன்று - மூன்றுவகையான குணத்தொகுதிகள்; அவை:

௧. ஞானவர்ணியம், தரிசனவர்ணியம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுசு, நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்னும் எட்டின்தொகுதி. ௨. பசித்தல், தாகம், பயம், செற்றம், உவகை, மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், நசித்தல், வேர்வை, கேதம், மதம், வேண்டல், அதிசயித்தல், ருசி, பிறப்பு, உறக்கம் என்னும் பதினெட்டின் தொகுதி. ௩. அரசிகம், ரதி, அரதி, சோகம், சுகிச்சை, பயம் என்னும் ஆறின்தொகுதி. இருவினை - நல்வினை தீவினை என்னும் இவை. கேடு - கெடுதல். மலம் - ஆணவமலம். விக்கிரநித்தம்- சரீரமழியாமை ; சரீரம்-ஈண்டுச் சுத்தமாயா சரீரம் என்க. உயிர்- ஆன்மா. நிருதி-பிரகிருதி ; இது சிதைவுமொழி. சித்தி-சித்தித்தல். பெறுகை, இது பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாவதென்றும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம். ஈசத்வம், வசித்வம் என்னும் எட்டுச்சித்திகள் என்றும் உரைப்பர். வாதம் படர்ந்து - வாதம் பேசி, வாதித்து. வருதிறன் அற-வருந்தன்மை கெடுதலால். வளங்கூடுதல் - உண்மை முத்திகூடுதல். இது ஈண்டு சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தம் பேசும் சிவசாயுச்சியப் பேறு. கூடு செந்தமிழ் - கூடிய செந்தமிழ்; திருநெறித் தமிழ் வேதத் திருமுறைகள். இச்செய்யுளில் அரிவையர் புணர்ப்பு இன்பம் என்பார் உலகாயதரும், ஐந்து கந்தங்கெடுதல் இன்பம் என்பார் பொதுவகையான் பௌத்தரும், சிறப்புவகையான் அவருட்சௌத்ராந்திகரும், குணமூன்றும் ஒழிதல் இன்பம் என் பார் சமணருள் நிகண்டவாதியரும், இருவினைக்கேடு இன்பம் என்பார் பிரபாகரரும், மலநாசம் இன்பம் என்பார் பேதவாதிகளும், விக்கிரக நித்தம் இன்பம் என்பார் சிவசமவாதிகளும், ஞானமே இன்பம் என்பார் மாயாவாதிகளும், உயிர்கெடுதல் இன்பம் என்பார் பாற்கரியரும், பகுதிமேற் கெடுதல் இன்பம் என்பார் பாடாணவாதிகளும், சித்தி இன்பம் என்பார் சங்கிராந்த வாதி களும், ஆவார் என்று அறிக. இவர் கொள்கைளையும் இவ ரொழித்து ஒழிந்தமதவாதிகளின் கொள்கைகளின் மதங்களையும் சிவஞானமா பாடியத்து மாதவச் சிவஞானயோகிகள் அவை யடக்க வெண்பாவுரையிற் கூறுமாறு கொண்டு கண்டு கொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். அன்றியும் ஆசிரியர் ஈண்டுத் தொகுத் துக் கூறியதொகுப்பு உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளருளிய,

"அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்து
மறுமுத்தி திரிகுணமு மடங்கு முத்தி
விரிவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போ முத்தி
விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்தியிவை பழிசேர் முத்தி

திரிமலமு மகலவுயி ரருள்சேர் முத்தி
திகழ்முத்தி யிதுமுத்தித் திறத்த தாமே''

என்னும் **சிவப்பிரகாசத்** திருப்பாட்டிற் கூறியருளிய தென் றுணர்ந்து கொள்க.

செற்றசெங் கன்னல்படு தரளமுங் கந்திச்
செழுஞ்சோலை படுதரளமுந்
திண்மருப் புக்கடாக் களிறுமறை யப்போய
செஞ்சாலி படுதரளமுந்
துற்றபைங் கதலியிற் படுதரள மும்பாலி
துறைதொறு மெடுத்துவீசுஞ்
சுடர்மணிக ளுங்கரும நடவுவோர் வாருபு
சுமந்துகொடு வந்துதூய
முற்றமெங் கணுநிறை தரக்குவித் திடல்கண்டு
மோகமுற் றோடியாடி
முகந்திடறி யெற்றியொன் றுக்கிவிளை யாடுசிறு
முண்டகத் தாள்பெயர்த்துக்
கொற்றவன் றருமுதன்மை கொண்டுமிளிர் சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (ச)

(கு - ரை.) செற்ற - நெருங்கிய. கன்னல் - கரும்பு. தரளம் - முத்து. கந்தி - கமுகு. மருப்புக் கடாகளிறு - மருப்பினையுடைய கடாவாகிய களிறு. களிறு மறையப்போய - களிறும் மறைய ஓங்கி வளர்ந்த. செஞ்சாலி - செந்நெல். கதலி - வாழை. பாலி வீசும் என்று கூட்டுக. பாலி - பாலாறு. சுடர்மணிகள் - எரிசுடர் மாணிக்கங்கள். முத்துண்டாகும் இடங்களை, 'பனிமதி கதலி மேகம் பைந்தொடிக் கழுத்தா வின்பல், தனியானை யேனக் கொம்பு தடங்கரா வுடும்பு கொக்கு, வினையராச் சலஞ்ச லந்நந்திப் பிமீன் மூங்கில் பூகம், நினைசெந்நெல் கரும்பு கஞ்ச நிகழிரு பதின்மூத் தாகும்' என்னும் செய்யுளிற் காண்க. நடவுவோர்-நாற்று நடுகின்ற வர்கள். வாருபு - வாரி. மோகம் உற்று - விரும்பி. எற்றி - திருவடிகளின் எற்றியென்பது ; இச்செய்தி நாயனாருக்கு இச்சிறு

பருவத்திற்றானே உற்ற உவர்ப்பினைச் சூசிப்பிக்கின்றதாகும். மூண்டகம்தாள் - தாமரை மலர்போன்ற பாதம். கொற்றவன் - அரசன்; இங்கு அநபாயச் சோழனை யுணர்த்தியது.

மாயா மலங்கரும மலமிவைக் கேதுவா
மலம்வே ரொடுங்கழன் று
வலியதன் சத்திகெடு மாறுதிரு வருள்பதிய
வந்துபதி செம்மலர்த்தா
ளாயாத வெம்மனமு மகலாத தாளடிய
ரவிர்புதல்வர் தோழர்தாங்க
ளடைந்தமார்க் கம்பொலிய வெண்ணூந் திருத்தா
ளராவுரி நிகர்த்ததூசு
காயாத கானீத்த மலரொடு விரித்தவிக்
கடையிற்பெ யர்த்துவைத்துக்
கருங்கொண்டல் போல்வானு மிகையெனக் கடல்சூழ்ந்த
காசினியு ளாரையெல்லாங்
கூயா தரிக்குங் குணந்தழுவு சேவையார்
குலசிகா மணிவருகவே
கொன்றைச் சடாடவியர் மன்றைப் பராவியெழு
குன்றைப் பிரான்வருகவே. (ரு)

(கு - ரை.) ஏது - காரணம். ஏதுவாம் மலம் - மூலமாகிய ஆணவம்; இது ஸகஜம், உடனுண்டாயது என்பது. தன் சத்தி- ஆணவத்தின் வலி. திருவருள் - சிவசத்தி. பதிய வருதல் - நிபாத மாதல்; சத்திநிபாதமென்பது கருத்து, தாள் ஆயாத என்க. எம் - எமது மனமும் - உம்மை யிழிவு சிறப்பு. அகலாத - நீங்காத. தாள் - தாளைச் சேர்ந்த. அடியர், அவிர் புதல்வர், தோழர், தாங்கள் இவை நான்கனேடும் மார்க்கத்தைக் கூட்டித் தாசமார்க்கம், சத்புத்ரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்று இயைத்துக் கொள்க. பொலிய - விளங்க. அராவுரி நிகர்த்த தூசு - மெல்லிய ஆடை. காயாத - வாடாத. கானீத்தமலர் - காம்பரிந்த பூ. வாடாத பூ, காம்பரிந்த பூ எனக் கூட்டுக. கருங்கொண்டல் போல் வானும் - கரியமேகத்தை நிறத்தால் ஒப்பவராகிய திருமாலும். மிகையென - வேண்டுவதில்லை யென்று சொல்லும்படி. கூய் - அழைத்து. ஆதரிக்கும் - புரக்கும். தழுவிய - பொருந்திய.

முதல் அடியிலுள்ள தாள் என்பதை, தாள் ஆயாத, தாளைச்சேர்ந்த என்று கூட்டிப் பொருள் கூறுவதினும் அங்கு வந்துள்ள தாள் மூன்றையும் சேக்கிழார் தாளுக்கே யாக்கிப் பொருள் கூறுவது சிறந்தது.

வேறு

நலத்தி னுயரும் பழையனூர்
நாளும் பொலியு மவையகத்து
நலிவு புரிநீ லியைக்கண்டு
நடுங்கா நின்ற வணிகனுக்கு
நிலத்தி லியனின் னுயிர்க்கிறுதி
நேரு மாயி னியாமெல்லா
நெருப்பின் முழுகி யுயிர்துறப்போ
நீயோ ருதியென் றுரைத்தபடி
வலத்தி னுயரச் சொற்றவரு
வண்ண மெழுநாக் குழிமுழுகி
வடவா ரணியத் தாடொருவர்
மலர்த்தா ளடைந்த வெழுபதின்மர்
குலத்தி னுதித்தா ரருண்மழைபெய்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (அ)

(கு - ரை.) பழையனூர் - இது திருவாலங்காட்டுக்கு அருகி லுள்ளது: திருவாலங்காட்டுத் தேவாரத்திலெல்லாம் சொல்லப் பட்டிருப்பது. இதனை, 'கொன்றாடுங் கூற்றை யுதைத்தார் தாமே கோலப்பழனை யுடையார் தாமே, சென்றாடுந் தீர்த்தங்க ளானார் தாமே திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர் தாமே' என்னும் திருத் தாண்டகத்திற் காண்க. அவை - வேளாளர் சபை. நீ ஒருதி - நீ அறிவை. எழுநா - அக்கினி. எழுநாக்குழி - தீக்குழி. வடவா ரணியம் - ஆலங்காடு, திருவாலங்காடு. ஆடொருவர் - இரத்தின சபாபதி. எழுபதின்மர் - வேளாளர் எழுபதின்மர். இங்குக் கருதப் பட்ட கதையாவது :—வேற்று மகளிர் போகந்துய்ப்பான் ஒருவன் அதனைப் பொருது கண்டித்த தன் மனைவியை யிடையூறெனக்

கருதி விழாவிற்கென வழைத்துச் சென்று ஒரு காட்டகத்துக் கொன்றொழித்தான். கொலைப்பட்ட பெண் பேயாகிக் கொன்றவனைக் கொல்வான் காத்திருந்தது. கொன்றவன் வணிகனாகப் பிறந்து சோதிடரால் வடக்கே செல்லின் அப் பேயால் இறக்க நேரும் என்பதை யறிந்து அதனை யச்சுறுத்தும் மந்திரவாள் ஒன்று வைத்துக்கொண்டு சென்று வருவானாயினன். ஒரு நாள் இவன் வாணிபத்தின் பொருட்டுப் பழையனூர் மருங்கு செல்லும் போது அப்பேய் கையின் ஒரு மகவேந்திப் பெண்ணுருவங்கொண்டு இவனைத் தொடர்ந்து சென்றது. தொடர்ந்த பேய் அவ்வூர் வேளாளரிடத்துச் சென்று வணிகன் தன் கணவனெனவும், குழந்தை யவன் மகவெனவும், அவன் தம்மை அநீதியாகத் துறந்து செல்கின்றானென்றும், அவனைத் தன்னோடு அங்குள்ள மண்டபத்தில் அன்றிரவு தங்குமாறு செய்யவேண்டும் என்றும் வேண்டியது. வேளாளர் வணிகனை அவ்வாறு செய்யும்படிகூறினர். கேட்ட வணிகன், 'ஐயன்மீர், இவள் ஒரு பேய்,என்னைக் கொல்வான் கருதி யிவ்வாறு செய்கின்றனள்' என்றான். பேய் ஆகிய அந்தப் பெண் பலவாறு கெஞ்சி யவர் இரங்குமாறு செய்ய அவர், 'வணிகரே, உம் ஒருயிர்க்கு எங்கள் எழுபதுயிர் ஈடாக' என வற்புறுத்தினர். அதனால் தன் வாட்டுணையைக் கருதி வணிகன் ஒருப்பட்டான். பேய் மீண்டும் அவரை வேண்டி அவன் கைவாளையும் ஒழிக்கும்படி செய்தது. அம்மண்டபத்து அன்றிரவு அவ் வணிகன் பேயினாற் கிழிபட்டிறந்தான். அதனை யறிந்த வேளாளர் சொற்றவறாது தீக்குழியிற் பாய்ந்திறந்தனர் என்பது. இதனைத் திருத்தொண்டர் புராணத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்து,

"நற்றி றம்புரி பழையனூர்ச் சிறுத்தொண்டர் நவைவந்
துற்ற போதுதம் முயிரையும் வணிகனுக் கொருகாற்
சொற்ற மெய்ம்மையுந் தூக்கிய சொல்லையே காக்கப்
பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருந்தொண்டை நாடு"

எனவரும் திருப்பாட்டானும், 'நீலி தனக்கஞ்சி நின்றவணி கேசர்க்காக், கோலி யபயங் கொடுக்குங் கை' எனவரும் கம்பர் திருக்கை வழக்கத்தானும் அறிக.

அண்ட மளவும் வரைநாட்டி
லரசர் கலக மாதலினு
லாங்காங்கொருவி வணிகரெலா
மயனாட் டகம்புக் கினிதமர்ந்து

விண்ட கலகத் திறந்தெரிந்து
மேய தத்த மிடம்புக்க
விதமுள் ளுணர்ந்து தஞ்சரணு
மேவி யிருந்த மடக்கொடியை
மண்ட வழைத்துக் கொடுசென்றிம்
மடமா தினைக்கொள் ளுதிரென்ன
மயங்கல் கண்டு தங்கையெனும்
வாய்மை கொடுமைத் துனக் கேண்மை
கொண்ட குலத்தி னுதித்தருள்பெய்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (எ)

(கு - ரை.) அளவும் - அளாவியுயரும். வரை நாடு - மலை நாடாகிய சேர நாடு. விண்ட கலகத்திறம் - கலகம் ஒழிந்த செய்தி; இது வடநூன் முடிபு. மடக்கொடி - பெண். சரண் - அடைக் கலம். கேண்மை - கேளிராந்தன்மை. அருள்பெய் - அருளைப் பொழிகின்ற. இங்குக் குறித்த வரலாறு:—சேரநாடாய மலை நாட்டிற் கலா முண்டானபோது வணிகர் பலரும் நாடகன்று பல பக்கம் போயிருந்தனர். அவரைச் சேர்ந்த ஒரு சிறுமி தவறித் தொண்டை நாட்டில்ஒரு வேளாளனைச் சரண் புகுந்தாள். அவனும் அவளைத் தங்கையெனத் தகவிற் புரந்து வந்தான். கலகமொழிந்து நாடாயினபோது வணிகர் திரும்பிப் போந்து தம்முள் இச்சிறுமி காணுதயர்ந்து தேடி யிருப்பிடமறிந்து புக்கனர். அந்நாள் அவளும் வயது நிரம்பி மங்கை யாயுற்றமை கண்டு கற்புநிலையை யையுற்றுக் கவன்ற வன்னுரை வேளாளன் உறுதிச் சொல்லினுற் றேற்றி யவளைத் தன் தங்கையாக் கொண்டமை தெரித்து மகிழ்வித்தான். அவனே பிறகு அவளை ஒரு வணிகனுக்கு மணப்பித்து மைத்துனக் கேண்மை கொண்டு வரிசை செய்து மகிழ் சிறந்தான் என்பதாம். இதனையும் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனர் புராணத்து,

'ஆணை யாமென நீறுகண் டடிச்சேர னென்னுஞ்
சேணு லாவுசீர்ச் சேரனார் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவர்கண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருந்தொண்டை நாடு'

என்னும் திருப்பாட்டானும், தொண்டை மண்டல சதகத்து,

'கொத்தலர் கோதை வியன்சேர மண்டலக் கொம்பைத் தன்பால்
வைத்திருந் தாங்கவ டன்கேளிர் நேடிவர வவர்க்கே
யுய்த்திரு வோர்க்கும் வரிசையு மாற்றி யுடனுஞ்சென்று
மைத்துனக் கேண்மை படைத்ததன் றேதொண்டை மண்டலமே'

எனவரும் பாட்டானும் அறிக. கொண்டல் - மேகம். அருள்பெய் கொண்டல் எனவே கருணை மழை பொழியும் மேகம் போன்ற சேக்கிழார் என்பது குறிப்பால் விளங்கும்.

விற்றங் கியவி பூதியினல்
விளர்ப்புற் றன்பின் வழியியங்கி
வேறு வேறும் பரசமய
வெய்ய கோடை முழுதொழியச்
சிற்றம் பலநா யகர்கருணைத்
திரைவா ரிதியிற் படிந்துண்டு
திசையெங் கணுந்தோற் றிடமின்னித்
தீய வொழுக்கந் தபக்கறுத்துக்
கற்றங் கமையார் மலத்துன்பங்
கழல வரமா முழக்கெழுப்பிக்
கருதா நின்ற திருத்தொண்டர்
காமர் வாய்ந்த சரித்திரமாங்
கொற்றம் பொலியு மழை பொழிந்த
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (அ)

(கு - ரை.) வில் - ஒளி, ஞான ஒளி. விபூதி - பெரிய செல்வப் பொருட்டு. கோடை - வெப்பம். வாரிதி - கடல். தப - கெட்டொழிய. கறுத்து - கருநிறங்கொண்டு, கோபித்தென இரு பொருளுங் கொள்க. கற்றுஅங்குஅமையார் - கற்று அதற்குத் தக நில்லாதவர். அரமுழக்கு - அரவொலியினை அடியார் யாண்டும் மிகுதியும் செய்யுமாறு செய்து என்பது கொள்க. காமர் - அழகு. கொற்றம் - வெற்றி. இப்பாட்டு சேக்கிழார் பெருமானைத் திருத்தொண்டர் புராண மழை பொழிந்த மேகமாகக் கொண்டு அதற்கேற்பப் பரசமயர்களைக் கோடையாகவும், பரமன் கருணையைக்

கடலாகவும் தோற்றத்தை மின்னலாகவும், தீயவொழுக்கங்களைப் பாம்புகளாகவும், வரத்தை இடி முழக்கமாகவும் உருவகித்துச் சொல்லும் அழகு பாராட்டற்பாலது.

விள்ளு மலரா தனத்தானும்
வெய்ய சுதரி சனத்தானும்
விரும்பு மதிகா ரக்கதையா
விளம்பா நின்ற கோல்கொள்ள
நள்ளும் பிரம சரியரெலா
நாடும் பலாசக் கோல்கொள்ள
நான்கா மாச்சி ரமத்தமைந்தார்
நயந்து மூந்தூழ்க் கோல்கொள்ளத்
தெள்ளும் வணிகர் குலமெல்லாந்
தேற்றுந் துலாக்கோ லதுகொள்ளச்
செம்பொன் மோலி யரசரெலாஞ்
செங்கோல் கொள்ளச் சிறுகோல்கைக்
கொள்ளுங் குலத்தி லுதித்தவருட்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (௬)

(து - ரை.) விள்ளும் - மலர்ந்த. மலராதனத்தான் - பிரமன். சுதரிசனத்தான் - திருமால்; சுதரிசனம் - சக்கரம். கதை - தண்டு. பலாசக்கோல் - முண் முருக்கங்கோல்; இது முதலாச்சிரமத்த வருக்கு விதித்தது. நான்காம் ஆச்சிரமத்தர் - சந்நியாசிகள். மூந்தூழ் - மூங்கில் தேற்றும் - அளந்தறியும். துலாக்கோல் - தராசுக் கோல். மோலி - தலையணி, கிரீடம். செங்கோல் - செம்மை கோடாமை. வேளாளர் தாற்றுக்கோலைக் கையிற் பற்றுவதனால் எல்லாரும் தங்கடமை செய்கின்றனர் என்பது கருத்து.

எள்ளுந் திறத்துப் பரசமய
ரேறு வருக தேறுதலி
லெங்க ளுணர்வின் கணுமதுரித்
தினிக்கு மிருங்கோற் றேன்வருக

தெள்ளும் புலத்தார் பெறுகாம
தேனு வருக வருகந்தர்
சிந்தா மணியைப் பொருட்படுத்தாச்
செல்வச் சிந்தா மணிவருக
வுள்ளு மவருக் கெய்ப்பிடைவைப்
பொத்துள் ளெழுமொள் ளொளிவருக
வொழியாப் பத்திக் கடல்வருக
வுலவா தமைந்த சிவபோகங்
கொள்ளுஞ் சைவப் பயிர்வளர்க்குங்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே. (௧௦)

(கு - ரை.) எறு - சிங்கவேறு, கோளரி. உணர்வின்கணும் - அறிவினிடத்தும். கோற்றேன் - கொம்புத்தேன்; கோற்றேன் பாராட்டப்படுதலை 'கோற்றேனெனக் கென்கோகுரை கடல் வாயமு தென்கோ' எனவருந் திருவாசகத்தானுமறிக. தெள்ளும் புலத்தார் - தெளிவாகிய அறிவுடையார். அருகந்தர் - சமணர். சிந்தாமணியைப் பொருட்படுத்தாச் சிந்தாமணியென்னு மழகு காண்க. உள்ளுமவர் - நினைப்போர். எய்ப்பிடை வைப்பு-தளர்ந்த காலத்துக்கு உதவும் சேமநிதி; எய்ப்பு - இளைப்பு. வைப்பு - ஆகு பெயர். உலவாது - கெடாது. போகம் என்னும் சொல் சிவபோகமெனவும், நற்போகமெனவும் ஈரிடத்தும் வழக்காறுண்மை தெளிக. இதுபற்றி யன்றே வாதவூர்ப் பெருந்தகையாரும், 'தொண்ட வுழவ ரரரத் தந்த அண்டத் தரும்பெரு மேகன் வாழ்க' என்பதில் தொண்டரை உழவரெனக் கூறியருளினரென்க.

எ. அம்புலிப் பருவம்

[இது பதினாறும் மாதத்திநிகழ்வது ; சந்திரனை யழைப்பது. அம்புலி - சந்திரன். பதினெட்டாம் மாதம் என்னலும் உண்டு]

பாடுமதி யோனெனப் படுதலால் வாய்விண்டு
பதினாயி ரஞ்சுரும்பர்
பண்பாட வின்னறவு வீசுகழு நீர்மாலை
பாங்குற வுவந்திடுதலா
னீடுசுடர் படுசம்பு வொடுகூட லாற்கலை
நிரம்பத் தழைத்திடுதலா
னெடியவம் பரவையல றத்தோன்ற லாலென்று
நிகழ்சாந்த மேயுடைமையால்
வாடுதலில் சேக்கிழா ருதலா னருமேர்
வளந்தழுவ லாலெமையன்
மானுத றெரிந்துவரு கென்றழைத் தான்மழைபெய்
வானங் கிழித்துமேற்போ
யாடுகொடி மாளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (க)

(கு - ரை.) பாடு - பெருமை. மதியோன் - சந்திரன் ; பெருமை, இறைவன் திருமுடியில் வீற்றிருத்தல், அமுதமயனுதல் முதலிய. சேவையர் காவலர் தெய்வீகக் கவிபாடும் பேரறிவுடையராதல். மதி - அறிவு. விண்டு - திறந்து, பதினாயிரம் - அநேகம் ; அளவின்மைப்பொருள். சுரும்பர் - ஆண்வண்டு ; போலிச்சொல். இன்னறவு - இனியதேன். கழுநீர் - ஆம்பல். மாலை - வரிசை, பூமாலை. சந்திரனைக்கண்டு கழுநீர் மலர்கின்றன. சேக்கிழார் பெருமானது மரபுக்குரிய மாலை கழுநீர் ; நீடு சுடர்படு சம்பு ; நீடு - அளவிலாத; சுடர் - ஞானவொளி ; சம்பு - இன்புருவினன் ; அலகில் சோதியனாய இன்புருவ இறைவன். சடைக்கண்ணிருத்தல் சந்திரனுக்கும், அடைந்து கூடியது அருண்மொழித் தேவருக்கும் கொள்க. கலை - சந்திரன் பதினாறு கலையுடையோன்; தொண்டர்

புராண முடையார் நிரம்பிய நூற்கலைகளை யுடையோர். நெடிய வம்பரவை - சந்திரன் பெரிய அழகிய கடலிற்றோன்றுதல். தொண்டர்சீர் பரவுவார் பெரிய வீணர்களுடைய அவை அலறச் செய்தல்; அம்பரவை எனவும் வம்பர் அவை எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. சாந்தம்-குளிர்ச்சி ; சந்திரனுக்கும் உபசாந்தம், உத்தமசோழப் பல்லவருக்கும் கொள்க. சேக்கிழானுதல் - பாட்டுடையார் சேக்கிழார் கோத்திரத்துக் குரியராதலும் மதி இடப ராசிக் குரிமையுடையனாதலுங் கொள்ளப்படும். சந்திரன் இடப ராசியில் உச்சமுடையோன் என்பது சோதிடநூலிற் கண்டது. உரோகணியினிடத்து அதி காம முடையோனுயிருந்தா னென்பதும் இதுவே. ஏர்வளம் - மதிக்கு அமுதுவளமும், குன்றைக் குலாதிபருக்கு ஏர் (உழவு ஏர்) வளப்பமும் கொண்டு பொருத்துக மானுதல் - ஒத்தல். மேற்போய் ஆடும் கொடி என்க. அருளுருத் தேசு - அருட்டிருமேனி யுடையராய் ஞான ஒளியுடைமை.

மேயவம் போருக மெலாங்குவி கரத்தினை
விராமனை யடங்கவளவா
வியன்சாலி யொடுபொலிய மகிழ்வையா லோரறவர்
விழியின்வெளி வந்தொளிருவை
பாயபர மன்சடா டவியமரும் வரநதிப்
பந்தமுளை நந்தமர்கரப்
பண்ணவனு மிகையெனப் பல்லுயிரு மோம்பிடப்
படுகருவி யாய்நின்றனை
நேயமிகு மிவையாதி யாலெங்கள் பெருமானை
நிகரா திராயடுக்கு
நிலையேழு கொண்டமையி னுலகேழு மேயென
நிரம்புபா வலர்புகழுதற்
காயமணி மாளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (உ)

(கு - ரை.) அம்போருகம் - தாமரை; சந்திரனைக்கண்டு தாமரைகள் குவிகின்றன ; சேக்கிழார் பெருந்தகையைக்கண்டு எத்தகையோர்களும் தங்கள் மலர்போன்ற கரங்குவிக்கின்றனர்.

கரம்-கதிர், கை என்று கொள்க. விராம் - பொருந்தும். மனை - மனைவியர், வீடு. சாலி - அருந்ததி, நெல். சந்திரன் தன் மனைவிய ராகிய அச்சுவினி முதலியவையோடு பொருந்தியிராமல் எப்போ தும் அருந்ததியுடுவோடு பொலிந்திருக்கின்றான் என்பதும் குன்றையாளி வீட்டில் அடங்காப் பெரிய நெற்குவைகளைப் பொருந்தியிருக்கின்றார் என்பதும் கருதப்பட்டன. அறவர் - சந்திரனுக்கு அத்திரி முனிவராய பிதா. சேக்கிழார் பெருந்தகை சிவபெருமான் கண்மணியாற் பொலிதலும் கண்போற் பொலித லும் உடையார். சந்திரன் இறைவன் சடையிற் கங்கையின் சம்பந்தம் உடையன். 'சந்திரனை மா கங்கை திரையான் மோத' என்பது தமிழ்மறை சேக்கிழார் கங்கை குலாதிபர். வரநதி - சிறந்தநதி, கங்கை. பந்தம் - சம்பந்தம். நந்துஅமர்கரப் பண்ண வன் - சங்கேந்திய கையுடைய திருமால். நந்து - சங்கு. மிகை யென்ன - வேண்டாமென்ன. சந்திரன் தனது கிரணங்களாற் பல்லுயிரையும் வளர்க்கின்றான். ஒப்புயர்வில்லாத அமைச்சராய் உலகம்புரந்தமை சேக்கிழார்பாற் கொள்ளப்படும். வீட்டுணு காப்புக் கடவுளாதலின் இங்ஙனங் கூறியது. நிகராதிராய் - நிகர்ப் பாய். இவ்விரண்டுபாட்டினும் சாமம் என்பது அமைந்துள்ளது.

இரவோ னெனத்திரிவை நீமநாப் பிரபுவென
வெங்களை யன்பொலிகுவ
னிகழ்ச்சிசால் கள்வனை யுவப்பைநீ யுவவாம
லிவன்வெறுப் பானெஞான்று
முரவோனெம் வள்ளலே நல்லோ னெடுத்தினி
யுரைப்பதெவ னீயல்லோனே
யுயர்விஞ லெமன்வான வன்கா ணுரைப்பா
ருனக்குமொரு தானவப்பேர்
பரவோன லாதவ னெனல்குறித் தல்லவோ
பாதிகொண் டானின்னையெம்
பண்ணவனை முழுமையுங் கொண்டனன் காண்மணிப்
பணியெனத் தோள்புனைந்த
வரவோ னுணர்ந்திடுதி குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௩)

(கு - ரை.) இரவோன் - யாசிப்போன்; இரவு - யாசகம். இராத்திரிக் குடையோன் என்பது இயற்கைப்பொருள். மகாப் பிரபு - பெரிய பிரபு; உலகங்காக்கும் ஒப்புயர்வற்ற மன்னர் பெருமான். சவரி வீசலும் யானையெருத்தம் பொலிதலும், 'உலகுக் கெல்லாந் திருவுடையந்தணர்' மூவாயிரவர் வேதமோதிப் பின் போதலும், இறைவன் கொடுத்த முதலுடையராதலும், மடபதிகள், பாவலர், நாவலராதியோர் கைகூப்பி யேவல்கேட்டலும் பிறவும் பெரிய பிரபுவாதற்குரிய பொருத்தங்களென்க. சந்திரன் கள்வனை யுவத்தல் - கடகராசியை உரிய வீடாகப்பொருந்தல்; கள்வன் - கடகவிராசி. நிகழ்ச்சியென்றும் இகழ்ச்சியென்றும் பிரித்துக் கொள்க. உரவோன் - ஞானவான்; அறிவுவன்மை யென்பதாற் போந்தது. நீ அல்லோன் (இராத்திரிக்குடையவன்) ஞானியல்லை. வானவன் - தேவன்; மேலோன். உனக்குத் தானவப்பேர் - உனக்கு அசுரப் பேர். (தானவன் - சந்திரன்). பரவோன் - மேலோன்; பரவப்பெறுவோன். பாதிகொண்டான் - பிறையாக அணிந்தான். முழுமையுங்கொள்ளுதல் - பேரருள்புரிந்து ஆண்டமை (அரவோன் - சர்ப்பத்தை உடையவன்; சிவபெருமான்.) இச்கவி பேதம் என்ற உபாயம் அமைந்தது:

சாறுசால் வீதித் திருத்தில்லை யம்பலந்
தன்னிலெஞ் ஞான்றுநின்று
தாண்டவ நவிற்றியுல குய்யச் செயும்பரம
சற்குரவ னினிதுசெய்யும்
பேறுமே வியவனுக் கிரகமுழு தும்பெற்ற
பெரியோ னிவற்குவானோர்
பேணுகுர வன்பாங்கர் நிக்கிரக மேபெற்ற
பேதைநீ மாற்றுயர்ந்து
வீறுசெம் பொன்னோ டிரும்பொத்த போதினும்
மேவொப் புறுமைமண்ணும்
விண்ணுமுண ருங்கருணை நினையழைத் தஃதிந்த
விதமோர்ந்து கொடியோடும்வா
றுறுதோய் சூளிகைக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (அ)

(து - ரை) சாறு - திருவிழா. சால் - சான்ற, மிக்க. தாண்டவம் - திருக்கூத்து. பரமசற்குரவன் - பரமனாகிய ஞானாசாரியன்; பரம - மேலான என்றுங்கொள்க; இறைவனே எவ்வெச் சந்தானத்திற்கும் ஒப்புயர்வற்ற ஆதிகுரவனா யமைதற்பெற்றியெல்லாம் சிவதத்துவ விவேக நூலுடையார் கூறுவதுகொண்டு காண்க. அநுக்கிரகம் - அருளிப்பாடு. வானோர் பேணு குரவன் - தேவகுருவாகிய பிருகற்பதி; வியாழன். நிக்கிரகம் - முனிந்து தள்ளப்படுதல். பேதை - அறிவிலி. வீறு - உயர்வெய்திய. பொன்னோடிரும்பொப்பது, ஒன்று செம்பொன் செந்தாது என்றும் மற்றொன்று கரும்பொன் கருந்தாது என்றும் சொல்லப் படுதலால். பெயரளவாகச் சிறிது ஒப்புமை உண்டெனினும் பொருளளவாகச் சிறிதும் ஒவ்வாமை ஈண்டுக் கருதப்பெறுவது. சந்திரனே எவ்வாற்றானும் ஏது நிகர் வொன்றில்லா நின்னை யழைத்தது கருணையே யென்பதாம். அழைத்தஃது - அழைத்த அது; அழைத்தது. இதுவும் பேதம் அமைந்தது.

எம்மையினி தாள்பவன் செம்மைமதி யோனீ
யியற்கையே வெண்மைமதியோ
னெற்றைக்கு மிகுதன்மை யுடையரோ டுறவுகொளு
மியல்பினா னெங்களையன்
வெம்மையுடை யவர்களொடு மதிதொறும்
விராயுறவு கொள்ளுவோனீ
வியக்குமொரு தன்மையோ னெங்கள்கிரு பாமூர்த்தி
மெய்ம்மையொரு கால்வளருவாய்
மும்மையுல கறியவொரு காற்றேய்கு வாயிவை
முயங்காதொர் காலொழிகுவாய்
மொழியுநீ யிவையோர்ந்து மாடவா வென்றது
முழுக்கருணை காணென்றான்
மம்மையனை யார்மருவு குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (ரு)

(து - ரை.) செம்மை மதியோன் - செம்பொருள் காணும் அறிவுடையோன்; செம்மை சிவப்பென்றுகொண்டு உவமை

காண்க. வெண்மை மதியோன் - வெள்ளிய சந்திரன்; வெள்ளறிவுடையோன். தண்மையுடையரோடு உறவுகோடல் - பிறவிக்கோடை நீங்கி இறைவன் திருவடி நீழலடைந்த மெய்யன்பரையடைதல்; செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா வம்மலங்கழீஇய வன்பரோடு மருவுதல். வெம்மையுடையவர்களோடு மதிதோறும் மதிதோறும் விராயுறவுகொள்ளல் - மாதந்தோறும் பன்னிரண்டு ராசிகளையும் சுற்றிப் பொருந்துதலால் பற்பலவிராசிகளினிற்கும் தீயோரும் பாபிகளுமாகிய வெய்யோன், செவ்வாய், சனி, ராகு, கேதுக்களோடு சென்று கூடுதல். ஒருதன்மை - ஒருநீர்மை, நிலையுடைமை. சந்திரன் ஒரு பக்கத்தில் வளர்தலும் ஒருபக்கத்தில் தேய்தலும் இவையுமின்றி யொருநாள் அடியோடு கெட்டொழிதலும் உடையனுதலை மூன்றுலகும் அறியுமென்பது. ஓர்கால் - அமாவாசையாகிய ஒருநாள்; இந்நாளிற் சந்திரன் உருவம் மறைந்து போவதைக் குறித்தது. இவை - இச்செயல். இவ்வளவு அற்பனாகிய உன்னையழைத்தது முழுக்கருணை யென்றபடி. அம்மை - அ + மை யென்றுகொள்ள அந்த மேகம் எனப் பொருள்போதலால் மேகம் போன்ற கொடையாளர் என்க. அ : பண்டறிசுட்டு; அம்மேகம் என்று கொண்டு நீருடைய மேகம் என்னலும் பொருந்தும். அம்மை - உலகமாதாவாகிய உமையம்மையார்போன்ற கற்பு முதலிய அருப்பெருங் குணம் வாய்ந்தவர் நிறைந்தவென்றும், அம்மை - தாயொத்த அன்புடையார் நிறைந்த வென்றும் பொருந்துமாறெல்லாம் கொள்க. இதுவும் பேதம் என்ற உபாயம் அமைந்தது.

குறையுடைய பாம்பொன் றெடுத்துண் டுமிழ்ந்திடக்
　　குலைகுலைந் துழல்வை யெங்கள்
கோமான் பெருங்கல்வி யாட்சியை யுணர்ந்துசெங்
　　குருமணிச் சூட்டுமோட்டு
நிறைவுகெழு துத்திப் பணுடவிப் பாம்பொன்று
　　நேரடைய மன்றுணுணு
நினையின்ற தொருபரவை யிலகுவே பாரமென
　　நென்னுனைத் தனையுமெண்ணேன்
முறையினொரு சிறுதூக்கி னெழுபரவை யும்புக
　　முடித்துற நிறுத்தானிவன்
மொழியெங்க டம்பிரான் வல்லப முணர்ந்திலைகொன்
　　முத்தமா ளிகைவானயாற்

றைமணித் திடராய குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (கூ)

(கு -ரை.) குறை-உடற்குறை; ராகுகேதுக்கள் மாறுவேடம் பூண்டு தேவர்களோடு அமுதுண்ட ஞான்று விட்டுணு மூர்த்தியால் சட்டுவத்தால் வெட்டுண்ட குறைஉடலையுடையர் என்பது கருதத்தக்கது. பாம்பு - ராகு. உண்டுமிழ்ந்திடல் - பற்றிவிடுதல். ஆட்சி - ஆளுதல். குரு - நிறம். துத்தி - படப்பொறி. பணாடவி - பணம் அடவி என்று பிரிக்க; வடமொழி. பணம் - பாம்பின் படம் அடவி - காடு. தலைதோறுந் தனித்தனிப் படமுடையனும் ஆயிரந் தலையுடையன் சேடனாதலின பணாடவி என்றனர். பாம்பு-ஈண்டு ஆதிசேடன்; இவனைக் கலையொருங்கு வல்ல பேரறிவனாக் கருதுப. இத்துணைப் பெரும்பாம்பு (பேரறிவன்) எங்களையனைச் சபையிற் சந்திக்க நாணுவன்; உன்னை உடற்குறையுடைய ஒரு சிறுபாம்பு வாயிலிட்டு விழுங்கும் என்பது கருதியது. நேர் - எதிர், முன். நினை ஈன்றது ஒருபரவை - பாற்கடலிற் சந்திரன் தோன்றினன் என்பது புராணம். இலகுவே - இலேசாக. ஏகாரம்: தேற்றப்பொருட்டு. நெல் நுனை - நெல்லின் நுனி. தனை - அளவு. முறையின் - ஒழுங்காக. தூக்கு - பாட்டு. சிறு தூக்கு - இலேசாகத் தூக்குதல் எனப்பொருடந்து எம் பெருமான் எழுபரவையும் (எழுகடலையும்) சிறிதளவு முயற்சியின்று எடுத்து நிறுத்தான் என வரும் நயம் காண்க. ஒரு கவியில் எழுபரவை யமைந்தது. "பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்குலார்பரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ லரும்பரவை, சீர்பரவையாயினு டிருவுருவின் மென்சாய, லேர்பரவை யிடைப்பட்ட வென்னுசை யெழுபரவை' இது தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்துள்ளது. இதுவும் பேதம் என்ற உபாயம்.

செறிதமிழ்ச் சங்கத்து முதன்மையோ னன்பினைந்
திணையென நவின்றநூலிற்
செப்பிய விதிப்படிக் கரிகுழைத் தெழுதுகட்
செய்யவாய் வெண்ணகைநலார்
முறிவற வணங்குதோ றெருவிடுத லால்வளரு
மொய்ம்புபெற் றனையெநாளு
மொய்த்தவெரு விடுதலத னல்வளர்த லுழவுதொழின்
முயலிவன் காட்டுதொழிலே

மறிவரிய விந்நன்றி யுள்ளுணர்ந் தனையென்னின்
வாராதி ருப்பைகொல்லோ
மதியோ னெனும்பெயர் குறிப்புறு மற்கவிக
மகன்வாதி வாக்கியாய
வறிவர்கழ கம்பரவு குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (எ)

(கு - ரை.) தமிழ்ச்சங்கம்-மதுரைச் தமிழ்ச்சங்கம். முதன்மையோன் - இறையனார் என்று வழங்கும் தனிமுதல் வானவனாகிய இறைவன். அன்பினைந்திணையென நவின்றது, 'அன்பினைந் திணைக் களவெனப் படுவ, தந்தண ரருமறை மன்றலெட்டினுட், கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்' என்னும் சூத்திரம். இறை நவின்றநூல் - இறையனாரகப்பொருள். விதிப்படி நல்லார் வணங்கு தோறும் என்க. கருமை செம்மை வெண்மையெனவரும் அழகு காண்க. எருவிடுதல் - சிறு பெண்கள் தங்கட்கு விரைவில் மணங் கூடுமாறு நிலாச்சோறு சமைத்துச் சந்திரனுக்குப் படைக்குந் தோறும் எருப்பிட்டு இட்டு வணங்கும் வழக்கம் கருதியது. மொய்ம்பு - பலம், வன்மை. உழவுதொழிலில் எருவிடுதல் சேக்கிழார் பெருமானுக்குக் கொள்க. தொழின் முயல் - தொழின் முயற்சி. சந்திரன் தன்னிடத்து முயல் காட்டுதல்போல் இவரும் முயல் காட்டுவார் எனவரும் நயம் ஓர்க. மறிவு - மீளல், திரும்பல். மறிவரிய விந்நன்றி - பிரதி செய்யலாற்றாத இவ்வித நன்றி. சந்திரன் மதியோன் எனப் பெயரிருந்தும் அஃதின்றித் தேய் கின்றான். எமது நாயகர் அப்பெயர் குறியாமலே சிறக்கின்றார் என்க. புலவர் நான்கு வகையாவர்: கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி என. கவி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நான்கு வகைக் கவி பாடுவோன். கமகன் - அரும்பொருளைச் செம்பொருளடையாகக் காட்டிப் பொருள் விரித்துரைப்போன். வாதி - காரணமும் மேற்கோளுமெடுத்து அளவை வாயிலாற் பிறன்கோள் மறுத்துத் தன் மதம் நிறுத்துவோன். வாக்கி - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருட் பயன்களைக் கேட்ப விரித் துரைக்கும் வன்மையுடையோன். அறிவர் கழகம் - புலவர்கூட்டம்: இஃது மேற்கூறிய நால்வகைக் கவிகள் ஆகிய கூட்டம் என்க. இவற்றினை யெல்லாம் ஒருங்குடையர் சேவையர் காவலரென்பது பற்றி அறிவர் கழகம் பரவுவ தாயிற்று. இது தானம் என்ற உபாயம்.

பெருநாவ லோவெனு முழக்கறு மென்பாற்
பிறங்குபயிர் கொடிசெடியெலாம்
பேணுங் கருக்கொள்ள நீயுபக ரித்தலுட்
பேணு திருந்தானலன்
திருநாவ லூரர்சீ காழியார் கூனறத்
திருவாய் மலர்ந்ததொப்பச்
செயிர்கொணின் கூனொழிப் பான்வாய் மலர்ந்துகூன்
செய்யுளினு முறவைத்திலா
னொருநாவ லொடுபெயர் பெறும்பொலத் தினுமருமை
யுறநவில் புராணத்தினோ
ரொப்பிலா வெங்கள்பெரு மானட்பு மதிநிற்
குயிர்க்குறுதி செய்வதாகு
மருநாவ லோர்பரவு குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (அ)

(கு - ரை.) நாவலோ எனும் முழக்கம் - உரப்பன் முழக்கம்; இது களத்து நெற்போரடிப்போர் பகட்டினை யுரப்பு மொலியென்ப. மென்பால் - மருதநிலம். உபகரித்தல் - தன் கிரணங்களால் பைங்கூழ் வளர்த்தல். பேணுதல் - பாராட்டுதல். திருநாவலூரர் - நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி, இவர் கூனறத் திருவாய் மலர்ந்தது - இறைவன் பரவைப் பிராட்டியாரது ஊடல் தீர்த்த ஞான்று அவர் திருமாளிகையில் சின்னாள் தமக்குத் திருமாலையும் இனிய அடைக்காயும் கொடுத்துவந்த கூனர் ஒருவர் குருடர் ஒருவர் என இருவரையும் நம்பியாரூரர் கூனுங் குருடுந் தீர்த்து ஏவல் கொண்டார் என்பது வரலாறு. இதனை, 'தேனுங் குழலும் பிழைத்ததிரு மொழியாள் புலவி தீர்க்கமதி, தானும் பணியும் பகைதீர்க்கும் சடையார் தூது தருந்திருநாட், கூனுங் குருடுந் தீர்த்தேவல் கொள்வார் குலவு மலர்ப்பாதம், யானும் பரவித் தீர்க்கின்றேன் ஏழு பிறப்பின் முடங்குகூன்' எனவருந் **திருத்தொண்டர் புராணத்** திருவிருத்தத்தானும், 'கூற்றுக் கெவனோ புகறிரு வாரூரன் பொன்முடிமே, லேற்றுத் தொடையலு மின்

னடைக் காயு மிடுதருமக், கோற்றெருத்துக் கூனனுங் கூன்போய்க் குருடனுங் கண்பெற்றமை, சாற்றித் திரியும் பழமொழி யாமித் தரணியிலே' எனவருந் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதித் திருப்பாட்டானுங் காண்க. சீகாழியார் - ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய ஞானசம்பந்தர். இவர் கூனறத் திருவாய் மலர்ந்தது மதுரையில் சமணரோடு வாதமேற்றஞான்று புனல்வாதத்தில் வைகையில் ஏடு இடும்படி பாடிய திருப்பாசுரத்து 'வாழ்கவந்தணர்' என்னுந் திருமறையில் 'வேந்தனு மோங்குக' என எழுந்த நிறைமொழியாற் பாண்டியர் பெருமான் கூனொழிந்தனர் என்பது. இதனை, 'எம்பிரான் சிவனே யெல்லாப் பொருளுமென் றெழுது மேட்டிற், றம்பிரா னருளால் வேந்தன் றன்னைமுன் னோங்கப் பாட, வம்புய மலராள் மார்ப னனபாய னென்னுஞ் சீர்த்திச், செம்பியன் செங்கோலென்னத் தென்னன்கூ னிமிர்ந்த தன்றே' எனவருந் **திருத்தொண்டர் புராணத்** திருவாக்கானும், 'மும்மைத் தமிழ்ச் செழியன் வெப்பொடு கொடுங்கூனு மோசித்த வித்தலத்தின்' எனவரும் குமரகுருபர சுவாமிகள் திருவாக்கானுங் கண்டு கொள்க. ஒப்ப - சமமாக. செயிர் - குற்றம். நின்கூன் - நினது வளைவு. செய்யுளினும் கூன் வைத்திலன் என்க. கூன் - ஈண்டு வெண்பா முதலிய செய்யுட்களின் முதலடியின் ஓரேவிடத்துப் பொருள்படத் தனித்து நிற்கும் கூன். கூன்போன்று நிற்றலிற் கூன் எனப்பட்டதென்க; தனிச்சொல் என்பாருமுளர். இதனை 'பொருளோடு அடிமுதல் நிற்பது கூன்' எனவரும் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் காண்க. உதாரணம்:—உதுக்காண், சுரந்தானா வண்கைச் சுவணமாப் பூதன், பரந்தானாப் பல்புகழ் பாடி யிரந்தார் மாட், டின்மை யகல்வது போலவிருணீங்க, மின்னு மளிதேர் மழை' எனவரும் வெண்பாவில் 'உதுக்காண்' என்பது பொருள்தழுவி அடியின் முதலிலே தனி நிற்றலாற் கூனாயிற்று. இக்கூன் சேக்கிழார் பெருமான் திருப்புராணத்து யாண்டுங் காணப்படுவதில்லையாதல் சிறப்பென்க. நாவலொடு பெயர்பெறும் பொலம் - சாம்பூநதம் என்னும் பொன்; சம்பு - நாவல்: பொலன் - பொன். நாவல் மரங்கள் உளவாதலினானே நந்தீவு சம்புத்தீவு எனப் பெயர் வழங்குவதாயிற்று என்ப. மதி: விளி வேற்றுமை, உறுதி-கழிபெரு நன்மை. மதியே, உன்னை எங்களையன் பேணுதிலன், வரின் உன் கூனொழித்துப் பேரருள்செய்வான், ஆதலின் வருக எனத் தானம் என்ற உபாயத்திற் கூறியதாகும் இச் செய்யுளென்க.

தலைமயிர் பறித்துமரை யிற்பா யுடுத்துந்
தழைத்திரள்கை வைத்துமுழலுஞ்
சழக்கர்மத மாங்களங் கம்பரவ னீக்கியுயர்
சைவநிலை யெங்குமாக்கு

நிலையுடைய தம்பிரா னின்களங் கம்போக்கி
நிகழ்புனித மேயாக்குவா
னீடுமிதன் மேலுறுதி யென்னைகொ னினக்கின்னு
நேரளப் பரியசான்றோர்
கலைபலவு மோருருக் கொண்டனைய ரருணைக்கு
காதலார் நிற்கவுநினைக்
கடைக்கணித் தாடவா வென்றழைத் ததுபெருங்
கருணையே கங்கையினுமிக்
கலைமருவு புனல்வளக் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (கூ)

(கு - ரை.) தழைத்திரள் - மயிற்பீலிக்கற்றை. உழலும் - திரிகின்ற. உழலுதல்; என்பது, 'வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்' என ஆளுடைய பிள்ளையார் வாக்கினும் வருதல் காண்க. சழக்கர் - சமணர்; பொய்யர் அல்லது குற்றமுடையோர். இது- களங்கம் நீக்கிப் புனிதமாக்குதல். கலை - நூற்கலை, சாத்திரம். இதுவும் தானம் என்ற உபாயம் ஆம்.

காதலொடு வாவென் றழைத்தவுடன் வந்திலான்
கருதியதெ னென்றுசற்றே
கறுக்கச் சிவத்தல் கூடாதுநாண் பூண்டான்
களங்கத் திறத்தினென்று
போதலுற யாம்புகன் றேமினி முனிந்திடிற்
போக்குவே றில்லையாகும்
புன்மையா னிவனென்றோர் கவிகூறின் முக்கட்
புராதனனு முனைவெறுப்பன்
வீதலுற லேயன்றி வேறொன்று முள்ளதுகொல்
விளைகுவ தனைத்துமோர்ந்து
மேயினேன் மேயினே னென்றடையி னலமுண்டு
மேலுலக வாழ்க்கையோர்மிக்

காதலுற விழைதருங் குன்றைநக ராளியுட
னம்புலீ யாடவாவே
யருளுருத் தேசுபொலி யருண்மொழித் தேவனுட
னம்புலீ யாடவாவே. (௧0)

(கு - ரை.) கறுக்கச்சிவத்தல் - கோபித்தல், சினத்தல். நாண் - வெட்கம். திறத்தின் - தன்மையால் நாணத்திற்குக் காரணம் களங்கம் என்றபடி. புராதனனும் - உம்மை உயர்வு சிறப்பு. வீதல் - கெட்டொழிதல், சாதல். மேயினேன் மேயினேன்- வந்தேன் வந்தேன்; இஃது அடுக்கு, விரைவுப் பொருட்டு; இறந்தகாலமும் அதுபற்றியே யாமென்க. 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பதுபோல. மிக்காதல்உற - மிக்கு ஆதல் உற, மேன்மையடைதல்பற்றி. விழைதரல் - விரும்பல். விழைதரும் நகராளி என்று கூட்டியுரைக்க. இச்செய்யுள் தண்டம் என்னும் உபாயம் பற்றிக் கூறிய தென்றோர்க.

அ. சிற்றிற் பருவம்

[இது மூன்றும் ஆண்டிற்குரியது. சிற்றில் - சிறு வீடு. சிறுமியர் மணல்வீடு கட்டி விளையாடும்போது அவ் வீட்டினைச் சிதையாதிருக்கும்படி அச் சிறுமியர் தலைவனை வேண்டுவதாகப் பொருள் அமைத்துப் பாடுவது.]

வாருந் திருவீ தியினெருசார்
வண்ணித் திலங்கள் கொடுமுயன்றில்
வகுக்குந் திறத்தே யறிவுசெலு
மாண்பா னினது வரவுணரா
தாரு மிருக்கை யெழாதிருந்தே
மறிந்து தருக்கி யிருந்திலமா
லண்ண லஃதுட் கொண்டுபகை
யமையப் பாராட் டுதலழகோ
வோரும் புகழ்க்கற் பகத்தளிக
ளொருங்கு மொய்ப்ப தெவனென்றே
யும்பர் நடுங்கி நிலைகுலைய
வொருவேற் றுமையு முணர்வரிதாச்
சேரும் பொழிற்றண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (க)

(கு - ரை.) வாரும் - நீண்ட; இதனை முற்றாக்கி 'வருவீர்' எனக் கோடலுமாம். திறத்தே-செயலில். உணராது - அறியாமல். ஆரும் - யாரும். யாருமிருக்கை எழாதிருந்தோம். இது பெண்கள் கூற்று. தருக்கியிருந்திலம்-இறுமாந்திருந்தோமில்லை. அண்ணல்: விளிவேற்றுமை. அழகோ : ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. சேரும் - உம்பர் நாடடையும். தண்டக நாடு - தண்டகன் நாடு; தண்டகன் இக்ஷ்வாகு புத்திரன். இவன் தனது மாறுபட்ட ஒழுக்கம் பற்றிப் பிதாவாற் றுரத்தப்பட்டு விந்தமலையின் தெற்கே வந்து நாடு கண்டு ஆளுகையில் சுக்கிரனாற் சபிக்கப்பட் டொழிந்தான். நகரழிந்து காடாகி தண்டகவனமாயிற்றென்பர். இது பிறகு தொண்டை நாடாயிற்று. இதன் வரலாறு நாகலோக

மடைந்து நாககன்னிகையை மணந்த சோழன் ஒருவன் அவள் வயிற்றிற் பிறந்து தொண்டைக்கொடியைச் சுற்றிவந்த தன் புதல்வனுக்குத் தொண்டைமான் என நாமஞ்சூட்டி இந் நாட்டைக் கட்டியாளச் செய்தான் என்பது முதலில் இது சோழநாட்டின் துணை நாடாயிருந்து பின்னர்த் தனிநாடாயது. தண்டகநாட்டின் சோலை கற்பகச்சோலையுடன் சேரும்படி வளர்ந்து வேற்றுமை யறியாவிதம் நின்றது என்பது கருத்து. கற்பகத்தில் வண்டு மொய்க்காது. மொய்த்தது கண்டு உம்பர் நடுங்கினர் என்க.

ஒழிக்குந் திறத்தி னருகந்த
னுறையா நின்ற பாழிகொலவ்
வுறுவ ரமரும் பள்ளிகொன்மற்
றுள்ளா ராய பரசமயர்
பழிக்கும் படிவா ழிருக்கைகொல்யாம்
பாங்கிற் புரியிச் சிறுவீடு
பதத்திற் சிதைத்தால் வருகின்ற
பயன்புண் ணியமோ புகழ்கொல்லோ
சுழிக்குஞ் செலவிற் பாலிநதி
சுரந்து பாய மாலியானைத்
தொண்டை யெடுப்பு மறையும்விதந்
துவன்றி வளர்ந்து விளைசெந்நெல்
செழிக்கும் வயற்றண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (உ)

(கு - ரை.) அருகந்தன் - சமணர் இறைவன். பாழி - வாழ்விடம், கோயில். அவ் வுறுவர் - அவ் வமணசமயத்து முனிவர்கள். பள்ளி - சமண்பள்ளி. பழிக்கும்படி - பழிப்புறுமாறு. பாங்கு - அழகு. சிதைத்தலான் வரும் பயன் புண்ணியமோ புகழோ; இரண்டுமில்லை யென்பது. செலவு - செல்கை. மதங்கொண்ட பெரிய ஆண்யானை தூக்கிய துதிக்கை மறையுமளவு செந்நெல் உயர்ந்து வளரும் வளமருவிய தொண்டை நாடென்க. மால்யானை- பெரியயானை. தொண்டை - துதிக்கை. துவன்றி - நெருங்கி.

வெய்ய வமையும் பரசமய
விருப்பஞ் சுமந்த திருவில்லார்
வினையைச் சிதைத்தி யவர்மாயை
வீயச் சிதைத்தி யாணவமு
நையச் சிதைத்தி யிவைசிதைத்தா
ஞடும் புகழ்புண் ணியமிரண்டு
நாளு நினக்கு மேன்மேலா
நகையா மெங்கள் செயல்சிதைத்தல்
வையம் வியக்குஞ் செங்கரும்பும்
வாழைக் குலையும் பசுங்கமுகும்
வயங்கு மிளநீ ரிலாங்கலியு
மகவா னவைக்கோ ரலங்காரஞ்
செய்ய வுயர்தண் டகநாடா
சிறியே ஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (கூ)

(கு - ரை.) வெய்ய அமையும் - தீயவை பொருந்திய. திருவில்லார் - முத்திச்செல்வம் பெறுதற்குரிமை யில்லாதவர். 'திருவெண்ணீறணியாத திருவிலூரும்' என்பதிலும் இப் பொருளைக் காண்க. வினையை - தீவினையை. சிதைத்தி - அழிப்பாய். மாயை - மாயச்செயல்கள். நைய - சக்தி கெடுமாறு எங்கள் செயல் - எங்களால் செய்த சிற்றில். எங்கள் சிற்றில் சிதைப்பதை மேற்கொண்டால் பெருந்தகைமைக்குத் தகாத காரியமாய் நகைப்பை யுண்டாக்கும் என்றனர். இலாங்கலி - தென்னை. மகவான் அவை - இந்திரசபை; இது சுதன்மை என்னும் பெயர்த்து. கரும்பு வாழை கமுகு முதலியன வானுற உயர்ந்து விளங்குகின்றன வென்பது கருதியது.

பொருந்து நிலத்தே ராலுழுதல்
புகழாம் விதியு மதுவாகும்
பொருந்தா நிலங்கா லாலுழுதல்
புகன்ற விரண்டு ளொன்றுமோ

வருந்து மரிய திருவடியு
மண்டு புழுதி யடையுநறு
மலர்தோய் பவைமற் றிதுதோய்தல்
வழக்கோ கண்டார் சகிப்பாரோ
முருந்து முறுவன் மடமாதர்
முயங்கும் பொழில்வாய்க் கருஞ்சுரும்பர்
முரலா நின்ற பண்கேட்டு
முகந்து கொடுக்கும் பொற்காசிற்
செருந்து மலர்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (ச)

(கு - ரை.) பைங்கூழ் விளையப் பொருந்தும் நிலத்தை ஏருழுதலே விதியாதலன்றிப் புகழையும் தரும்; எங்கள் சிற்றிலமைந்த பொருந்தாத நிலத்தைக் காலால் உழுதல் (சிதைத்தல்) விதியுமன்று, புகழுமன்று. இஃதன்றித் திருவடியும் வருந்தும், புழுதியளைந்து மாசுறும். மலர் தோய்பவை - அன்பர் அருச்சிக்கும் மலரில் முழுகிக் கிடப்பவை; அவை திருவடிகள். இது - புழுதி. முருந்து - மயிலிறகினடி. பண்கேட்டு முகந்து கொடுத்தல் - இசை கேட்டுப் பரிசு கொடுத்தல். காசின் : இன் உவம உருபு. செருந்து - செருந்தி; இதன் பூக்கள் பொன்னிறமென்க. 'செருந்தி செம் பொன்செயுந் திருநெல்வேலியுறை செல்வர்தாமே' எனவரும் தமிழ்வேதம் காணத்தக்கது.

உற்றார் சகியார் புனலாட்ட
லுரியார் பலரு மடிக்கடியிவ்
வொல்லாப் புழுதி தோய்வெவனென்
றுரைப்பார் தவஞ்செய்தருமருந்திற்
பெற்றார் செவியோ ரினும்பதைப்பார்
பிறங்கக் காணி லென்படுவார்
பேசா வருமை பாராட்டிப்
பேணி யெடுப்பா ரையுஞ்சினப்பார்

கற்று ரரிய நூல்பலவுங்
கண்டார் விளங்க நூலினுரை
கரைந்தார் வரைந்து சிவனடியிற்
கலந்தார் கடிந்து பரசமயஞ்
செற்றார் செறிதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (ரு)

(கு - ரை.) ஒல்லா - தகுதியற்ற. அருமருந்தின் - அமுதம் போல. செவியோரினும் - கேட்பினும். பேசா அருமை என்பதை அருமை பேசாவென மாற்றி அருமைபேசி என்றுரைக்க; பேச ஒண்ணு அருமை என்றுமாம். நூல்கண்டார் - நூல் இயற்றியோர். உரை கரைந்தார் - உரை இயற்றியோர். கற்றார், கண்டார், கரைந்தார், கலந்தார், செற்றார் (ஆகிய பெரியோர்கள்) செறி உம்மை விரித்துக்கொள்க. தொண்டை நன்னாடு தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர், கந்தப்பையர், விசாகப்பெருமாளையர், சரவணப்பெருமாளையர், ஆறுமுகநாவலர், வீராசாமிச்செட்டியார் முதலிய கற்றாரையும்; திருவள்ளுவர், கச்சியப்ப சிவாசாரியார், குகனேரியப்பர், அருணகிரிநாதர், சேக்கிழார் முதலிய நூலாசிரியர்களையும்; பரிமேலழகர் முதலிய உரையாசிரியர்களையும்; பூசலார், வாயிலார், சிவநேசர், பூம்பாவையார் முதலிய பல சிவனடியிற் கலந்தவர்களையும்; அப்பையதீக்கிதர் முதலிய பரசமயஞ் செற்றவர்களையும் தன்னிடத்துச் கொண்டிருந்ததெனின் இப் பாட்டிற் கூறியது மிகையன்றென்பது கண்டுகொள்க.

தாங்கும் வளவ னனபாயன்
றன்கண் மணியா யவனமைச்சர்
தங்கள் சூளா மணியாயுத்
தமச்சோ ழப்பல் லவனெனும்பே
ரோங்கும் படிகொள் விண்மணியா
யுவக்கு மடியார் சரித்திரமுற்
றுரைசெய் தருள்சிந் தாமணியா
யுயர்வு பூணி னிளம்பருவ

வாங்கும் பிறைநன் னுதலார்செய்
வண்டல் சிதைக்க வேண்டுவதோ
வாழைக் குருத்து மதிநடுப்போய்
மாரன் குடைக்கோர் காம்பாகித்
தேங்குந் திருத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (கூ)

(கு - ரை.) சோழன் கண்மணி-கண்ணிற் கருமணி போன்று இன்றியமையாதவர். 'கண்ணிற் கருமணியே மணியாடு பாவாய்' எனவரும் தமிழ் வேதமும் காண்க. சூளாமணி - முடிமணி. உத்தமசோழப் பல்லவன் - சேக்கிழார் பெருமானுக்கு அநபாயர் வழங்கிய பட்டப்பெயர் படிகொள் - நிலத்தினமைந்த. விண்மணி - விண்ணின் ஒளிரும் ஞாயிறு. சிந்தாமணி - நினைத்தது தரும் தெய்வமணி. இத்தகைய பலமணிகள்போன் றொளிரும் பெரியோராய தேவரீர் சிற்றில் சிதைத்தல் பெருமையோ வென்றது. வாங்கும் - வளைந்த. வண்டல் - சிற்றில். மாரன் குடை - மன்மதன் குடையாகிய சந்திரன். வாழைக்குருத்துச் சந்திரமண்டலத்தை யடுத்து நின்று மன்மதன் குடைக்காம்பு போலத் தோன்றும் என்பது கருத்து.

ஏத மகல வளவன்முன
மேற்று குடிக ளொருநாற்பத்
தெண்ணா யிரத்து ளொருகுடியென்
றியம்பே மபய னமாத்தியருட்
போத மருவு மொருவனெனப்
புகலேம் புராணஞ் செய்தாருட்
பொலியு மொருவ னெனநவிலேம்
புகலின் மூவ ருளுமொருவ
னாத மகன்ற பரமனென
நவிலி னடைவ தடையுமென
நன்று தெரிந்தே மெங்கள்செய
னயவா திருக்குந் திறமென்னே

சீத வளத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (எ)

(கு - ரை.) ஏதம் - குற்றம். வளவன் - கரிகாற்சோழன். முனமேற்றியது - கரிகாற்சோழன் தன்னாட்டினின்றும் ஏனைய நாடுகளினின்றும் பசுங்குடி பன்னீராயிரத்தையும், நற்குடி நாற்பத்தெண்ணாயிரத்தையும் தொண்டைமண்டலத்துக் குடியேற்றினானென்பது வரலாறு. பசுங்குடியினும் நற்குடி மேம்பட்டது. இந் நற்குடி நாற்பத்தெண்ணாயிரத்துள் சேக்கிழார்குடி ஒன்றென்பதை 'நாடெங்குஞ் சோழன்முனந் தெரிந்தே யேற்று நற்குடிநாற்பத்தெண்ணாயிரத்து வந்த, கூடல்கிழான் புரிசைகிழான் குலவு சீர்வெண் குளப்பாக் கிழான்வரிசை குளத்துழான்முற், றேடுபுகழாரிவருஞ் சிறந்துவாழச் சேக்கிழார் குடியிலிந்தத் தேசமுய்யப், பாடல்புரி யருண்மொழித்தே வரும்பினந்தம் பாலறா வாயரும்வந் துதித்து வாழ்ந்தார்' எனச் சேக்கிழார் புராணத்து உமாபதி சிவம் கூறுமாற்றால் அறிக. அமாத்தியர் - அமைச்சர்; அருகிலிருப்பவர் என்பது பொருள், 'அமைச்சரசேய்ப்ப' என்னும் திருவாக்கு ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. போதம் - ஞானம். மூவர் - அயன் அரி அரன்; குணதத்துவத்தில் நின்று காரியம் செய்யும் மும்மூர்த்திகள். நாதமகன்ற - நாததத்துவங்கடந்த. பரமன் - துரியசிவம். நாதம் - நாததத்துவம். நவிலின் அடைவது - சொல்லின்வரும் சிவநிந்தை; இதுபற்றி வரும் கோரநரகம் கொள்க. 'மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேற், றேவரென்றே யிறுமாந்தென்ன பாவந்திரிதவரே' எனவருந் திருவாசகமும், 'மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற், சாவார் பிறப்பார்க டங்களையுந்—தேவாக, ஒக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு மிக்க நரகம் விதித்ததுகாண்' எனவரும் இரட்டையர் வாக்கும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன. நன்று - தெளிவுற. எங்கள் செயல் - எங்களது காரியமாகிய சிற்றில்; செயல் : ஆகு பெயர். நயவாதிருத்தல்-விரும்பாதிருத்தல். இயம்பேம்-புகலேம், நவிலேம் என்றது. ஒப்புயர்வற்று விளங்கும் ஒரு பரமன் எனப் பாராட்டுவோம் என்றோரென்க

பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்படிமண்
பொருந்தித் துளையும் விழைவடையிற்
பொலியும் பற்ப லுபநிடதம்
புகறல் கேட்டு நீறொருவு

முன்னங் கொள்சிற் சிலர்நுதலின்
முயங்கிப் படிந்த மண்டோய்ந்து
முருங்கத் துளைதல் கூடிடினம்
மோக மவர்நீத் துய்வாரே
கன்னங் கரிய கடாப்பாய்ந்து
காமர் பொய்கை நீர்கலக்கல்
கழிந்தோட் டெடுக்க வராலெழுந்து
கடுக மோதப் பலவுதிருந்
தென்னம் பழத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (அ)

(கு - ரை.) புலம்படி - புலம்பும் அடி ; புலம்பல் - ஒலித்தல். விழைவு அடையின் - விருப்பம் இருக்க ஞாயமில்லை, இருப்பின் என்றபடி. பற்பல - மிகப்பல. உபநிடதம் - வேதசிரம். பல உபநிடதமாவன : காலாக்கினியுருத்திரம், தைத்திரியம், யோக தத்துவம், சாபாலி, வாசுதேவம், பசுமசாபாலம், மிருகச்சாபாலம், நாரதபரிவிராசம், இராமரகசியம், சாண்டில்லியம், திரிபுரதாபினி, அதர்வசிரம், ஈசாவாசியம், பிருகதாரண்யம் என்பனவும் பிறவுமாம். கேட்டும் - கேட்டறிந்தும். நீறு - விபூதி. முன்னம் - எண்ணம். மண் - வயிணவ சமயிகள் அணியும் திருமண். முருங்க - அழிய. துளைதல்கூடின்-துளையப்பெறின். மோகம் - மயக்க அறிவு. நீத்து- ஒழித்து. உய்வார் - பிழைப்பார். ஏகாரம் - தேற்றம். ‘உண்மாசு கழுவவது நீறென்றே யுபநிடத முரைப்பக் கேட்டு, மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையா ரகன்றதற்பின் மனையில்வைகும், பெண் மாசு கழியவொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெறுமவின்றென், கண்மாசு படுவதெனக் கனிந்தொழுகு தலையன்பாற் கவலை கூர்வான்’ எனவரும் பரஞ்சோதியார் வாக்கு ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. கன்னங்கரிய - மிகக்கரிய ; சின்னஞ்சிறிய என்பது போன்ற வழக்கு. ஓட்டெடுக்க, மோத உதிரும் என்று கூட்டி வினை முடிக்க. பலவுதிரும் தென்னம்பழம் - தென்னம்பழம் பல வுதிரும் என மாற்றுக. எருமைக்கடாப் பாய்ந்து பொய்கை நீரைக் கலக்க அதனால் வரால் எழுந்து துள்ளித் தென்னையின் மோதப் பழம் பல வுதிரும் தண்டக நாடு என்க. காமர் பொய்கை - அழகிய தடாகம். ஓட்டெடுக்க - விரைந்து செல்ல.

—

மாறு படுமன் னவரெனினும்
வளவன் கழற்கா ளுழினவர்வாழ்
மணிமா ளிகைகண் மிக்குயரு
மாறு விடுப்பாய் மறையோர்முற்
கூறு படுநம் பரனடியார்
குறிப்புள் ளுணர்ந்து நெடுவானுங்
குறுக நிமிர்மா டங்கள்பல
குயிற்றிக் கொடுத்துக் குடியமைப்பாய்
வேறு படுமா றியாம்வகுத்த
வீட்டை விடுத்துச் செலின்வரலென்
வேழக் கரும்பின் சாறோடி
விரிந்த கரம்பும் பாய்ந்துகுழை
சேறு படுதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (கூ)

(கு - ரை.) மாறுபடும் - பகைமையாய. கழற்கால் - வீர கண்டையணிந்த பாதம். மறையோர் - வேதமோதுவோர், பிராமணர். முற்கூறுபடும் - முதன்மை வாய்ந்தவராகக் கூறப்படும். குறிப்பு - திருவுள்ளக்குறிப்பு. நிமிர் - ஓங்கி யுயர்ந்த. யாம்வகுத்த - அடியேங்கள் கட்டிய. வீடு - சிற்றில். விடுத்துச் செலின் - அழியாமல் விட்டுச்சென்றால். வரல்என் - வருவது என்னை? ஒரு தீமையுமில்லையே என்றபடி. கரம்பு - பாழ்நிலம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. குழைசேறு - குழைந்தசேறு; வினைத்தொகை. கரும்பின் சாறோடிக் கரம்பு நிலங்களிற் பாய்ந்து குழைந்த சேறாக்கி நன்னிலமாக்கும் தண்டக நாடு என்க. வேழக் கரும்பு என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை.

அலைக்கும் புனல்சூ ழம்பலத்தி
லாடும் பெருமா னருள்பெற்று
லவன்செய் தொழிலோ ரைந்துண்டு
வமைந்த தொழிலோ மேற்கோட

முன்னங் கொள்சிற் சிலர் நுதலின்
முயங்கிப் படிந்த மண்டோய்ந்து
முருங்கத் துளைதல் கூடிடினம்
மோக மவர்நீத் துய்வாரே
கன்னங் கரிய கடாப்பாய்ந்து
காமர் பொய்கை நீர்கலக்கல்
கழிந்தோட் டெடுக்க வராலெழுந்து
கடுக மோதப் பலவுதிருந்
தென்னம் பழத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (அ)

(கு - ரை.) புலம்படி - புலம்பும் அடி ; புலம்பல் - ஒலித்தல். விழைவு அடையின் - விருப்பம் இருக்க ஞாயமில்லை, இருப்பின் என்றபடி. பற்பல - மிகப்பல. உபநிடதம் - வேதசிரம். பல உபநிடதமாவன : காலாக்கினியுருத்திரம், தைத்திரியம், யோக தத்துவம், சாபாலி, வாசுதேவம், பசுமசாபாலம், மிருகச்சாபாலம், நாரதபரிவிராசம், இராமரகசியம், சாண்டில்லியம், திரிபுரதாபினி, அதர்வசிரம், ஈசாவாசியம், பிருகதாரண்யம் என்பனவும் பிறவுமாம். கேட்டும் - கேட்டறிந்தும். நீறு - விபூதி. முன்னம் - எண்ணம். மண் - வயிணவ சமயிகள் அணியும் திருமண். முருங்க - அழிய. துளைதல்கூடின்-துளையப்பெறின். மோகம்- மயக்க அறிவு. நீத்து- ஒழித்து. உய்வார் - பிழைப்பார். ஏகாரம் - தேற்றம். 'உண்மாசு கழுவவது நீறென்றே யுபநிடத முரைப்பக் கேட்டு, மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையா ரகன்றதற்பின் மனையில்வைகும், பெண் மாசு கழியவொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெறும வின்றென், கண்மாசு படுவதெனக் கனிந்தொழுகு தலையன்பாற் கவலை கூர்வான்' எனவரும் பரஞ்சோதியார் வாக்கு ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. கன்னங்கரிய - மிகக்கரிய ; சின்னஞ்சிறிய என்பது போன்ற வழக்கு. ஓட்டெடுக்க, மோத உதிரும் என்று கூட்டி வினை முடிக்க. பலவுதிரும் தென்னம்பழம் - தென்னம்பழம் பல வுதிரும் என மாற்றுக. எருமைக்கடாப் பாய்ந்து பொய்கை நீரைக் கலக்க அதனால் வரால் எழுந்து துள்ளித் தென்னையின் மோதப் பழம் பல வுதிரும் தண்டக நாடு என்க. காமர் பொய்கை - அழகிய தடாகம். ஓட்டெடுக்க - விரைந்து செல்ல.

—

மாறு படுமன் னவரெனினும்
வளவன் கழற்கா ளுழினவர்வாழ்
மணிமா ளிகைகண் மிக்குயரு
மாறு விடுப்பாய் மறையோர்முற்
கூறு படுநம் பரனடியார்
குறிப்புள் ளுணர்ந்து நெடுவானுங்
குறுக நிமிர்மா டங்கள்பல
குயிற்றிக் கொடுத்துக் குடியமைப்பாய்
வேறு படுமா றியாம்வகுத்த
வீட்டை விடுத்துச் செலின்வரலென்
வேழக் கரும்பின் சாறோடி
விரிந்த கரம்பும் பாய்ந்துகுழை
சேறு படுதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (கூ)

(கு - ரை.) மாறுபடும் - பகைமையாய. கழற்கால் - வீர கண்டையணிந்த பாதம். மறையோர் - வேதமோதுவோர், பிராமணர். முற்கூறுபடும் - முதன்மை வாய்ந்தவராகக் கூறப்படும். குறிப்பு - திருவுள்ளக்குறிப்பு. நிமிர் - ஓங்கி யுயர்ந்த. யாம்வகுத்த - அடியேங்கள் கட்டிய. வீடு - சிற்றில். விடுத்துச் செலின் - அழியாமல் விட்டுச்சென்றால். வரல்என் - வருவது என்னே? ஒரு தீமையுமில்லையே என்றபடி. கரம்பு - பாழ்நிலம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. குழைசேறு - குழைந்தசேறு; வினைத்தொகை. கரும்பின் சாறோடிக் கரம்பு நிலங்களிற் பாய்ந்து குழைந்த சேறாக்கி நன்னிலமாக்கும் தண்டக நாடு என்க. வேழக் கரும்பு என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை.

அலைக்கும் புனல்சூ ழம்பலத்தி
லாடும் பெருமா னருள்பெற்று
லவன்செய் தொழிலோ ரைந்துண்டு
வமைந்த தொழிலோ மேற்கோட

முன்னங் கொள்சிற் சிலர்நுதலின்
முயங்கிப் படிந்த மண்டோய்ந்து
முருங்கத் துளைதல் கூடிடினம்
மோக மவர்நீத் துய்வாரே
கன்னங் கரிய கடாப்பாய்ந்து
காமர் பொய்கை நீர்கலக்கல்
கழிந்தோட் டெடுக்க வராலெழுந்து
கடுக மோதப் பலவுதிருந்
தென்னம் பழத்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (அ)

(கு - ரை.) புலம்படி - புலம்பும் அடி ; புலம்பல் - ஒலித்தல். விழைவு அடையின் - விருப்பம் இருக்க ஞாயமில்லை, இருப்பின் என்றபடி. பற்பல - மிகப்பல. உபநிடதம் - வேதசிரம். பல உபநிடதமாவன : காலாக்கினியுருத்திரம், தைத்திரியம், யோக தத்துவம், சாபாலி, வாசுதேவம், பசுமசாபாலம், மிருகச்சாபாலம், நாரதபரிவிராசம், இராமரகசியம், சாண்டில்லியம், திரிபுரதாபினி, அதர்வசிரம், ஈசாவாசியம், பிருகதாரண்யம் என்பனவும் பிறவுமாம். கேட்டும் - கேட்டறிந்தும். நீறு - விபூதி. முன்னம் - எண்ணம். மண் - வயிணவ சமயிகள் அணியும் திருமண். முருங்க - அழிய. துளைதல்கூடின்-துளையப்பெறின். மோகம்- மயக்க அறிவு. நீத்து-ஒழித்து. உய்வார் - பிழைப்பார். ஏகாரம் - தேற்றம். 'உண்மாசு கழுவவது நீறென்றே யுபநிடத முரைப்பக் கேட்டு, மண்மாசு படப்பூசும் வடிவுடையா ரகன்றதற்பின் மனையில்வைகும், பெண் மாசு கழியவொரு சிவனடியார் தமைக்காணப் பெருமலின்றென், கண்மாசு படுவதெனக் கனிந்தொழுகு தலையன்பாற் கவலை கூர்வான்' எனவரும் பரஞ்சோதியார் வாக்கு ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. கன்னங்கரிய - மிகக்கரிய ; சின்னஞ்சிறிய என்பது போன்ற வழக்கு. ஓட்டெடுக்க, மோத உதிரும் என்று கூட்டி வினை முடிக்க. பலவுதிரும் தென்னம்பழம் - தென்னம்பழம் பல வுதிரும் என மாற்றுக. எருமைக்கடாப் பாய்ந்து பொய்கை நீரைக் கலக்க அதனால் வரால் எழுந்து துள்ளித் தென்னையின் மோதப் பழம் பல வுதிரும் தண்டக நாடு என்க. காமர் பொய்கை - அழகிய தடாகம். ஓட்டெடுக்க - விரைந்து செல்ல.

—

மாறு படுமன் னவரெனினும்
வளவன் கழற்கா ஞெழினவர்வாழ்
மணிமா ளிகைகண் மிக்குயரு
மாறு விடுப்பாய் மறையோர்முற்
கூறு படுநம் பரனடியார்
குறிப்புள் ளுணர்ந்து நெடுவானுங்
குறுக நிமிர்மா டங்கள்பல
குயிற்றிக் கொடுத்துக் குடியமைப்பாய்
வேறு படுமா றியாம்வகுத்த
வீட்டை விடுத்துச் செலின்வரலென்
வேழக் கரும்பின் சாறோடி
விரிந்த கரம்பும் பாய்ந்துகுழை
சேறு படுதண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (௬)

(கு - ரை.) மாறுபடும் - பகைமையாய. கழற்கால் - வீர கண்டையணிந்த பாதம். மறையோர் - வேதமோதுவோர், பிராமணர். முற்கூறுபடும் - முதன்மை வாய்ந்தவராகக் கூறப்படும். குறிப்பு - திருவுள்ளக்குறிப்பு. நிமிர் - ஓங்கி யுயர்ந்த. யாம்வகுத்த - அடியேங்கள் கட்டிய. வீடு - சிற்றில். விடுத்துச் செலின் - அழியாமல் விட்டுச்சென்றால். வரல்என் - வருவது என்னை? ஒரு தீமையுமில்லையே என்றபடி. கரம்பு - பாழ்நிலம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. குழைசேறு - குழைந்தசேறு; வினைத்தொகை. கரும்பின் சாறோடிக் கரம்பு நிலங்களிற் பாய்ந்து குழைந்த சேறாக்கி நன்னிலமாக்கும் தண்டக நாடு என்க. வேழக் கரும்பு என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை.

அலைக்கும் புனல்சூ ழம்பலத்தி
லாடும் பெருமா னருள்பெற்று
லவன்செய் தொழிலோ ரைந்துண்டு
வமைந்த தொழிலோ மேற்கோட

னிலைக்குங் கடையென் றொழித்தனையோ
நினையா நிற்கு மனுக்கிரக
நீயே யதுசெய் யாவிடினெந்
நிரப்பு நீக்கு பவரியாரே
மலைக்கும் பிறவிப் பிணிமருந்தே
வாழ்த்து வார்சிந் தாமணியே
வயங்குஞ் சைவப் பெருவாழ்வே
மாறாக் கருணை மாக்கடலே
சிலைக்குந் தமிழ்த்தண் டகநாடா
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே
செல்வஞ் செருக்கு குன்றையருட்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே. (கo)

(கு - ரை.) தொழில் ஓரைந்து - படைத்தலாதி ஐந்தொழில்கள், அவற்றுள் நடுவண் அமைந்ததொழில் - அழித்தல். நடுவண் அமைந்த தொழிலென்று மேற்கொண்டீர்போலும். எனினும் நடுவணமைந்த, தொழிலாகாது என்று அறிவீராகவென்றபடி. நடு - ஈண்டு நீதியாயவென்பது. அநுக்கிரகம் கடையாயுள்ள தொழிலென்று கைவிட்டீரோ. கடை - ஈறு இகழப்பட்ட என்னும் இருபொருளின் வைத்துப் பொருள்காண்க. அது - அவ்வநுக்கிரகம். நிரப்பு - வறுமை. சிலைக்குந்தமிழ் - ஒலிக்கும் தமிழ்மொழி வழங்கும். தண்டகநாடு எனக் கூட்டுக.

---

௯. சிறுபறைப் பருவம்

[இரண்டாம் ஆண்டில் நிகழும் தொழில்]

ஆயபர சமயக் கருங்கடா யானைக்
கரிக்குருளை வாய்முழக்கு
மரும்புகழ்ச் சைவப் பசும்பயிர்க் குலகுரு
மாழியுண் புயன்முழக்கும்
பாயமிடி யாளருக் களவில்பொன் செறிசெய்த
பண்டார வாய்திறந்து
பலவுங் கவர்ந்திடுமி னெனவெறித் திடுகொடைப்
பயன்முரசி னெழுமுழக்கு
நேயமிகு வளவர்பெரு மாற்காக வப்பாரி
னேர்ந்ததன் படையெழுப்பு
நிலாம்பணை முழக்குமா க்குணின் மலர்க்கைகொடு
நிகழ்பாலி வளனுணர்ந்து
தேயமுழு தும்பரவு துண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (௧)

(கு - ரை.) கடாயானை - ஆண்யானை. அரிக்குருளை - சிங்கக் குட்டி. புகழ்ச்சைவம்-வேதமுதலிய பிரமாண நூல்களால் சித்தாந்த மாகப் பேசப்படும் புகழையுடைய சைவம். ஆழியுண்புயல் - 'கார் கோள் முகந்த கமஞ்சூன் மாமழை' யென்பதினுங் காண்க. உண்புயல்: வினைத்தொகை. மிடியாளர் - தரித்திரர். பண்டாரம்- கருவூலம், பொக்கிஷம். கவர்ந்திடுமின் எனல் தெரித்திடும் - எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்பதை யாவர்க்கும் அறிவிக்கின்ற. கொடைமுரசு-கொடுத்தலின் பொருட்டு முழக்கும் முரசு. ஆகவம்- போர். பணை - வாக்கியம். குணில் - குறுந்தடி. துண்டீரநாடு - தொண்டைநாடு; துண்டீரன் - தொண்டைநாட்டுத் தலைப்பதியாய காஞ்சியையாண்ட ஓரரசன்.

ஓங்குமுனி வரரிருவர் கைகுவித் தாமுழக்
குறவெழுப் பிக்களிக்க
உலகமுழு தீன்றசிவ காமவல் லித்தா
யுலோசனம் விடுத்துநிற்கப்
பாங்குபுனை செம்பொனம் பலநடன நவிலும்
பரஞ்சோதி மதுவொழுக்கும்
பச்சைத் துழாயண்ணன் மத்தள முழக்கினும்
பரவுபே ருவகைபூப்ப
வாங்குதிரை யாற்பாலி வீரசெம் மணியும்வெள்
வயிரமுங் கரைவிராவ
வண்படுகர் மேயும்வளை கோட்டெருமை யதுகண்டு
வாய்வெரீஇ யோட்டெடுக்குந்
தேங்குதிரு வம்பரவு தொண்டைர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (உ)

(கு - ரை.) முனிவரர் இருவர் - பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர். வல்லித்தாய் - வல்லியாகிய தாய். உலோசனம் - திருக்கண். பரஞ்சோதி - மேலாய சோதி. அலகில் சோதியன் என்பதும் அது. துழாயண்ணல் - துளவணிந்த திருமால். பரஞ்சோதி உவகை பூப்பவெனக் கூட்டுக. படுகர் - ஆற்றினிருந்தேறும் வழி, படுகை நிலம். வளைகோடு - வளைந்தகோடு. வாய்வெரீஇ-பயந்து. தேங்கு - நிறைந்த. திருவம் - செல்வம். களிக்க, விடுத்துநிற்க, உவகை பூப்ப, நீ சிறுபறை முழக்குக எனக் கூட்டுக. செம்மணியும் வயிரமுங் கரையில் அலைவீசி யெறிவது கண்டு எருமை ஓட்டெடுக்கும் எனப் பொருள்காண்க. களிக்க, நிற்க உவப்ப பூப்ப சிறுபறை முழக்கியருள் எனக் கூட்டுக.

புகழ்சரியை கிரியையை யனுட்டித்து வருகின்ற
புண்ணியப் பேற்றினர்க்குப்
புலரியிற் சிவபிரான் றளியெழுஞ் சங்கமுற்
போதரு முழக்காகவு

மிகழ்வில்சிவ யோகசா தனமரீஇ யம்முறை
யியங்குதிற லாளருக்காங்
கெழுகின்ற சங்கபட கம்பேரி யாதியி
னிசைப்பெரு முழக்காகவு
மகழ்கின்ற பாலியாற் றலையெழீஇக் கற்பக
மலைத்தோட வதனடிக்க
ணவாய்நின்ற காமதே னுவைநோக்கி நின்று
லமைந்ததிப் படரெனநனி
திகழ்கின்ற செல்வமுயர் தொண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (௩)

(கு - ரை.) புலரி - விடியல். தளி - திருக்கோயில். போதரு முழக்காகவும் எழுகின்ற முழக்காகவும் முழக்கியருள் என்று கூட்டுக. எழுகின்ற சங்கபடகம் பேரியாதி - இவை யோகங் கைவந்த பெரிய அவ்வநுபவத்துக் கேட்கும் நாத ஒலிகள். படர் - துன்பம். கற்பகம் பாலியாற்றால் அலையுண்டபோது தன்னடியி னிருந்த காமதேனுவை நோக்கி நின்றால் எனக்கு இவ்விடர் ஆயது என்றதென்க; காமதேனுபொழிந்தபால் பெருகிப் பாலியாறு ஆயது என்னும் வரலாறு பற்றி இங்ஙனம் கூறியது என்க. அகழ்கின்ற - ஆழமாகத் தோண்டப்படுகின்ற. வெள்ளம் வரும்போதெல்லாம் மண்ணைப் பறித்துக் குழியாக்குவதால் அகழ்கின்ற பாலியாறு என்றார். அவ்வாற்றின் அலை மேலெழுந்து கற்பகத்தை வேர் பறித்து அசைத்து ஓடும் என்க.

ஆன்றசிவ புண்ணிய முழக்கமும் பற்பலவ
ராயவடி யவர்தம்வரலா
றாகிய சரித்திர முழக்கமுந் தெய்வமண
மகலாத தமிழ்முழக்கு
மேன்றபல வறமுழக் கமுமிணை யிலாதாய
வினியதிரு வருண்முழக்கு
மெய்துதற் கரிதாஞ் சிவானு போகப்பே
ரிரும்பெரு முழக்குமான

மான்றபைங் கமுகம் பொழிற்றலைத் தவிர்செய்ய
மதுவநிறை தேத்தடைக்கண்
வான்பிறைக் கோடுதற் கவரின னெனக்கீள
வாவிகுள மோடையெங்குந்
தேன்றவழ வதுவிழுந் துண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (ச)

(கு - ரை.) மான - ஒப்ப. மான சிறுபறைமுழக்கியருள் என்று கூட்டுக. மான்ற - மயங்குதற்கான. பொழிற்றலை - பொழிலிடத்து. தவிர் - தங்கும். தேத்தடை - தேனடை, தேன்கூடு. தற்கவர் இனன் - தன்னைக்கவரும் சூரியன். எனக்கீள - என்று எண்ணிக் கீள. அது - அத்தேன். பிறைக்கோடு சூரியன் என்று தேன்கூட்டைக் கிழிக்க அத்தேன் விழும் நாடு என்க.

வில்லூரு மணிமோலி வளவர்பெரு மான்பொனடி
வீழாத மருவலர்க்கும்
வெண்ணீறு கண்மணி புனைந்தைந் தெழுத்தெணு
வீணராஞ் சமயருக்கு
மெல்லூரு மொண்சிவ மணங்கமழ்த லில்லா
தியைந்தசிந் தாமணிமுத
லெந்நூற்கு நெய்தலம் பறைமுழக் கேயாக
வெல்லொளி மழுக்குமேனிச்
சொல்லூரு மெம்பிரான் பெருமதம் பொழிமண்
டுழாங்கைமா லியானைதந்த
தோற்போர்வை போர்த்தெனத் தென்றல்வந் துலவவழ
ரேற்றுதே மாஞ்சோலைமேற்
செல்லூரு மேன்மையமை துண்டீர வளநாட
சிறுபறை முழக்கியருளே
தென்றலங் கன்றுலவு மன்றவொண் குன்றைமுனி
சிறுபறை முழக்கியருளே. (ரு)

(கு - ரை.) வில் ஊரும் - ஒளிகாலும். மோலி - கிரீடம். மருவலர் - பகைவர். கண்மணி - உருத்திராக்கம். ஐந்தெழுத்து - திருவைந்தெழுத்து, பஞ்சாட்சரம். எஞ - எண்ணாத. நெய்தலம் பறை - சாப்பறை. மருவலர்க்கும், சமயருக்கும், எந்நூற்கும் நெய்தலம்பறை முழக்காகும்படி நீ பறை முழக்கியருள் எனக் கூட்டுக. மருவலர் சமயர் நூல்கள் இறந்துபட என்பது கருத்து. எல்லொளி - ஞாயிற்றினது ஒளி. சொல் - புகழ், யானைதந்த தோற் போர்வை போர்த்தெனச் சோலைமேற் செல்லூரும் என்க. அழல் தோற்று - நிறத்தால் நெருப்பைக்காட்டும் என்றபடி. செந்நிறம் வாய்ந்த சிவபிரான் கரிய யானைத்தோலைப் போர்த்தாங்கு நெருப் பனைய மாந்தளிருடைய சோலையில் மேகங்கள் தவழும் மேன்மை யமைந்த நாடு என்பது கருத்து.

வேறு

பிதிருந் தரமற வின்பா லளவிப்
பிழிசுவை மதுவிரவிப்
பிறங்கிய புல்ல கண்ட நிறீஇச்சுவை
பெறுங்கண் டுங்கூட்டி
யெதிரும் பொருளில் பலாக்கனி மாங்கனி
யிவைவா ழைக்கனிமு
னியையு முழுக்கனி முந்திரி கைக்கனி
யிவ்விர தமுநாட்டி
யதிருங் கடலமிர் தமுமு ளுறுத்தி
யவாங்குழல் வீணையிசை
யத்தனை யும்புக வைத்துச் சிவமண
மகலா தேகமழ
முதிரு மருட்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (௬)

(கு - ரை.) பிதிரும் தரம்அற - உதிரும் தன்மை நீங்க (உதிராமல்). இன்பால் - இனியபால். பிழிசுவை - பிழிந்த சுவை யுடைய. புல்லகண்டம் - சருக்கரை. கண்டு - கற்கண்டு. முன்

இயையும் - முதலாகப் பொருந்திய. இரதம் - இரசம். கடலமுதம்- கடலினுண்டாய வமுதம். அவாம் - விரும்பப்படுகின்ற. குழல் வீணை இசை - குழலிசை வீணையிசை. அகலாது - ஒழியாது.

அத்தி தருங்கவி யென்மரு நன்று
வறைகுதி ரம்மட்டோ
வவாவிய புத்தி தருங்கவி யென்மரு
மதுமட் டோவின்னுஞ்
சித்தி தருங்கவி யென்மரு மெல்லாத்
தீர்த்தங் களுமுறுமா
செய்யாச் சுத்தி தருங்கவி யென்மருஞ்
செப்பிய வம்மட்டோ
பத்தி தருங்கவி யென்மரு மாகிப்
பாரிற் புலவரெலாம்
பல்லா றோதுபு பாராட் டக்கதி
பற்றிய பல்லோர்க்கு
முத்தி தருங்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (எ)

(கு - ரை.) அத்தி - உண்டு எனப் பொருள்தரும் அஸ்தி யென்னும் வடமொழித் தற்பவம். அத்திதருங்கவி - நாத்ரழும்பேற நாத்திகம் பேசுவோரைத் தெழித்து, காணப்பட்ட வுலகிற்குக் காணப்படாத முதல்வன் உண்டு, அவனடிமைகளாய ஆன்மா வுண்டு, இருவினைகளாய பாவ புண்ணியங்களுண்டு, இவற்றின் பயனாய வின்பதுன்ப நுகர்ச்சிக்கு எதுவாகு மறுபிறப்புண்டு என்பனவாதிய நிறுத்துங் கவி. என்மரும் - எனக் கூறுவோரும். நன்று அறைகுதிர் - நன்றாகச் சொல்கின்றீர். அம்மட்டோ - அவ்வளவினமையுமோ, மட்டு - அளவு. அவாவிய - விரும்பிய. புத்தி - இம்மை யின்பம். இவை - இடம், பொருள், ஏவல், உறவு, கீர்த்தி முதலியவாம். சித்தி - எட்டுச்சித்தி முதலிய. உறுமா செய்யா - விளைவியாத. சுத்தி - புனிதம், மனத்தூய்மையும்கொள்க. பத்தி - அன்பு. பல்லாறு - பலவகை. முத்தி - அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடு.

தனிவி லெமைப்பொரு வார்களு நெஞ்சு
கரைந்து கரைந்துருகக்
காமரு பத்தியும் வயிராக் கியமுங்
கவினக் குதிகொள்ளத்
தனிவில்பொன் மேருவெ னக்கொடு திரிபுர
தகனம் புரிபெருமான்
றயங்குபொ னம்பல நின்றுபல் லோரஞ்
சலிசெய நடநவில
நனிவி லிடும்புகழ் மிகுசம் பந்தரு
நாவுக் கிறையவரு
நாவலர் கோவுஞ் சிரகர கம்பித
நன்கு புரிந்தருள
முனிவி றமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (அ)

(கு - ரை.) வயிராக்கியம் - உலகப்பொருளின் வரும் உவர்ப்பு. தனிவில் - ஒப்பற்றவில். தனிபொன் மேருவில் எனக் கொண்டு கூட்டுக. அஞ்சலிசெய - கைகூப்பி வணங்க. நனிவிலிடும்புகழ் - மிக்க ஒளியமைந்த புகழ். இறையவர் - அரசர். சிரகரகம்பிதம் - சிரக்கம்பனம் கரக்கம்பனம் (தலையசைத்தல் கையசைத்தல்). முனிவு - வெறுப்பு. இல் - இல்லாத.

நந்து புராணமெவ் வளவா யிற்றென
நாடுறு மனபாய
னகைமகிழ் பூப்ப மணிக்கா லாயிர
நண்ணிய மண்டபவாய்
வந்து விராவு மிடத்தி னமர்ந்து
வயங்குறு கையேட்டின்
மாண்பார் கண்டங் கொண்டங் கெழுதுநர்
மாறு தேயெழுதப்

பிந்து வரைந்த வெழுத்தினு ளொன்றும்
பெயரா தக்கரமாம்
பெயர்ப்பொரு டேற்றுபு நிலைபெற யார்க்கும்
பெட்கும் விருப்பமெழ
முந்து தமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (௯)

(கு - ரை.) நந்து - ஆக்கம், வளர்தல். ஆக்கப்படும் புராணம் என்றது. மணிக்கால் ஆயிர நண்ணிய மண்டபம் - ஆயிரக்கான் மண்டபம். வாய் : ஏழனுருபு. கண்டம் - எழுத்தாணி. மாறாதே - ஓய்வின்றி. பெயர்தல் - நீங்குதல். அக்கரமாம் பெயர்ப்பொருள் தேற்றுதல் - அக்கரம் என்னும் பெயரினது பொருளை விளக்கல். அக்கரம் என்ற சொல்லின் பொருள் அழிவில்லாதது என்பது.

தங்கு தமக்கெதிர் நின்றுள முருகத்
தரிசித் திடுவளவன்
றன்செவி பரிசன ரஞ்செவி மறையவர்
தஞ்செவி யுங்கேட்க
வெங்கு மளாம்புக ழிச்சே வையர்கோன்
யாமே முதனல்க
வெம்மடி யார்வர லாறு முழுக்க
வினிக்கப் பாடினனாற்
பொங்கு விருப்பிற் கேட்குக வென்னப்
பொன்னம் பலவாணர்
பொலிதிரு வாக்கடி ஞெகிழியி னொலியொடு
பொற்ப வெழுப்பவருண்
முங்கு தமிழ்க்கவி பாடிய புலவன்
முழக்குக சிறுபறையே
முழுமணி மாடக் குன்றத் தூரன்
முழக்குக சிறுபறையே. (௧௦)

(கு - ரை.) வளவன் - சோழன் (அநபாயன்) பரிசனர் - சுற்றத்தார். எங்கும் அளாம் புகழ் - எவ்விடங்களிலும் பரவிய கீர்த்தியுடைய. யாமே முதனல்க வெம்மடியார் வரலாறு முழுக்க வினிக்கப்பாடினனுற் பொங்கு விருப்பிற் கேட்குக - இது நடேசப் பிரானது திருவாக்கு. என்னு - என்று. அடிநெருகிழி - திருவடிச் சிலம்பு. முங்குதல் - மூழ்குதல்; இது மலைநாடு கொங்கு நாடுகளில் வழங்கும் சொல்.

௧௦. சிறுதேர்ப் பருவம்

[இது நான்காம் ஆண்டின் நிகழ்வதாகும்.]

மருவாய் நறுந்தா தகித்தொங்கல் வளவர்கோ
மகனுட னிவர்ந்திருகையு
மணிக்கவரி வாங்கிவீ சக்கற்ப கப்பூ
மகிழ்ந்துவா னுடர்தூற்றப்
பெருவாய் திறந்துபட கம்பேரி முதலாம்
பெரும்பணை யெலாமுழங்கப்
பிறங்குமூ வாயிரவர் முதலியோர் மறையொலி
பிறங்கத் தொடர்ந்துபோதக்
கருவா யுறுமற்றை யாருந் தலைக்குமேற்
கைகுவித் தேத்திமேவக்
கருதும் புராணமுடி விற்குஞ் சரத்தில
கடத்திவர்ந் தோங்குதில்லைத்
தெருவா யுலாப்போது சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்தினோன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (௧)

(கு - ரை.) மரு - வாசனை, வாய் - வாய்ந்த. தாதகி - ஆத்தி. தொங்கல் - மாலை. இவர்ந்து - ஏறி. படகம், பேரி இவை வாச்சியங்களின் பெயர்கள். பணை - வாச்சியம். மூவாயிரவர் - தில்லைத் திருவுடையந்தணர் மூவாயிரவர். வாய்: ஏழனுருபு. கருவாய் உறு - பிறவியிற் பொருந்தாத. மற்றையோர் - சிவனடியார்; பிறவியிற் பொருந்தாது சிவபதம் பெறுவார் அவரே யாகலின். குஞ்சரத்து இலகடம் யானைமேற்றவிசு. உலா - பவனி. சிறுகோல் - தாற்றுக்கோல். இதனையெடுத்து அரசு செங்கோல் நிறுத்தினோன் என்ற குறிப்பினால் வேளாளர்குலத்திற் பிறந்தோன் எனச் சேக்கிழாரை யுணர்த்தினாராயிற்று. மன்னர் செங்கோலை நிலைபெறச் செய்வது ஏரடிக்குஞ் சிறுகோல் என "ஏர் எழுபது என்னும் நூல் கூறுவதும் காண்க.

முறியுமல ரும்பொருவு திருமேனி யுமையம்மை
　　மூவுல குயத்தழுவுபு
　மூரிப் புனற்கம்பை யெம்பிரான் றிருமேனி
　　முற்றுங் குழைத்தனான்றி
லறியும்வகை யறமெலாம் பொலியவிரு நாழிநெல்
　　லளந்தப் பிரான்கொடுக்க
　வனையமா தேவியேற் றேற்றகை யுயிர்த்தமக
　　ளாலுயிர்த் தோர்களேநன்
னெறியுநல னும்பெருக வுளரெனல் குறித்தவர்கை
　　நீட்டப் பணிந்துவாங்கி
　நீடுங் கொழுக்கொடுதம் மனையுதவி யானனி
　　நிரம்பப் பெருக்குகுடியுட்
செறியுமொரு குடியாய சேவையர் குலாதிபன்
　　சிறுதே ருருட்டியருளே
　சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திநேன்
　　சிறுதே ருருட்டியருளே. (உ)

(கு - ரை) முறி - தளிர். தழுவுபு - தழுவி. மூரி - வலிய. கம்பை - நடுங்கச் செய்தது என்னும் பொருளது; கம்பம் - நடுக்கம். வலிய பெருவெள்ளமாய் வந்து காமாக்ஷியம்மையாரை நடுங்கச் செய்த கம்பையாறு என்றது. அறமெலாம் - முப்பானிரண்டு அறமும். ஏற்று-கொண்டு. ஏற்ற-அவ்வாறுகொண்ட கையுயிர்த்த மகள் - கங்கை. அவளாலுயிர்த்தோர்கள் - வேளாளர்கள் உயிர்த் தோர்களே - ஏகாரம்: தேற்றம். கொழு - காறு; இது கலப்பையை உணர்த்தியது. தம்அனே - தம்அன்னையாகிய உமையம்மையார். ஒருகுடி - சேக்கிழார் குடி. இறைவி யிறைவனிடத்து இரு நாழி நெல்பெற்று வேளாளருக்குக் கொடுத்ததை, 'இமயமலே யரையன்மக டழுவக் கச்சி யேகம்பர் திருமேனி குழைத்தனான்று, சமயமவை யாறினுக்குந் தலைவிக் கீசர் தந்தபடி யெட்டுழக்கீ ராழி நெல்லு, முமைதிருச்சூ டகக்கையாற் கொடுக்க வாங்கி யுழவு தொழிலாற்பெருக்கி யுலக மெல்லாந் தமது கொழுமிகுதிகொடு வளர்க்கும் வேளாண் டலைவர்பெரும் புகழுலகிற் றழைத்த தன்றே' என்னும் சேக்கிழார் புராணத் திருவிருத்தத்தாலறிக. நீடும் கொழுகொடு - நீண்ட கொழுவைக் கொண்டு. தம்மனே - தம் மனைவி.

வெருவப் பகைக்கடல் சுவற்றழ லரும்புகண்
விரைத்தாத கித்தொடையலான்
வீசவீ சப்பெற்று வாம்பரி யுகைத்துமிளிர்
வெங்கடாக் களிறுகைத்து
முருவக் கதிர்த்தரள மாலைகால் யாத்திட்ட
வொள்ளொளிய யானமூர்ந்து
மொருநம்பி யாரூர னைப்புகலி யாண்டகையை
யொப்பாயி னுயதாஅன்று
மருவப் பொலிந்தமட் டேரூரின் முதலடி
மரீஇயவிரு வருளொருவரு
மானுவாய் வையக மெடுத்தேத்த நிறைபுனல்
வயங்குமூ ருணிநிகர்த்த
திருவப் பெருக்கினமை சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திளுேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. - (௫)

(கு - ரை.) தாதகித் தொடையலான் - சோழன்; சிவனெனவுங் கொண்டுரைத்தலுங் கூடும். அழலரும்புகண் - நெருப்பு வெளிப்படுகின்ற நெற்றிக்கண். கால்யாத்திட்ட யானம்-பல்லக்கு, சிவிகை ஒள்ளொளி எனவும் கூட்டுக. பரியூர்ந்தும் களிறுகைத்தும் நம்பியாரூரர் நிகர்த்தார் என்றும் யானமூர்ந்து ஆளுடைய பிள்ளையாரையும் ஒப்பினுரென்றும் கொள்க. நம்பியாரூரர் குதிரை பெற்றிருந்தார் என்பது அவரது திருக்காரோணத்துப் பதிகத்துக் காணத்தக்கது. யானைபெற்றது திருக்கயிலாய யாத்திரையில். புகலி - சீகாழி அதான்று - அஃதன்றி. மட்டேர் - பூமித்தேர், மண்ணுலாய வண்டி. முதலடி - செய்யுளின் முதலடி. அதனின் மருவிய இருவருள் ஒருவர் - சோழர் இறைவர் என்பவருட் சிவனுய இறைவனென்க. மானுவாய் - ஒப்பாவாய்.

வசைதவிர் வினைத்திட்பம் வாய்ந்தாக வப்பாரின்
மாற்றல ரெதிர்ந்தகாலை
மழைமதக் களியானை வாம்பரி சயந்தனமுன்
மற்றுள வருதினியெலா

மசைவில்பல் படைக்கலங் கொடுநூழி லாட்டுபுப
லாறு வெழுந்தநெய்த்தோ
ரவ்வனிக வழனிழுத் தோடியுவ ராழிபுக்
களவிறிடர் செய்யநோக்கி
யிசைமல ரலங்கலொடு வாகையுஞ் சூடியா
ரெய்தப் புனைந்தபெருமா
னிரும்புலியை மேருமுடி யேற்றிப் பெருந்தே
ரிணங்குற வுருட்டிநேமி
திசைதிசை யுருட்டச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திறேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (௪)

(கு - ரை) வினைத்திட்பம் - வினைவலி, வாய்ந்து + ஆகவப் பார் என்று பிரிக்க. ஆகவப்பார் - போர்க்களம். சயந்தனம் - தேர். வரூதினி - சேனை. அசைவு - மடிதல், கெடுதல். நூழிலாட்டுபு - கொன்று. பலாறு - பல வலு. நெய்த்தோர் - இரத்தம். அவ்வனிகம் - அந்தப் படைவீரர்கள். அழன் - பிணம். உவராழி - உப்புக்கடல். திடர் - மேடு. வாகை - வெற்றிமாலை. ஆர் - ஆத்தி. புலியை - புலிக்கொடியை. நேமி - சக்கரம். இஃது ஆணையை புணர்த்தும். ஆகவப் பாரில் மாற்றலர் எதிர்ந்தகாலை, நூழிலாட்டுபு, நெய்த்தோர் ஆறு திடர்செய்ய நோக்கி, வாகையுஞ் சூடிஆர் புனைந்த பெருமான் நேமியுருட்ட உருட்டியருள் என வினை முடிவு செய்க.

சாதகப் பறவைக் கிரும்புயற் றுளியுஞ்
சகோரத்தி னுக்குதிக்குஞ்
சந்திரன் விடுங்கரமு மம்புயத் திற்கெழு
தாம்பரித் தேரிரவியு
மேதக வுறுந்தவத் திற்கருளு மவ்வருள்
விளக்கத் தினுக்குழுவலு
மேவருங் கல்விக்கு நுண்ணறிவு நுண்ணறிவு
வீக்கத்தி னுக்கொழுக்கு

நோதக விலாதமைந் தாங்கருள் வழிச்செலீஇ
நோய்ப்பிறவி போக்குவார்க்கு
நோற்றவர் புராணமில் லாதமை தராதா
நவன்றெம்மை யாண்டபெம்மான்
நீதக மதித்திடாச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திஞேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (ரு)

(கு - ரை.) புயற்றுளி - மழைத்துளி. சந்திரன் விடுங் கரம் - நிலாக்கதிர். அம்புயம் - தாமரை. எழுபரி - சப்தா வென்னுங் குதிரை. தாம்பரி - தாவும் பரி. உழுவல் - விடாது தொடர்ந்த அன்பு. வீக்கம் - பெருக்கம். ஒழுக்கு - ஒழுக்கம், நடை. நோதகவு - கேடு. நோய் - துன்பம். நோற்றவர் - சரியையாதி பாதங்களின் சலித்த திருத்தொண்டர். அமைதராது - பொருந்தாது. ஆ - ஆக.

எய்குன்ற வார்சிலைப் பெருமா னுளத்துவகை
யெய்தமறை யோர்கள்குழுமி
யிையவுப கரணமெல் லாந்தகச் சேர்த்தினிய
தென்னுமொரு தேத்தமர்ந்து
பொய்குன்ற யாககுண் டத்தழ லெழுப்பமேற்
போயபூம் புகைவானெடு
பொலியுமுச் சைச்சிரவ மயிராவ தந்தான்
பொறுத்தநிற மேவச்செயா
மெய்குன்ற வந்தவா றென்னெனக் கற்பகம்
வெதும்பப் புரிந்துபின்னும்
விண்ணு டடங்கவு நண்ணு வரம்பையர்
விழித்துணை யொருங்கிமைப்பச்
செய்குன்றை யம்பதிச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திஞேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (சு)

(கு - ரை.) எய்குன்ற வார்சிலைப் பெருமான்-(அம்பு) எய்வதற் குரிய மலையாகிய நெடிய வில்லைப் பிடித்த தலைவன் (சிவபெருமான்). உவகை - மகிழ்வு. உபகரணம் - துணைக்கருவி. தேத்து - இடத்து. பொய்குன்ற - பொய் நீங்க. உச்சைச்சிரவம், அயிராவதம் - இவை பாற்கடல் கடைந்த ஞான்று அதனின்றெழுந்த இந்திரனது வெள்ளைக் குதிரையும், வெள்ளை யானையுமாம். தான் பொறுத்த நிறம் புகையாகிய தான் பொறுத்த கருப்பு நிறம். மேவ செயா - பொருந்தச் செய்து. நண்ணு - நண்ணி. அடங்கவும் - முழுவதும். மெய்குன்ற - உடல் மாறுபட (வெள்ளை கருமையாக) வேள்விப் புகையானது, மேற்சென்று வெள்ளையானை வெள்ளைப் பரியைக் கருப்பு ஆக்கி கற்பகத்தைக் கருக்கி அரம்பையர் கண்களையும் இமைக்கும்படி செய்குன்றை என்க.

புழுங்குங் கதிர்ப்பருதி யெழமுறுக் குடைமுகப்
புண்டரீ கத்தடத்துப்
பொலிதரச் சூழ்ந்துநிற் கின்றதரு விடபமலர்
பொழிமது முழுக்கவீழ்ந்தே
யெழுங்குங் குமத்தோ ளிணைந்தமுலை யார்கள்கன
விரதமன் றென்றுநீங்க
வெறிதிரை கொளுங்காலை யலகிலோ திமமாங்க
ணெய்திப் படிந்துதளையா
வழுங்குந் தரத்தவாய் மேலெழமுன் னீங்கியோ
ராகமுழு வதுநனைந்தே
யருமைவெண் முகில்செய்ய தேன்பொழித லெனவியந்
தாகாய நோக்கிநிற்குஞ்
செழுங்குன்றை யம்பதிச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திநேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (எ)

(கு - ரை.) முறுக்குடை - முறுக்கு அவிழும். தரு - மரம். விடபம்-கொம்பு, கிளை. மது-தேன். கனவிரதம்-நீர். அலகுஇல்-அளவில்லாத. ஓதிமம்-அன்னம். தளையா-குடைந்து. அழுங்கும் - ஒளி மழுங்கும். முன் நீங்கியோர் - முன் நீர் அன்று என்று நீங்கிய மாதர்கள். ஆகம் - உடல், வெள்ளிய மேகம் சிவந்த தேனைப்

பொழிந்ததென்று வியந்து நிற்கும் என்க. தாமரைவாவியில், சூழ்ந்த மரக்கொம்பு மலரினின்று வீழ்ந்த தேன் கலந்திருப்ப, மங்கையர்கண்டு நீர் அன்று என்று கருதி, நீராடாமல் நிற்க அன்னங்கள் அந் நீரிற் படிந்து வெண்ணிறம் மாறி மேல் எழுந்து வர, நின்ற மங்கையர் உடலில் தேன்விழுந்து நனைக்க வெண் மேகம் செந்தேன் மழை பொழிகின்றதே! என்ன வியப்பு இது என்று கூறி வான்நோக்கி நிற்பர் என்பது குன்றைப் பதிவளம்.

வெங்கடிய வாணவ மலக்குருட் டிருளுளம்
வெரீஇப்பதறி யோட்டெடுக்கும்
வெண்ணீறு சாதனம் விழைந்தவர்த முககமல
மேவுற் றுருங்குமலரும்
சந்தமுற மேவுபர சமயர்வா யாம்பல்பல
வுந்துயர மைந்துகுவியும்
பரவுவே தாகம புராணமெனு மங்கலப்
பணைமிக் கெழுந்தொலிக்கு
மங்கலுழு மாதரா ருடலி னெறிந்தகுழை
யன்றித் தடுப்பாரில
ரவைகளையு மகலுற வகற்றினே மண்ணகத்
தமையவெழு கின்றதாய
செங்கதி ரெனச்சொலச் சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திஞேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (அ)

(து - ரை.) இருள் - இருட்டு. ஆணவ விருட்டு புறவிருளினும் வலிதாய் எல்லாவற்றையும் தான் மறைப்பதன்றித் தன்னையும் மறைத்து நிற்கும் தன்மையதென வறிக. முகக்கமலம் - முகமாகிய தாமரை. பங்கம் - சேறு, தோல்வியெனப் பரசமயிகளது வாய் பற்றிக் கொள்க. ஆம்பல் - குமுதம். மங்கலப்பணை - மங்கலமாகிய வாச்சியம். அம்கலுழும் - அழகு ஒழுகுகின்ற. மாதர் ஊடலால் வெறுத்து எறிந்த காதணிகள் தேருருள்வதைத் தடுக்கும்; வேறு தடுப்பார் எவரும் இலர் எனக் கூட்டுக. அவை - அக் குழை. செங்கதிர் - ஞாயிறு. மண்ணகத் தெழுகின்ற செங்கதிர் என்று கூறும்படி தேருருட்டியருள் என்க.

சுவையமையு மோதகங் கனிபலவு மற்றவுந்
தும்பிமுக வற்குநல்கித்
தொழவமுது செய்தலா லூறென்ப திந்தநகர்
சூழ்நக ரினும்புகாது
நவையதடை யாதென்னி னச்சுமுதல் வலியவே
நவிலவேண் டுவதினியெவ
னன்னுதற் றிருநீறு நிலவெறிக் கக்குழை
நலங்கொண்மணி வெயிலெறிக்க
வவையகம் வியக்குமுப் புலவருண் முக்கனி
யருந்தமிழ்ச் சுவையனைத்து
மாராய்ந் தெடுத்துப்பல் செய்யுண்முக மாவறிய
வறிவித்த பெருநாவலன்
சிவையுதவு சொற்கொண்ட சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திஞேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (கூ)

(கு - ரை.) மோதகம் - ஒரு வகைப் பணியாரம். தும்பி முகவன் - யானைமுகன், விநாயகன். ஊறு - விக்கினம், தடை. சூழ் நகர் - புறநகர். நவை - குற்றம். அச்சு - தேரச்சு, உருள் கோக்கு மரம். வலியவே : ஏகாரம் தேற்றப் பொருளது. எவன் - என்னை. அவை - சபை. அகம் - மனம். முப்புலவர் - ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய வரசு, ஆளுடைய நம்பி என்பார். அருள்- அருளிய. முக்கனி - வாழை மா பலாவெனுங் கனிகள். சிவை - உமாதேவியார். சொல் - நெல். உமையுதவிய நெல்லைக்கொண்டு உழு தொழில் பெருக்கிய சேவையர் குலம் என்க. சிவை யுதவு சொல் என்பதைப் பராசத்தி யுருவமாகிய திருவருள் எடுத்துதவிய 'உலகெலாம்' என்னும் சொல்லுபகாரங்கொண்ட என்னலுமாம்.

பண்புகெழு நின்சரித் திரமினிய பாவாற்
பரப்பிய திருக்கைலாய
பரம்பரை யுமாபதி சிவன்புகழு மவன்முனோர்
பைம்புகழு மவன்வழிவரு

நண்புபுனை தவர்புகழு மினிமேலும் வருபவர்
நயப்புகழு நீடுவாழ
நாடுவித நீசெய்த மாபுரா ணத்தமரு
நாயன்மார் பெருமைவாழ
விண்புகழு நால்வர்திரு வாய்மலர்ந் தருடிரா
விடவேத மென்றும்வாழ
மெய்யன்பி னின்று லயப்பணி முதற்புரி
விருப்பமிக் கார்கள்வாழத்
திண்புவி யெடுத்தேத்து சேவையர் குலாதிபன்
சிறுதே ருருட்டியருளே
சிறுகோ லெடுத்தரசு செங்கோ னிறுத்திறுேன்
சிறுதே ருருட்டியருளே. (க0)

(த - ரை.) நின் சரித்திரம் - சேக்கிழார் புராணம். இதனைப் பாடியவர் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசிரியர். மூனோர் - முன்னோர். தவர் - சிவதவத்தினையுடையோர். நால்வர் - சமய குரவர் நால்வர். திராவிட வேதம் - தமிழ் மறை. அவை தேவார திருவாசகங்கள்.

